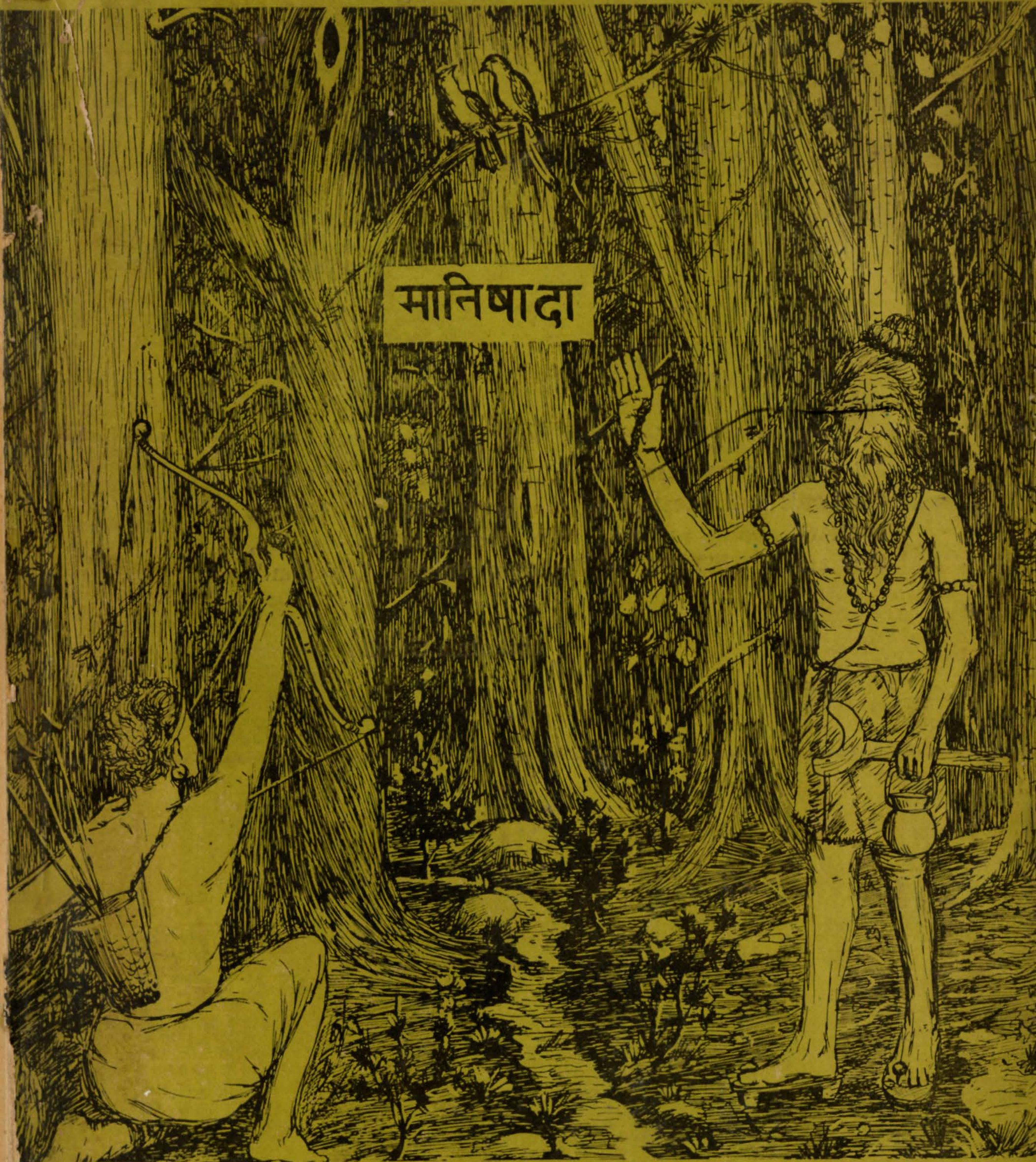
ANYAPRANISAPTHA - 1971 - BULLETIN

KERALA FOREST RANGERS' ASSOCIATION

"It is an arrogant assumption to say that human beings are Lords and Masters of the lower creation. On the contrary, being endowed with greater things in life, they are TRUSTEES of the lower Animal Kingdom."

Mahatma Gandhi

വന്യപ്രാണിസപ്താഹ
ബുള്ളറ്റിൻ

VANYAPRANI SAPTHA BULLETIN

PLEDGE

Born and Bred in the land of **BUDHA** and **GANDHI**, I give my solemn pledge to Protect our country's forests and their voiceless denizens from wanton and wasteful destruction.

കേരളാ ഫോറസ്റ്റ് റെയിഞ്ചേഴ്സ് അസ്സോസിയേഷൻ
പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതു്.

"It is an arrogant assumption to say that hum
are Lords and M

വന്യപ്രാണിസപ്താഹ ബുള്ളററിൻ

VANYAPRANI SAPTHA BULLETIN

NOVEMBER 1971

കേരളാ ഫോറസ്റ്റ് റെയിഞ്ചേഴ്സ് അസ്സോസിയേഷൻ

പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതു്.

CONTENTS

ആമുഖം

വന്യജീവികളോടുള്ള അനുകമ്പയും, സ്നേഹവും, ജനങ്ങളിൽ വളർത്തുന്നതിനു വേണ്ട പ്രചോദനം നൽകുകയെന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ 'വന്യപ്രാണിസപ്താഹ' ആചരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് 16 വർഷങ്ങളേ ആയിട്ടുള്ളുവെങ്കിലും ഈ ആശയത്തിന് വേദപുരാണങ്ങളേക്കാൾ പഴക്കമുണ്ട്. വനാന്തരങ്ങളിൽ സ്വച്ഛന്ദം വിഹരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പ്രാവിനെ കൊല്ലുന്നതിനു ശരം തൊടുത്ത വേടനോട് "മാനിഷാദാ" എന്നുരുവിട്ടുകൊണ്ട് ഭാരത സംസ്കാരത്തിൻേറയും സാഹിത്യത്തിൻേറയും ജനയിതാവായിത്തീർന്ന സാക്ഷാൽ വാല്മീകി മഹർഷിതന്നെയാണ് ഈ സന്ദേശത്തിൻെറ ഉറവിടം. നമ്മുടെ പുരാണേതിഹാസങ്ങളും സാഹിത്യസൃഷ്ടികളും വനങ്ങളേയും വന്യജീവികളെയും സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവരണങ്ങൾക്ക് വളരെയേറെ പ്രാധാന്യം നൽകിയിരുന്നു. ഒരു പ്രാവിൻെറ ജീവൻ രക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടി തൻെറ ശരീരത്തിൽനിന്ന് പ്രാവിൻെറ തൂക്കം മാംസം മുറിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ഒരുമ്പെട്ട ശിബി ചക്രവർത്തിയും, എറുമ്പിനെപ്പോലും കൊല്ലുന്നതിനെതിരായി ശാസനങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ച അശോകനും, "അഹിംസാ പരമോ ധർമ്മ:" എന്ന് പ്രസംഗത്തിലും പ്രവൃത്തിയിലും പഠിപ്പിച്ച സാക്ഷാൽ ബുദ്ധഭഗവാനും, മഹാത്മാഗാന്ധിയുമെല്ലാം വാല്മീകി നൽകിയ ആഹ്വാനത്തെ പ്രചരിപ്പിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. സർവ്വോപരി, നമ്മുടെ സാഹിത്യ സൃഷ്ടികളിൽ പലതിലും ജീവികളോടു കാരുണ്യം കാട്ടുന്നതിനാവശ്യപ്പെടുന്ന ആഹ്വാനങ്ങൾ മുഴങ്ങിക്കേട്ടു. ഏതെങ്കിലും ഒരു മൃഗത്തിൻേറയോ പക്ഷിയുടേയോ പരാമർശം ഇല്ലാത്ത ഒരു കാവ്യമെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. രാമായണത്തിലും, ശാകുന്തളത്തിലുമെല്ലാം എത്രയെത്ര ജീവികളാണ് പരാമർശവിധേയമായിട്ടുള്ളത്.

"പണ്ടുനീണ്ടകുശസൂചികൊണ്ടൊരുമൃഗം
മുഖത്തിൽ മുറിവേററതായ്
കണ്ടുനീ വ്രണവിരോപണത്തിനുട
നോടലെണ്ണതടവീലയോ?"

എന്ന് കണ്വമഹർഷി ശകുന്തളക്ക് ഒരു മാനിനെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതും, ശ്രീരാമൻെറ ലങ്കയിലേക്കുള്ള യാത്രയ്ക്കും രാവണനിഗ്രഹത്തിനും വേണ്ടി അണ്ണാൻ മുതൽ വാനരംവരെയുള്ള പലജീവികളെ സഹായ

ത്തിനായി അണിനിരത്തുന്നതുമെല്ലാം അനവാചകരിൽ ജീവികളോടുള്ള മതിപ്പും, സ്നേഹവും വർദ്ധിപ്പിക്കുകയെന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെയാണ്. ഇതിനും പുറമേ ഈശ്വരസാമീപ്യം കല്പിച്ചും പല ജീവികളേയും മനുഷ്യന്റെ ക്രൂരപ്രവൃത്തനങ്ങളിൽ നിന്നു് ഒഴിവാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഭാരതത്തിന്റെ ദേശീയപക്ഷിയായ മയിൽ സുബ്രഹ്മണ്യന്റെ വാഹനമാണെന്നാണല്ലോ സങ്കല്പം സർപ്പങ്ങൾ വരെ ഈ സംരക്ഷണവലയത്തിൽപ്പെടും.

മലയാളഭാഷാകവിത്രയം എന്നറിയപ്പെടുന്ന വള്ളത്തോളും, ആശാനും, ഉള്ളൂരും തങ്ങളുടെ കാവ്യസൃഷ്ടികളിൽക്കൂടി ഇതരജീവികളോടു കരുണകാട്ടുന്നതിനു മനുഷ്യരെ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്നേഹം, സമത്വം എന്നിവയ്ക്കു് മുൻതൂക്കം കല്പിച്ചിരുന്ന ഈ കവിസാർവഭൗമന്മാർ പുൽകളേയും, പുഴുക്കളേയും കൂടി തൻ കുടുംബക്കാരായിക്കാണണമെന്നും, "സ്നേഹമാണഖിലസാരമൂഴിയിൽ, സ്നേഹിക്ക നാം നമ്മെ മറന്നു്" എന്നും നമ്മെ ഉപദേശിക്കുന്നു. അധുനാതന സാഹിത്യകാരന്മാരാകട്ടെ, നമ്മുടെ നാട്ടിലും, കാട്ടിലും വളരുന്ന വിവിധ ജീവജാലങ്ങളെ, വിശിഷ്യ, പക്ഷികളേയും മൃഗങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ച് വിനോദകഥകളും, ബാലസാഹിത്യകൃതികളും ധാരാളമായി സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആനമുതൽ ഉറുമ്പുവരെയുള്ള വിവിധജീവികളെ സംബന്ധിച്ച് ഓരോ പുസ്തകങ്ങൾ തന്നെയുണ്ട്, ഇന്നു നമ്മുടെ പുസ്തകശാലകളിൽ. പക്ഷെ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടേയും, മതങ്ങളുടേയും പേരിൽ ശാസനങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളും അനുസരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കാലം മാറി. നിയമനിർമ്മാണംപോലും ഈവഴിയ്ക്കു് നൂറുശതമാനം ഫലം നൽകുന്നില്ല. വസ്തുനിഷ്ഠമായ പഠനവും തദ്വാരാ ആന്തരികമായ പ്രചോദനവുംകൊണ്ടുമാത്രമേ ഏതു് ആശയവും, അതു് എത്രതന്നെ മഹത്തരമായിരുന്നാലും, പ്രാവർത്തികമാകൂയെന്നു് കാലം തെളിയിച്ചുകഴിഞ്ഞു. വന്യപ്രാണിസംരക്ഷണത്തിനു് ഈവഴിക്കുള്ള സമീപനം എത്രമാത്രമുണ്ടായിട്ടുണ്ട് എന്നുള്ളതാണ് പരിചിന്തനം അർഹിക്കുന്നതു്.

ബ്രിട്ടീഷ് സൈനികോദ്യോഗസ്ഥന്മാരും, തോട്ടക്കാരുംകൂടി നമ്മുടെ വന്യജീവികളെ വളരെയേറെ കൊന്നൊടുക്കിക്കളഞ്ഞെന്നും, നമ്മുടെ വനസമ്പത്തു് ക്രമാതീതമായി യുദ്ധാവശ്യങ്ങൾക്കായി ചൂഷണം ചെയ്തെന്നും അങ്ങനെ ഒഴിഞ്ഞകലവറയാണ് നമുക്കുതന്നിട്ടുപോയതെന്നും പറഞ്ഞു് ബ്രിട്ടീഷ്ഭരണത്തെ പഴിചാരി തടിതപ്പുന്നപതിവ് സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിയോടടുത്തകാലംമുതൽ ഇന്നുവരെ ഇവിടെ നിലവിലുണ്ട്. എന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിക്കുശേഷം രണ്ടുവ്യാഴവട്ടക്കാലംകഴിഞ്ഞിട്ടും ഇതേ പല്ലവിപാടി പൊതുജനത്തെ കഴുതയാക്കാൻ നമുക്കു കഴിയുമോ? വനനാശനവും, തദ്വാരാ വന്യപ്രാണിനാശനവും സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കുശേഷം ശതഗുണീഭവിക്കുകയാണു

ചെയ്യുതു്. ഭിന്നരാഷ്ട്രീയതാൽപര്യങ്ങൾക്കവേണ്ടി ഏററവുംകൂടുതൽചൂഷണ വിധേയമായ പൊതുമുതൽ നമ്മുടെ വനങ്ങളാണു്. ഇൻഡ്യൻ ദേശീയവനനയവും, വന്യപ്രാണിസംരക്ഷണയ്ക്കായി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള നിരവധി നിയമങ്ങളും, ശാസനങ്ങളും കാററിൽപറത്തിക്കൊണ്ടു്, വ്യാപകവും, അനിയന്ത്രിതവും, തത്വദീക്ഷയില്ലാത്തതുമായ രീതിയിൽ റിസർവ്വു വനങ്ങൾ വെട്ടിത്തെളിക്കപ്പെട്ടു. ഇതു് ഭാരതത്തിലൊട്ടാകെ അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ്ഥിതിവിശേഷമാണു്. ദേശീയസമ്പത്തായ വനങ്ങളുടെനേർക്കു്, രാഷ്ട്രീയത്തിനതീതമായി, ശാസ്ത്രസാങ്കേതികമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടുണ്ടാകാതെ, അസ്തമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ വന്യപ്രാണിസമ്പത്തിനെ രക്ഷപ്പെടുത്തുക സാദ്ധ്യമല്ല. വൈവിദ്ധ്യമാർന്ന നിരവധി വന്യജീവികളെക്കൊണ്ടു ധന്യമായ നമ്മുടെ രാജ്യം ഈവിഷയത്തിൽ ലോകറിക്കാർഡുതന്നെ സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത ഇത്തരുണത്തിൽ പ്രത്യേകപരിഗണനയർഹിക്കുന്നു. ഓരോ സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറും വനങ്ങളെസംബന്ധിച്ച് ഒരു പൊതുനയം ആവിഷ്കരിക്കുകയും അതിനു് നിയമസഭയുടെ അംഗീകാരം തേടി നിയമമാക്കുകയും വേണം.

ഇൻഡ്യയിൽ ഒരുകാലത്തു് സുലഭമായിരുന്ന പല വന്യജീവികളും ഇപ്പോൾ ഏതാണ്ടു് വംശവിഛേദത്തിൻെറ പടിക്കലെത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ചിലതെല്ലാം അപ്രത്യക്ഷമായിക്കഴിഞ്ഞു. പ്രസിദ്ധമായ ഇൻഡ്യൻ സിംഹം ഇപ്പോൾ ഗുജറാത്തിലെ ഗീർവനങ്ങളിൽ മാത്രമായി ഒതുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിട്ടും അവിടെയും മനുഷ്യരിൽനിന്നുള്ള ശല്യത്തിൽനിന്നു വിമുക്തമല്ല. ദേശീയപക്ഷിയായ 'മയിൽ' ദ്രുതഗതിയിൽകുറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. ഏററവും മികച്ച ഓട്ടക്കാരനായ ചീററപ്പുലി മിക്കവാറും നാമാവശേഷമായിക്കഴിഞ്ഞു. പലതരംപക്ഷികളുടെയും ചെറുജീവികളുടെയും സ്ഥിതി ഇതിൽനിന്നു് ഒട്ടുംമെച്ചമല്ല. കാണ്ടാമൃഗം ആസാമിലെ കാസിരംഗായിൽ മാത്രമാണിന്നുള്ളതു്. കരജീവികളിൽ വലിപ്പത്തിൽ ഒന്നാംസ്ഥാനിയായ 'ആന'യുടെകാര്യം വളരെ പരുങ്ങലിലാണു്. ബ്രിട്ടീഷ്കാർ വിനോദത്തിനും മാംസത്തിനും വേണ്ടി വേട്ടയാടി. ഇൻഡ്യാക്കാരാകട്ടെ മാംസത്തിനും തൊലി മുതലായ വിഭവങ്ങൾക്കും വേണ്ടി വേട്ടയാടുകയും വനങ്ങൾകയ്യേറി വന്യജീവികളെ പാർപ്പിടവും ഭക്ഷണവും ഇല്ലാത്തവരാക്കുകയും ചെയ്തു് വംശവദ്ധനയ്ക്കുകൂടി വിരാമമിട്ടു. ബ്രിട്ടീഷ്കാർ നമ്മുടെ കാടുകളിൽനിന്നു് വൻതോതിൽ മരങ്ങൾ വെട്ടിയിറക്കി യുദ്ധാവശ്യങ്ങൾക്കായി ഉപയോഗിച്ചു. അതോടൊപ്പം തന്നെ പകരം വിലപ്പെട്ട മരങ്ങൾ നട്ടുവളർത്തുന്നതിനും ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിൽ വനങ്ങളെ സംരക്ഷിച്ചു് മൂല്യംവദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുംകൂടി അവർ മറന്നില്ല. ലോകത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ തേക്കുതോട്ടമെന്ന ബഹുമതിയാജ്ജിച്ചിട്ടുള്ള നിലമ്പൂ‑ ''കണോളിത്തോട്ടം'' കണോളി എന്ന ബ്രിട്ടീഷ്കാരൻെറ ഭാവനയിലും പര'

ശ്രമത്തിലും നിന്നടലെടുത്തതാണല്ലൊ. ദക്ഷിണേൻഡ്യയിലെ പ്രസിദ്ധമായ തേക്കടിവന്യമൃഗസങ്കേതത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവ് റോബിൻസൺ എന്നൊരു ബ്രിട്ടീഷ്കാരനായിരുന്നു. ഇതുപോലൊരു സമീപനം ജനകീയഭരണം നിലവിൽ വന്നതിനു ശേഷം വനങ്ങളോടും വന്യജീവികളോടും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. സ്വന്തം തെററുകളും, പാകപ്പിഴകളും മറയ്ക്കുവാൻ മററുള്ളവരുടെമേൽ പഴിചാരാനുള്ള വാസനയും വെമ്പലും മാത്രമാണ് നമുക്കുള്ളത്. മൃഗരാജനായ സിംഹം മുതൽ ചിത്രശലഭങ്ങൾവരെയുൾക്കൊള്ളുന്ന 37 തരം വന്യജീവികളെ സംരക്ഷിത ജീവികളായി (Protected species of wild life) ഇൻഡ്യാഗവണ്മെൻറ് പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. (ലിസ്റ്റ് അന്യത്ര ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.) പക്ഷെ ഈ വസ്തുത എത്ര ഇൻഡ്യാക്കാർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. വന്യപ്രാണിരക്ഷയുടെ സന്ദേശം ജനഹൃദയങ്ങളിലെത്തിക്കാൻ ഗവണ്മെൻറിനു് എത്രമാത്രം കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്?

സോഷ്യലിസ്റ്റ് ജനായത്ത ഭരണസമ്പ്രദായം നിലവിലിരിക്കുന്ന ഭാരതം പോലൊരു രാജ്യത്തു്, അടിമത്തത്തിൽ നിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കു കടന്നുവന്നതോടെ "നിയന്ത്രണരഹിതമായ പെരുമാററം=സ്വാതന്ത്ര്യം" എന്നു തെററിദ്ധരിച്ചു പോയ ഒരു ജനസാമാന്യത്തിനിടയിൽ, വന്യപ്രാണിസംരക്ഷണം പോലുള്ള ഒരു ജീവകാരുണ്യപ്രസ്ഥാനം കേവലം കടലാസുപദ്ധതികൾ കൊണ്ടുമാത്രം നയിക്കാവുന്നതല്ല. പൊതുജനങ്ങളെ ഈ വിഷയത്തിൽ ബോധവാന്മാരാക്കിയാൽ മാത്രമേ ഈ പ്രസ്ഥാനം പ്രാവർത്തികമാകയുള്ളു. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസമാകട്ടെ, ഉദ്യോഗലബ്ധിക്കുള്ള ഒന്നായി മാത്രം നിലകൊള്ളുന്നതുമാണ്. തത്കാരണത്താൽ വനശാസ്ത്രം പോലുള്ള വിഷയങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുവാനും, അവയെ വിലമതിക്കാനും, അഭ്യസ്തവിദ്യർപോലും ബുദ്ധിമുട്ടനുഭവപ്പെടുന്നു. പ്രാഥമിക നിലവാരംമുതൽ ആവശ്യമായ അറിവുകൾ നൽകി തയ്യാറാക്കിയാൽ മാത്രമേ ഇതുപോലൊരു ശാസ്ത്രവിഷയം ഗ്രഹിക്കുവാൻ ജനങ്ങൾക്കു കഴിയുന്നുള്ളു. അതുപോലെതന്നെ നമ്മുടെ ദേശീയ സമ്പത്തായ വനങ്ങളേയും, വന്യജീവികളേയും സംബന്ധിച്ചു വിവരിക്കുന്ന ഫിലിമുകൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുക, സ്കൂളുകളിലും കോളേജുകളിലും ഒരു പാഠ്യേതരവിഷയമെന്ന നിലയിൽ വിദഗ്ദ്ധന്മാരെ വരുത്തി പ്രസംഗിപ്പിക്കുക, വനങ്ങളിലേക്കും വന്യമൃഗസങ്കേതങ്ങളിലേക്കും പഠനപര്യടനങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുക, എന്നിങ്ങനെ വിവിധമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഇതിലേയ്ക്കു സ്വീകാര്യമാണ്. ഇതിലേയ്ക്ക് ഈ വിഷയങ്ങൾ ആധികാരികമായും ശാസ്ത്രീയമായും കൈകാര്യംചെയ്യുന്ന വനംവകുപ്പിനു് മെച്ചപ്പെട്ട സംഭാവനകൾ ചെയ്യുവാൻ കഴിയും. "ഒരു ഫോറസ്റ്റ് എഡ്യൂക്കേഷൻ പ്രോഗ്രാം" തന്നെ ആവിഷ്ക്കരിച്ചു നടപ്പിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. വാസനാസമ്പന്നരായ വനംവകുപ്പുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ പ്രത്യേകം തെരഞ്ഞെ

ടത്തു് ഒരു പ്രചരണവിഭാഗം രൂപീകരിച്ചാൽ ഈ പരിപാടി നടപ്പിലാ ക്കാം. കേരളത്തിന്റെ പ്രതീകമായ ആനമുതൽ അണ്ണാൻവരെയുള്ള വിവി ധ വന്യജീവികളെ സംബന്ധിച്ചും. അവയുടെ ജീവിതരീതി, സാമൂഹ്യ സ്വഭാവം, വംശവർദ്ധന, ഭക്ഷണക്രമം എന്നീ വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധി ച്ചും വളരെയേറെ തെററിദ്ധാരണകൾ ജനതാമദ്ധ്യേ പരന്നിട്ടുണ്ടു്. ഇവ നീക്കി യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ ധരിപ്പിക്കുന്നതിനും ഈ ഫോറസ്റ്റ്എഡ്യൂക്കേഷൻ പ്രോഗ്രാം ഉതകുന്നതാണു്.

വനശാസ്ത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട രണ്ടുപരിപാടികളാണു് വനമഹോ ത്സവവും, വന്യപ്രാണിസപ്താഹയും. തികച്ചും ഔദ്യോഗികചടങ്ങിൽ ക വിഞ്ഞു് യാതൊരു പ്രാധാന്യവും ഈ പരിപാടികൾക്കു് ഇതുവരെ ലഭ്യ മായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതാണു് പരമാർത്ഥം. കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറു് ഈ ആചരണ ങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചു് ചില മെമ്മോകളും ലഘുലേഖകളും പ്രസിദ്ധപ്പെടു ത്താറുണ്ടു്. പലപ്പോഴും കാലംവൈകി അതു് വനംവകുപ്പിന്റെയും മററും ആഫീസുകളിലെത്താറുണ്ടു്. അക്കാരണത്താൽ തന്നെ 'ഫയൽ' ചെയ്യപ്പെടു രുകയും ചെയ്യും.

കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ, വനങ്ങളുടെയും വന്യജീവിക ളുടെയും കാര്യം ഇങ്ങിനി പരിഹരിക്കാൻ പററാത്തവിധം അപകടത്തി ലാണു്. കാലാവധിയെത്താറില്ലാത്ത ഭരണസംവിധാനങ്ങളും ഭിന്നതാല്പര്യ ങ്ങളും, അടങ്ങാത്ത ഭൂദാഹവും സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കുശേഷം അടിക്കടി വളൎന്നു വരുന്ന നിയമലംഘനവാസനയും, ദുൎബ്ബലവും അകാലികവുമായ വനനി യമങ്ങളും, കുത്തഴിഞ്ഞ അകാലികമായ വനഭരണസംവിധാനവും കൂടിച്ചേ ൎന്നതിന്റെ ആകെഫലമാണു് ഇന്നത്തെ ദുസ്ഥിതി. അൽപായുഷ്മാക്ക ളെന്ന മുൻവിധിയോടെ ഇവിടെ അധികാരത്തിൽ വന്നവർ അതാതുകാല ത്തെ തങ്ങളുടെ നിലനിൽപിനുവേണ്ടി എന്തും ചെയ്യുവാൻ മടിച്ചില്ല. അഴി മതിബാധയിൽനിന്നു കഴിവതുംഒഴിഞ്ഞു് ബഹുജനപ്രീതി സമ്പാദിക്കുവാൻ വേണ്ടി കാഴ്ചവയ്ക്കുവാൻ ഏററവും സൗകര്യപ്രദമായികണ്ടതു് പൊതുമുത ലായ വനങ്ങളായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഭരണം എത്രതവണ മാറിയോ അത്ര യധികം വനങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടുത്തേണ്ടിവന്നു. പ്രീണനം എന്നനയം സാൎവ്വ ത്രികമായതോടെ "ഒരു വ്യവസ്ഥാപിതവനനയം" ആവിഷ്ക്കരിച്ചു നട

പ്പിലാക്കുകയെന്നതു് രാഷ്ട്രീയമായി ആരോഗ്യപരമല്ലെന്നു കണ്ടതിനാൽ ഒരു സംസ്ഥാനവനനയം രൂപീകരിക്കുവാൻ ഒരു ഭരണയന്ത്രവും ഇതുവരെ തുനിഞ്ഞില്ല. അങ്ങനെ ഒരു വ്യവസ്ഥാപിതഭരണകൂടത്തിനു് അവശ്യം ആവശ്യമായ "നയരൂപീകരണം" എന്നതു് മററുപല വിഷയങ്ങളിലുമെന്നപോലെ വനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും ഇതുവരെ സാധിതപ്രായമായില്ല. ഫലമോ? രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സാമ്പത്തികവും, സാമൂഹ്യവും. വ്യാവസായികവും, കാഷികവും, ജീവശാസ്ത്രപരവുമായ മൗലികഘടകങ്ങൾ കനത്ത ആഘാതത്തിനു പാത്രമായിത്തീർന്നു.

പതിനായിരക്കണക്കിനാളുകൾക്കു തൊഴിലും, കനത്തവിദേശനാണ്യവും നേടിക്കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കേരളത്തിലെ പ്ലൈവുഡ്‌വ്യവസായം അനതിവിദൂരഭാവിയിൽ അസംസ്കൃതപദാർത്ഥമായ തടിയുടെ ദൗർല്ലഭ്യം മൂലം കടുത്ത പ്രതിസന്ധിയെ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരുമെന്നു് കേരളാ ഫോറസ്റ്റു് റെയിഞ്ചേഴ്സ് അസോസ്യേഷൻ ഗവണ്മെൻറിനു മുന്നറിയിപ്പു നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. തീപ്പെട്ടി, കടലാസ്, റയോൺ പാംപ്പ് വ്യവസായങ്ങളുടെയും പരമ്പുനിർമ്മാണം, ചൂരൽപ്പണി, തുടങ്ങിയ നിരവധി കുടിൽ വ്യവസായങ്ങളുടെയും നിലനില്പിന്റെ കാര്യത്തിലും ഉൽക്കണ്ഠയ്ക്കുവഴിയുണ്ടു്. സവിശേഷതകലർന്ന ഒരു വന്യജീവിവ്യൂഹമാണു് നമുക്കുള്ളതു്. വലിപ്പത്തിലും, ആകൃതിയിലും, പ്രകൃതിയിലും ഇവയ്ക്കുള്ള വൈവിധ്യം ഒരു പ്രത്യേകതതന്നെയാണു്. ഈ വന്യജീവികൾ അനുദിനം നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. നാടിന്റെ സാമ്പത്തികഭദ്രതയ്ക്കു് ഒരു മുതൽക്കൂട്ടായ ടൂറിസത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒരു ഘടകമാണു് വന്യജീവികൾ. ഇവയോടുള്ള ഇന്നത്തെ അവഗണനയും, അശ്രദ്ധയും തുടരുന്നപക്ഷം ആഗോള ടൂറിസ്റ്റു് മാപ്പിൽ പ്രകൃതിരമണീയതയുടെ പേരിൽ കേരളം സമ്പാദിച്ചുവച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്യും. ഈ വസ്തുതകൾ കണക്കിലെടുത്തും ഒരു പരിഹാരമാർഗ്ഗമെന്നനിലയിലും സംസ്ഥാനത്തിനു് ഒരു വനനയം ആവിഷ്ക്കരിച്ചു നടപ്പിലാക്കണമെന്നു് ഈ അസോസ്യേഷൻ പലതവണ ശക്തിയായി ആവശ്യപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. 1968-ൽ സംഘടിപ്പിച്ച നികുതിയന്വേഷണക്കമ്മററിയുടെ (Taxation Enquiry Committee) പ്രശ്നാവലിക്കുള്ള മറുപടിയിൽ ഫോറസ്റ്റുപോളിസിയുടെ രൂപം, ഭാവം, ഘടന, സ്വഭാവം, വ്യാപ്തി എന്നിവ എന്തായിരിക്കണമെന്നു് ഞങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ ഈവഴിക്കു്

എന്തെങ്കിലും നീക്കം ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഇതുവരെ അറിവില്ല. ഒരു പക്ഷേ സമരാഹ്വാനമില്ലാത്ത നിർദ്ദേശങ്ങൾ—അവ എത്രതന്നെ വസ്തുനിഷ്ഠവും ന്യായയുക്തവുമായിരുന്നാലും—പരിഗണനയ്ക്കെടുക്കുന്നതു് ഇന്നത്തെ വ്യവസ്ഥിതിക്കു് പററാത്തതാവാം.

മേൽവിവരിച്ച പശ്ചാത്തലത്തിലാണു്, പൊതുജനങ്ങളിലും മററു ബന്ധപ്പെട്ടവരിലും അൽപമെങ്കിലും വനബോധമുളവാക്കുകയെന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ, കേരളാഫോറസ്റ്റു് റെയിഞ്ചേഴ്സ് അസോസ്യേഷൻ, ബുള്ളററിൻ പ്രസിദ്ധീകരണപരിപാടി ആരംഭിച്ചതു്. ഈ വഴിക്കുള്ള ഞങ്ങളുടെ പ്രഥമസംരംഭം കഴിഞ്ഞ ജൂലൈമാസത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച വനമഹോത്സവ ബുള്ളററിനാണു്. പ്രസ്തുതയത്നത്തിനു് തികഞ്ഞ പ്രശംസയാണു് എല്ലാവരിൽനിന്നും ലഭ്യമായതു്. ഗവൺമെൻറും ഉന്നതാധികാരികളും അറച്ചുനില്ക്കുന്നിടത്തു് മുന്നോട്ടിറങ്ങാൻ തുനിഞ്ഞ ഞങ്ങളുടെ സാഹസികത ഫലവത്തായിട്ടുണ്ടെന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കു് അഭിമാനവും സംതൃപ്തിയുമുണ്ടു്. അതിൽനിന്നുള്ള പ്രചോദനമാണു് രണ്ടാമത്തൊരു ബുള്ളററിൻ—വന്യപ്രാണിസപ്താഹ—പ്രമാണിച്ചു് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ ഞങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. വന്യപ്രാണിസപ്താഹ ഒക്ടോബർ ആദ്യമായിട്ടാണു് പൊതുവെ വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിലും സൗകര്യപ്രദമായ ഏതുസമയത്തും ആയതു് ആചരിച്ചാൽമതിയെന്നു് കേന്ദ്രഗവൺമെൻറു് പ്രത്യേകം നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ബുള്ളററിനിൽ ചേർക്കേണ്ട പല ലേഖനങ്ങളും മററും സമ്പാദിക്കുന്നതിനുണ്ടായ കാലതാമസമാണു് ഈ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൻെറ താമസത്തിനു കാരണമായതു്. ഇത്രയൊക്കെയായിട്ടും പ്രസിദ്ധീകരണാർഹമായ വിലപ്പെട്ട പല സംഭാവനകളും സ്ഥലപരിമിതിയും സമയക്കുറവുംമൂലം ഈ ബുള്ളററിനിൽ ചേർക്കാൻ കഴിയാതെ പോയിട്ടുണ്ടു്. ആയതിൽ ഞങ്ങൾ നിർവ്യാജം ഖേദിക്കുന്നു. ലേഖനങ്ങളും, സന്ദേശങ്ങളും മററും അയച്ചുതന്നും മററുവിധത്തിലും ഞങ്ങളുടെ ഈ എളിയസംരംഭത്തെ സഹായിച്ച രാഷ്ട്രപതിയുൾപ്പെടെയുള്ള എല്ലാവരോടും ഞങ്ങൾ അതീവകൃതജ്ഞരാണു്.

മാന്യവായനക്കാർക്കു് നമ്മുടെ വനങ്ങളേയും വന്യജീവികളേയും സംബന്ധിച്ചു് അൽപമെങ്കിലും മതിപ്പുളവാക്കുവാൻ ഈ പ്രസിദ്ധീകരണം ഉപയുക്തമാകുമെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ എളിയ പരിശ്രമം തികച്ചും ഫലപ്രദമായി.

ജോസഫ് കെ. കുര്യൻ,
പ്രസിഡൻറു്,
കേരളാ ഫോറസ്റ്റു് റെയിഞ്ചേഴ്സ് അസോസ്യേഷൻ.

"പരമാണു മുതൽക്കു പർവ്വതം
വരെയും തിങ്ങിന ഭൂതരാശികൾ
പരമാർത്ഥമുരസ്സിലോ പര–
സ്പരസുസ്നേഹ നിബദ്ധമല്ലയോ"

With Best Compliments from:–

K. A. MOHAMED & Co

Forest Contractors

Kalady

For delecious Coffee and Sweets

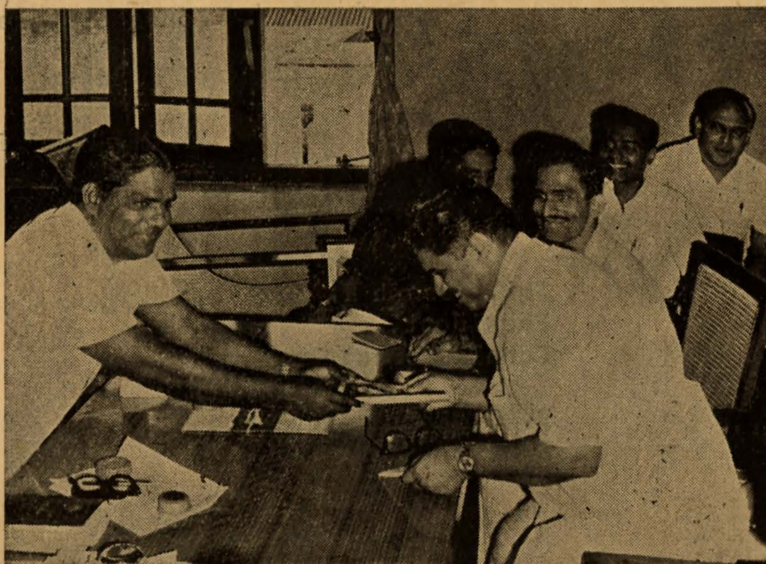
Visit

Kothakulath Sweet Centre

KALADY

Photo taken after the release of Vanamahotsava Bulletin at Trivandrum. Minister For Forest with Chief Conservator and Association Leaders.

The Vanamahotsava Bulletin published by Kerala Forest Rangers Association was formally released by Sri P. S. Sreenivasan Minister for Forests at Trivandrum on 3 - 8 - 1971.

PRESS SECRETARY TO THE PRESIDENT OF INDIA
RASHTRAPATI BHAVAN
NEW DELHI-4

No. F. 2-G/71. August 22, 1971.

Dear Shri Kurian,

I am desired to acknowledge the receipt of your letter of the 11th August, 1971, and to conyey the President's best wishes for the proposed Vanyapranisaptha bulletin to be published by the Kerala Forest Rangers' Association in October, 1971.

Yours Sincerely,

Sd/-

A. M. Abdul Hamid

Sri. Joseph K. Kurian,
President,
Kerala Forest Rangers' Association,
P. O. Kothamangalam,
Kerala.

TRIVANDRUM
5-11-1971

DR. K. G. ADIYODI
MINISTER FOR FORESTS & FOOD

MESSAGE

I am very happy to note that the Kerala Forest Rangers' Association proposes to bring out a special bulletin in connection with this year's Vanyaprani-saptha.

Wild life must be saved. Man does not live by bread alone. Apart from the arts, philosophy or literature of a country, it is important how it preserves its precious heritage of its natural resources for posterity. The cultural, ethical, aesthetic and recreational aspects of wild life deserve due recognition. I appeal particularly to the youth of to-day, the conservationists of tomorrow to take an active interest in nature observing and studying the beautiful animals, birds, trees, flowers and vegetation.

I wish all success to the bulletin.

K. G. Adiyodi

To

Sri. Joseph K. Kurian,
President,
Kerala Forest Rangers' Association,
KOTHAMANGALAM.

No. 818/ 20-69

From

Sri. T. N. Srivastava,
Chief Conservator of Forests,
Uttar Pradesh.

To

The president,
Kerala Forest Rangers'
Association, Kothamangalam
KERALA.

Dated, Lucknow-1, August 24,1971.

Dear Sir,

I am glad to receive your letter of 11th. instant and a copy of the Vanamahotsava bulletin, 1971, brought out by your association. This is a laudable venture and speaks well of the association. It may prove a good medium in maintaining public relations and educating the public about the services and the benefits of forestry.

As regards your request for contributing articles etc. for your Vanyapranisaptah bulletin the matter is being referred to the authorities concerned. You will hear direct from there on the subject.

Yours faithfully,

Sd/-

(T. N. SRIVASTAVA)
CCF, UP.

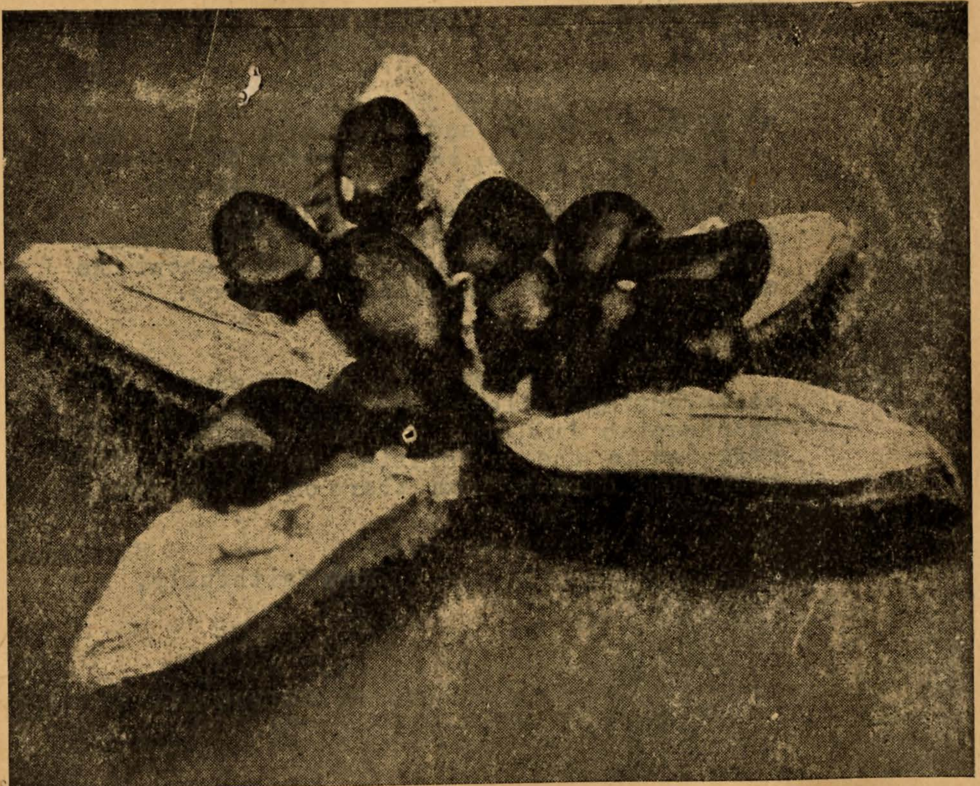

മുകളിൽ:—

ജന്മം അരുളിയ ഭൂമിക്കും, ഉപദ്രവകാരികളായ ജന്തുക്കൾക്കും, വെട്ടുന്ന മഴക്കാരനും ഒരുപോലെ തണലേകുന്ന—മരം

താഴെ:—

വംശവർദ്ധന ഒരു പ്രകൃതി പ്രക്രിയയാണ്. മനുഷ്യൻ ഇടപെടാതിരുന്നാൽഈപ്രക്രിയഅവിഛിന്നംനടന്നുകൊള്ളും—
പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്ക്
ഒരു സംഭാവന

K. K. NAIR I. F. S.
ADDITIONAL CHIEF CONSERVATOR OF FORESTS
KERALA

TRIVANDRUM
15.10.1971

MESSAGE

It is very encouraging and gratifying to know that the Kerala Forest Rangers' Association is bringing out a Bulletin in conjunction with the celebration of Wild Life Week. This indicates the growing awareness among the Foresters who are responsible for the Protection and management of Wild Life in the Forests to enlist the public opinion actively for preservation of Wild Life.

During recent years, to meet the growing needs of agriculture and industry, considerable areas, which used to be the habitat of Wild Life, have been utilised for various purposes. This combined with the opening up of the remote areas by construction of roads, by the execution of Irrigation and Hydro-Electric Projects, issue of crop protection guns, availability of deadly poisons for crop protection, and the unsocial activities such as poaching, snaring of animals etc. have depleted the Wild Life Population considerably, even to an alarming extent. If this reduction is unchecked, many of our Wild Life will be extinct at not too distant a date.

Noticing the above situation, there has been awakening in the minds of the people and our leaders. Particularly our Prime Minister and other leaders

have appealed to everyone to protect the Wild Life of our Country. This gives considerable strength to the movement for conservation. An Expert Committee of the Indian Board for Wild Life was constituted by the Government of India to study this problem in detail and they have formulated recommendations for protecting and managing the Wild Life habitat and Sanctuaries in the Country. These proposals are under the active consideration of the Government of India and the State Governments, and with the enthusiasm and co-operation of the public and particluarly of the State Forest Department, it should be possible to do worthy service to the cause of Wild Life preservation. I congratulate the Forest Rangers' Association of Kerala for doing their part in this sphere.

Let us pledge ourselves to the cause of the Wild Life in the following words:-

''Convinced of the fundamental importance of conserving the natural environment, upon which rests the foundation of human civilization, let us solemnly pledge that we will spare no effort to preserve our vanishing Wild Life and our dwindling forest areas.''

Sd/-

K. K. NAIR

EDITOR'S NOTE

The Kerala Forest Rangers' Association, the service organisation representing Forest Rangers of Kerala, had it's first venture in the field of publicity when a bulletin was published in connection with Vanamahotsava 1971. Vana–mahotsava bulletin received a warm welcome and appreciation from all corners.

The Association's desire to publish another bulletin for the Vanyapranisaptha was already expressed in the Vana–mahotsava bulletin. Communications were also sent to several dignatories including president and Prime Minister of India, Inspector General of Forests and various chief Conservators. But only few including the president have responded. We were waiting to hear from other important personalities like the Inspector General of Forests and hence the delay in publishing the bulletin. This well explains for the present size of the bulletin also. However, the Association could not withdraw from decision already made and hence this humble publication. We hope the readers will appreciate the special circumstances under which the bulletin could not be made more colourful illustrative and instructive.

We have only two Forestry oriented celebrations in India, namely Vanamahotsava and Vanyapranisaptha. With very little effort, these celebrations could have been made colourful and extremely useful for the nation. But nothing worth mention has been done either by Govt. or by the Forest services in India towards this object. The increasing tendency among the public to get hold of more land has proved fatal on the forests and Wild Life. Admitting that there should be land

for people to live on and cultivate, the fact cannot be forgotten that a considerable extent of forest is also necessary for the same purpose of making life safer and richer. Innumerable Industries in the country depend on Forest either directly or indirectly. Electricity is the most important in the modern civilization and it takes origin from forests. Besides, the country has already started experiencing havoc, of floods and sea erosion. How many of the people know that disturbance of the 'natures water cycle' by way of indiscriminate felling of trees and racking up soil on the higher hills and along side rivers has contributed to the un-precedented floods, and in-roads of sea, taking away several lives and rendering millions of people home-less? people cannot realise the truth easily; for they are under the strong influence of either political or self interest. Public servants, who are not expected to have political alienations have greater responsibility on such occasions. It is more so with Foresters who are technical men in the field who could educate the public effectively based on the scientific knowledge they possess. Vanamahotsava and Vanyapranisaptha are the two occasions which could be taken advantage of for this end. It was with this object in view that the Kerala Forest Rangers' Association proposed to bring-out bulletins on Vanamahotsava and Vanyapranisaptha to prepare and provide ground for eminent Foresters to impart their knowledge of Forestry to the public at large in the manner in which it could be relished. But we are pained to note that our communication on Vanyapranisaptha bulletin was received in the same manner in which the representations and memoranda of our Association are received.

We extend our very sincere gratitude towards all those who have encouraged us in this humble endeavour by contributing Articles sending messages and otherwise.

President

Kerala Forest Rangers' Association.

OUR NATIONAL PARKS, SANCTUARIES. AND ZOOLOGICAL GARDENS.

State	National Parks	Wild Life Sanctuaries	Zoological Gardens
Kerala		1. Neyyar 2. Periyar 3. Parambikulam	I. Trivandrum 2. Trichur
Tamilnadu		1. Mudumalai 2. Vedathangal (Bird Sanctuary) 3. Pondichery	1. Madras
Mysore		1. Bandipur 2. Dandeli 3. Ranganthittoo	1. Mysore
Andhra Pradesh		1. Pakhal 2. Eturnagaram	1. Hyderabad
Maharashtra	1. Taroba		1. Nagpur 2. Bombay 3. Poona
Gujarat		1. Gir (Famous for Lions)	1. Junagadh 2. Ahmedabad 3, Baroda

Madhya Pradesh	1. Kanha 2. Shivpuri	1. Panna	1. Gwalior
Orissa		1. Raigoda	1. Bhubaneswar
W. Bengal		1. Sajnakhali	1. Calcutta
Bihar	1. Hazaribagh		
Assam		1. Mahanadi 2. Jaldapara 3. Manas 4. Kaziranga (Famous for Rhinoceros)	1. Darjeeling 2. Gauhati
Uttar Pradesh	1. Corbett	1. Rajaji	1. Lucknow 2. Delhi
Rajasthan		1. Sariska 2. Keoladco Ghana 3. Jaisamana	1, Bikaner 2. Jaipur 3. Jodhpur 4. Kotah 5. Udaipur
Punjab		1. Chandigarh	
Jammu Kashmir		1. Dachigam.	

LIST OF PROTECTED SPECIES OF WILD LIFE IN INDIA

1. Indian lion
2. Tiger
3. White tiger
4. Cheetah or hunting leopard
5. Clouded leopard
6. Snow leopard or ounce
7. Caracal
8. Spotted linsang or tiger-civet
9. Golden cat
10. Marbled cat
11. Rustyspotted cat
12. Golden langoor
13. Lesser panda
14. Swamp deer or barasingha
15. Brow-antlered deer or the thamin deer
16. Four-horned antelope (chausingha)
17. Black buck
18. Indian gazelle (chinkara)
19. Kashmir stag (hangul)
20. Musk deer (kastura)
21. One-horned rhinoceros
22. Indian elephant
23. Wild buffalo
24. Pigmy hog
25. Markhor
26. Shapu or urial
27. Wild ass
28. Takin
29. Crocodile
30. Indian python
31. Indian pangolin
32. Great Indian bustard
33. White-winged wood-duck
34. Pink headed duck
35. Peacock
36. Tragopans
37. Butterflies.

NEYYAR WILD LIFE SANCTUARY

(K. Ramankutty Nair)

(Assistant Wild Life preservation Officer)

Situated at the extreme south of the State, at the foot of the famous Augustiarkoodam, bordering the state, is the Neyyar Sanctuary covering an area of about 50 sq. miles. Though constituted in the year 1958, the Neyyar Sanctuary was formally inaugurated only on 1-10-1965. The catchment area of Neyyar Reservoir as well as the few islands within the Reservoir constitute the Sanctuary. Kottoor and Klamala reserve forests which provide ground for the Sanctuary are famous for the presence of wide variety of flora which include important medicinal plants. Fauna is also not scarce. Elephants are found in abundance. In the past there used to be Elephant Capturing from these forests.

The object of management of Neyyar Sanctuary includes introduction of animals from Zoo, and elsewhere with a view to improve the animal complex of the area. Release of 2 Nilgais and 3 spotted Deers, obtained from Trivandrum Zoo, marked the inauguration of the sanctuary on 1-10-1965. The presence of a number of islands, big and small in the Reservoir forming parts of the Sanctuary is a unique feature which provides ample facility for the breeding of varieties of animals traditionally unknown in the area. Now there are spotted Deers, Samburs & Nilgais found in fairly good number in the Sanctuary viewable from Boats. Bisons and Elephants are found in the interior. The Sanctuary has a good stock of Avifauna also.

Neyyar Sanctuary is just 27 km. from Trivandrum, the capital city of Kerala. Kovalam, the famous Tourist Centre on the Sea-shore, is only

35 km. from the Sanctuary. Tourists visiting Kovalam can enjoy a sudden change of environments in the panoramic natural sceneries of Augustia. koodam in an hour's drive and this adds to the importance of Neyyar.

Besides the natural panorama, the gardens maintained by the P. W. D with illuminations add to the beauty of the place to the enjoyment of visitors.

The Fisheries Department has started fish culture in the Reservoir an attractive and instructive programme. Neyyar is gaining more importance as it has been selected for housing the Govt. owned Film Studio also.

As far as Kerala is concerned, the Wild Life wealth is now in dwindling stage. A good many of the Animals and Birds are getting extinct due to indiscriminate destruction, by killing as also by destruction of their abodes. Food and living place are only very scarce. Under these conditions, it is necessary that steps, are taken to see that all the species do not become extinct. Rearing Wild Life in Zoos is not a practical Proposition for maintaining the species. Animals have to be grown in natural environments. And Neyyar Sanctuary comes-in-handy for this. All varieties of animals can be introduced into the Sanctuary and managed scientifically, maintaining the Biological Balance. Such a step will also add to the public exchequer through increase in the number of Tourists. Hope the authorities will realise the point and act accordingly.

JAVA SAW MILL & TIMBER INDUSTRIES

(Prop:– C. K. KUMARAN)

ADIMALY

(HIGHRANGE) KERALA STATE

എല്ലാ ഇനം തടികളും വാങ്ങുകയും വില്ക്കുകയും, സൈസ് ഉരുപ്പ
ടികൾ ഓർഡർപ്രകാരം തയ്യാർചെയ്തുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന

★ ഹൈറേഞ്ചിലെ ഏകസ്ഥാപനം ★

With Best Compliments from:–

PADAYATTIL STORES

Hardware Merchants

KALADY

VISIT

FOR ALL KINDS OF HARDWARE GOODS

WILD LIFE RESOURCES OF KERALA.

"It's absolutely essential that man should leave a margin, a sanctuary, where some of life's beauty can take refuge and where he himself can feel safe from his own cleverness". -- R. Gary.

Like all other natural resources Wild life is a renewable one, capable of intelligent management for the all round welfare of mankind and the enjoyment of diverse end benefits arising out of it. In all developed and developing countries of the world the value and importance of this particular resource has already been recognised and extensive plans are formulated for conserving this valuable asset and intensive measures are taken to implement such plans. In countries like Canda and U. S. A. the value of this resource has been fully admitted and for its conservation and use modern organisations for its management have been built, founded on Scientific Research and application. Wild Life organisations in both these countries are very modern and extensive in approach and achievements. The results achieved so far are very marked and worthy of emulation by other countries.

In India the ownership and management of Wild Life resources is a matter of individual State concern and are therefore differently handled. The National Government of India acts only in the capacity of an adviser to the different States which need not necessarily follow their advice. The Government of India in turn is advised by the Indian Board for Wild Life constituted by the centre having as its members both officials and non - officials drawn from amongst knowledgeable persons in the field. All the State Govts. have also a similarly constituted State Board for Wild Life for tendering advice.

India has always been famous for its Wild Life resources from ancient times. The Malabar coast has been an attraction for ancient traders from Egypt, Greece and Rome for its valuable ivory, Peacock, Skins and other animal products. Wild Life was plentiful in all the areas of the country in those times and use of this resource was quite reasonable and justifiable in the distant past. Wild Life habitats then remained unchanged and demand on this resource was well within reasonable limits. All the various species of Wild Life remained in balance with the habitat and the then existing human population.

Political changes happened in India. The Britisher brought along with him not only stability but the fire - arms too. Although this provided reasonable saefty and protection for the ordinary citizen it brought a great potential hazard for the Wild Life. Before the Britisher's arrival, the hunting was confined to the members of the Royalty and the privileged class around them and the weapons of hunting were never mass destructive. The introduction of the Rifle and the Gun has changed the entire picture. The Army and ruling classes did havoc to the Wild Life in India. The attitude of hunting changed. Pleasure in killing and that too in undesirably huge members became the craze of the moment.

A long period of peace and political stability in the country gave the human species a conductive environment for population increase. This in turn built up a pressure on existing Agricultural lands and forced more and more areas under Wild Life occupation to give way for human needs. Habits and occupations of the people underwent drastic changes with consequent injurious repercussions on the Wild Life resources. India being a vast country did not easily and clearly reveal the gradual and increasing depletion of its resources of Wild Life. A seeming abundance was apparent every where. Unlike the different Provinces, under the direct rule of the Britisher, the Native States retained their Wild Life resources to some measure due to the control that was exercised by the Native princes over its use by the people. In most States in those days hunting was the privilege of the ruling princes and hence they took measures to conserve their hunting material so that they would not be deprived of their royal pleasure. Thus Wild Life resources were more conserved in the States than in the Provinces in those days.

On attaining independence in India and on the consolidation of the country by the elimination of the hundreds of native States, the Wild Life have lost many of their patrons and their right to existence. Political freedom for the people meant freedom to do anything. Wanton destruction of Wild Life in large numbers, modification or interference into their habitat have carried the Wild Life population of this vast country to a stage where many of the species have become extinct or are on the brink of extinction or are reduced in numbers beyond the point of recovery. All the species have suffered and are on the road leading to eventual elimination. If this State of affairs is to continue without positive and effective steps against such dangerous trend, it is certain that this country, once proud of their Wild Life heritage, would lose their precious resources for ever and

thus bring into their enviroment a dangerous modification injurious to the very existence of mankind.

The Wild Life of India is mostly found in the National forests owned or controlled by the States and as such the State Forest Department are the custodians of this resource. Forests mean both the Flora and Fauna and without the one the other cannot Flourish, So it is most important that equal care is bestowed on both the constituents of this Forest Community. Unfortunately the Faunal part of the Forest had been receiving a step - motherly treatment from the authorities of the Forest Department even from the very inception of scientific Forestry and Forest managements in India, I do not say that all Forest Officers were prone to this indifference. Many among them are ardent conservationists. But this minority could not convince their respective Departments or Governments of the value of this natural resource, equally important like the floral component and enunciate policies and schemes, to conserve this. Working plans, working schemes, forestry education, propaganda etc. did not accord any significant recognition of this aspect of wild Life· Thus the faunal part was relegated and considered economically unimportant deserving any special treatment or protection. Forestry developed without taking into account the importance of the Faunal component in the conservation of forests and its Floral resources· Forest Officers were too busy with the exploitation of forests and the conservation of its floral constituants. This neglect of Wild Life had been the major reason for the decline and depletion of our Wild life resources in this country.

Kerala is endowed with the finest and richest forests supported and sustained by a healthy and benefical climate. The Wild Life component of this forest is varied and numerous. The Elephant, the Tiger, the Leopard, the Bear, the varieties of Wild cats, the Wild dog, the gaur or bison, the sambur, the spotted deer, the barking deer, the mouse dear, the Nilgri Tahr or ibex, the black langur monkey, the lion-tailed monkey, Wild rabbit, hares, mongooses, monitor lizards, the pangolin, the pythons, the cobras and King cobras and various other snakes both poisonous and non-poisonous; the Pea-fowl the jungle-fowl and various other game birds of land and water; the hundreds of other varieties of beautiful birds that abound our forests; the otters, the crocodiles and many varieties of fishes that are seen in the streams and lakes of our State; these are some of our rich fauna.

Unlike the rest of India, kerala is blessed with a tropical climate and luxuriant vegetation supported by the two monsoons. The climate is not extreme due to the fact that it is influenced by the long coast line .

bordering the Arabian sea and the land is well drained by the undulating landscape with a fairly steep gradient, rising from elevation zero to heights of 2500 metres within a distance of about 100 kilometres. The population of kerala is dense and high and the area of the state is very limited. This has been the reason for the elimination of all our Wild Life resources outside the limits of the state forests. Practically very little is available in the inhabited area where the keen struggle for existence has modified the habitat and destroyed the resources. It is only in the forests of kerala that the wild life finds its refuge and succour. It's salvation rests in the existence of the forests and their intelligent management. The Kerala Forest Department has therefore a great responsibility to safeguard this important resource and conserve it on modern concepts of Wild life management.

It would therefore be quite fitting on this occasion of the celebration of Vanyapranisaptha (1971 - Wild life week) to take stock of our Wild Life resources and make suggestions to improve their management.

Every Officer in kerala Forest Department who has had a lengthy service in the field would certainly acknowledge the fact that most of our useful members of Wild Life resources has dwindled in numbers considerably and has even been eliminated from several places in our forests. Herds of elephants, bisons and spotted deer are not seen anywhere outside our Wild Life Sanctuaries. Even if they are rarely seen their herd strength is much reduced and their health poorly maintained. There are few places outside the sanctuaries where they can peacefully and satisfactorily graze and roam about and breed undisturbed. Most of our forests are infiltrated by large numbers of human beings in pursuit of different purposes. Most of their grazing fields are gone or even if they are, they are over - run by domestic cattle. Wild Life especially elehants, bisons and deer require larger ranges for their feeding requirements compared to the cattle. The areas under grass, reeds bamboos and other edible jungle growth have shrunk in size or lost in quality due to interference by man. Unless and until this is halted and measures taken to prevent such human inroads into their domain and peace there can be no hope of recovery for the depleted Wild Life populations in our forests.

Before we attempt at any repopulation of our forests with our Wild Life, Let us examine and identify the factors that stand in the way of achieving this goal. The following factors seem responsible for the regrettable situation to which our Wild Life has come to in kerala.

1. Lack of a definite and clear out policy for Government regarding Wild Life and its conservation.

2. The Lack of appreciation of the value and importance of Wild Life in the maintenance of human environment both by the officials and non-officials.

3. Lack of understanding of the economical, aesthetic, scientifiic, cultural, educational and recreative value of Wild Life and the scope of enhancing the State Economy by the judicious and scientific management of this resource.

4. The non-appreciation of the role that Wild Life would play if properly husbanded to increase our productivity on the food front especially the protein rich meat and it's products.

It may therefore be seen that a firm declaration of policy regarding Wild Life should be made by the Government and the same got well anchored and based in a statute enacted for the conservation of this resource. After this the necessary organisation for the management of this resource and techniques and methodes for achieving the objectives of conservation could then be worked out. Since this alone, withont the sympathy understanding and co-operation of the people, would be futile, the general public should be educated and allowed to participate in all the phases of this programme. Publicity and propaganda for educating the public are an essential tool for preparing the grounds for inaugurating and successfully completing this programme.

The following management methods are suggested to implement and achieve the objectives of conservation.

1. Enactment of a conservation Act.

2. Organisation of a special Branch under the Forest Department called the Wild Life Branch with personal specially trained in the subject of Wild Life management.

3. A Wild Life Resource and Habitat survey to be undertaken as soon as the necessary technical men are enrolled. They are particularly to study and survey the game animals, game birds and game

fish which could be managed and brought to the level of population existing in the past.

4. Drawing up a scheme to repopulate the depleted areas by transplanting animals and birds from elsewhere, habitat improvement works research study on food habits, breeding requirements, behavioral patterns etc.

5. Constituting hunting areas near about game sanctuaries and preserves and thus harvesting the surplus stock overflowing from the latter.

6. Opening game farms for multiplication of animals and bird species of economic impo"tance and introducing them into suitable areas for repopulation and eventual harvest.

7. Constitution of game sanctuaries or Wild Life sanctuaries to function as permanent breeding areas for prevention of extinction of the species and allow overflow of resource to neighbouring areas.

8. Incorporation of management techniques of conservation of Wild Life in the working plans of forest reserves and initiating a combined operation by Forest staff and Wild Life personnel.

The above suggestions are only the beginning steps of further scientific and systematic management techniques to be evolved on date gathered through research and evaluation. Most of our forests have not lost the potential to support a good population of Wild Life. Areas remote from human interference could be chosen and set - a - part as game preserve where complete protection to the existing population from hunting, could be given, to multiply themselves. Nature has blessed our forests with all the requisites for excellent and luxurious growth of plants and so any area could be brought back to conditions suitable to maintain a good population of Wild Life. The only requirement is that the people should be made to co-operate by proper legislation education and propaganda. They have to be told that if given the opportunity, the Forset Department

could farm all our forest with the useful species of game animals and birds and make available plenty of game meat through systematic harvesting by controlled hunting.

It may be interesting to mention that even-though Canda has vast resources of Wild Life in their millions of migrating water-fowl like ducks, geese, and swans, varieties of game birds like pheasants, patridges, grouse etc; deer, antelopes and moose, caribou musk-oxen etc. they have created a vast game farm in the wood Buffalo National Park bordering the Canadian Artic having an extent of nearly 19000 square miles. Herethey have thousands of American Bisons roaming in the area well protected and cared for by the Canadian Wild Life service. Annually they harvest nearly 500 bisons out of the stock available there and process the meat in a most modern Abattoir located in the area. The different cuts of meat are sold in the market realising thousands of dollars. They are working this farm on a sustained yield basis on data collected annually through their research on breeding and annual prduction etc. As an example of their care and vigil over this game farm and its Wild Life. I must mention that during an out-break of anthrax during 1962 (the first instance in decades) in one part of this vast farm, they isolated the affected herds and brought down at heavy cost by air from Ottawa the National capital, a pathologist to diagnose the disease and help in fighting this outbreak. They were able not only to stamp out this terrible disease but also to locate the origin of this outbreak. It was later discovered that the germs were brought in by a bunch of pack-horses which came to a Horse Ranch in the neighbourhood. If such an effort could profitably suoceed in a country like Canada where food and food products are in a surplus and cheap, I do not see any reason why it should not succeed in a state like Kerala where the demand for meat is so acute. The large columns of emaciated and worn - out cattle that cross our borders from the neighbouring States of Tamilnadu and 'Mysore are a shameful evidence for our acute shortage in meat and meat products and the adaptability of the people to all sorts of meat.

Sambur, bison, spotted deer and the Nilgiri - Tahr could easily be farmed in our excellent forests, if only we make an attempt and the people at large restrained from vandalism and illicit activities. The Sanctuaries at Periyar, Parambikulam, Peechi-Vazhani and Neyyar could easily supply the breeding stock to replenish the depleted stock in our forests. The Nilgiri Tahr Sanctuary in the Kannandevan Hills should be taken over immediately and managed systematically rather than allow it to be run over by people

for agricultural purposes. Animals could easily be harvested from here and meat made available to the public at important centres to start with.

I also suggest that in each Revenue District where there are forests one Sanctuary should be constituted immediately to secure what animal and bird stock that are existing there, for multiplication and repopulation of the neighbouring areas. An area adjoining the Mudumalai Sanctuary and the Bandipar Sanctuary in the Northern Districts could easily be chosen and advantageously managed for this purpose. Expeditious action would certainly save many animals that would form the future breeding stock for this purpose while complacency on the part of authorities concerned could destory them for ever.

In future when all our forests are back to normal population level of Wild Life and balanced with environment, then can we mark out areas for hunting - blocks and encourage Licensed and controlled hunting by the people for recreation and food. Some of our Sanctuaries could then be fit for conversion to National Parks to receive large numbers of Indian and International tourists, thus augmenting our National economy. Recreative spirit would catch up with our people on the availability of leisure and facilities. Scientific educational, cultural and economic values and above all the necessity for a balanced coexistence with the Wild Life would be understood then. Then will our environment be safeguarded for a happy and peaceful existence for mankind in this planet. Let us all join together in a combined effort on this week of celebration and vow to retain our landscape green and healthy and natural unlike the barren and dismal Moonscape that the Astronauts have revealed to us.

❁ വന്യമൃഗസംരക്ഷണം ❁

(By K. Sukumaran Nadar)

- Ranger -

വന്യമൃഗങ്ങൾ പ്രകൃതി അനുഗ്രഹിച്ചു തന്ന അപൂർവസമ്പത്താണ്. വൈവിധ്യം ഒരളവിൽ അനുഗ്രഹവും. ഇനത്തിലും നിറത്തിലുമെന്ന പോലെ എണ്ണത്തിലും ധന്യമായ വന്യമൃഗങ്ങൾ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ വളരെയധികം ആകർഷിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

സുഭഗനെങ്കിലും ഗംഭീരനായ കടുവായും, അതിശക്തനായ ആനയും, ഊർജ്ജസ്വലരായ മാനും മ്ലാവും, വണ്ണോജ്ജ്വലമായ കാട്ടുകോഴിയും, പകിട്ടേറിയ തത്തയും മരംകൊത്തിയും, നമുക്ക് ആനന്ദത്തോടൊപ്പം അഭിമാനവും പകരുന്നു. കൂടാതെ നിരവധി ഇഴജന്തുക്കളും പലജാതി മത്സ്യവും, ഉഭയജീവികളും; എണ്ണമററ ഷട്പദങ്ങളും നമ്മുടെ വന്യജീവികൾക്ക് വലിയ മുതൽക്കൂട്ടുകളാണ്. പ്രകൃതിയുടെ സമനില പരിരക്ഷിക്കുന്നതിന് വന്യമൃഗസംരക്ഷണം വലിയൊരളവിൽ ഏതൊരു രാജ്യത്തിന്റെയു, ആവശ്യമാണ്. നമ്മുടെ വന്യമൃഗസംരക്ഷണ കേന്ദ്രങ്ങൾ വിദേശീയരുൾപ്പെടെ വളരെയധികം സന്ദർശകരെ അത്യധികം ആഹ്ലാദഭരിതരാക്കുന്നുണ്ട്. വന്യമൃഗങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള വിശിഷ്ട വിഭവങ്ങൾ നമുക്ക് മറെറാരു നാണ്യ സമ്പാദനമാർഗ്ഗം കൂടിയാണ്. കാര്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും ഗണ്യമായ തോതിൽ നമ്മുടെ വന്യമൃഗങ്ങൾ കുറയുന്നുവെന്നുള്ളതിൽ രണ്ടു പക്ഷമില്ല.

''അഹിംസാ പരമോ ധർമ്മ'' എന്ന തത്വം നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ പകർത്തിയാലേ നമ്മുടെ വന്യമൃഗങ്ങൾക്ക് സുസ്ഥിതിയുള്ളു. ''പുരുഷസൂക്ത''ത്തിൽ മനുഷ്യനും മൃഗങ്ങൾക്കുമുള്ള സന്തുഷ്ട ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് പരാമർശങ്ങൾ കാണാം. ചാണക്യന്റെ അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിൽ വന്യമൃഗസംരക്ഷണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതിപാദനങ്ങളുണ്ട്. അന്നും വന്യമൃഗസംരക്ഷണ കേന്ദ്രങ്ങൾ— അഭയാരണ്യങ്ങൾ (ഇന്നത്തെ Game Sanctuaries and National Parks) സംഘടിപ്പിച്ചിരുന്നു.

നമ്മുടെ പുരാണ മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളും മനുഷ്യരോടൊപ്പമോ അതിൽ കവിഞ്ഞോ പ്രാഗൽഭ്യം കാണിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം. രാമായണത്തിലെ ഹനുമാനും ജഡായുവും ഇതിനുദാഹരണങ്ങളാണ്.

വളരെ പുരാതനകാലങ്ങളിൽ ചിലർ ദൈവീക ശക്തി സങ്കല്പിച്ച് മൃഗസംരക്ഷണം സാധിച്ചുപോന്നു. മത്സ്യം, ആമ പന്നി, നരസിംഹം തുടങ്ങിയവയെ അവതാരങ്ങളായിക്കണക്കാക്കി പൂജിച്ചിരുന്നു. ആനത്തലയനായ ശ്രീഗണേശൻ വളരെ പ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു ദേവനാണ്. ദേവേന്ദ്രന്റെ ഇഷ്ടമൃഗമാണ് ആന. ദൈവീക ശക്തി കലർന്നതോ ദൈവസമ്പർക്കമുള്ളതോ ആയ മൃഗങ്ങളുടെ കഥകൾ എത്രയെങ്കിലുമുണ്ട്. ശിവന്റെ കാളയേയും മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ ഗരുഡനേയും ശ്രീ മുരുകന്റെ മയിലിനേയും ശ്രീ സരസ്വതിയുടെ അരയന്നത്തേയും പൂജിച്ചു പോരുന്നുണ്ട്. അന്ധതയ്ക്കും ദുഷ്ടതകൾക്കുമെതിരെ ഒരു സമരം തന്നെ നടത്താൻ ദുർഗ്ഗാദേവി നിയോഗിച്ചതു് സിംഹത്തെയാണ്. അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം സിംഹത്തെ ധർമ്മത്തിന്റെ അടയാളമായി നാമെല്ലാമംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. തന്മൂലം നാടുവാഴികളുടെ ഇരിപ്പിടത്തിനു് സിംഹാസനമെന്ന പേരു് ലഭ്യമായി. അശോകസ്തംഭത്തിലെ സിംഹത്തിന്റെ അർത്ഥവ്യാപ്തിയും അതുതന്നെയാണ്.

കുറഞ്ഞൊരു കാലം മുമ്പുവരെ വനനിബിഡമായിരുന്ന പലയിടങ്ങളും ഇന്നു് നാട്ടിൻ പുറങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. ഗജവീരന്മാർ പട്ടാപ്പകൽ പോലും നിർബാധം വിഹരിച്ചിരുന്നിടത്തു് അംബരചുംബികളായ മണിമേടകളും മററുമാണിന്നുള്ളതു്.

പണ്ടു് പരശുരാമൻ ഗോകർണ്ണത്തുനിന്നു് കന്യാകുമാരിയിലേക്കു് മഴുവെറിഞ്ഞു് കേരളം വീണ്ടെടുത്തെന്നാണല്ലോ ഐതിഹ്യം. പക്ഷേ വനനിബിഡമായ കേരളത്തിൽ പരശുരാമൻ മഴു പ്രയോഗിച്ച് തീരപ്രദേശം മുഴുവൻ തെളിക്കുകയും ആളുകളെ കൊണ്ടു വന്നു പാർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നു പറയുന്നതായിരിക്കും കുറെക്കൂടി യുക്തിപൂർവ്വം. വനവിദ്ധ്വംസകാചാര്യനായ പരശുരാമൻ തുടങ്ങി വച്ച പ്രക്രിയ ഇന്നും അവിരാമം നടന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. അന്നൊക്കെ കൃഷിക്കും കിടപ്പാടത്തിനും വേണ്ടിമാത്രമാണ് വനങ്ങൾ വെട്ടി നശിപ്പിച്ചതു്. ഇന്നു് അതൊരു വൻ വ്യവസായമായി മാറിയിട്ടുണ്ട്. ചില്ലറയായും മൊത്തമായും വനഭൂമി തെളിച്ച് കച്ചവടവും മറുകച്ചവടവും സാധാരണമായിട്ടുണ്ട്. ഇടത്തരം രാഷ്ട്രീയക്കാരുടെയിടയിലും ഈ പ്രവണത പ്രബലമായി വരുന്നുണ്ട്. മരങ്ങൾ ഇടതൂർന്നു നിന്ന സ്ഥല

ങ്ങൾ പലയിടങ്ങളും തുറന്ന ശൂന്യസ്ഥലങ്ങളായോ, കോളനികളായോ, തൊഴിൽശാലകളായോ മാറിയിട്ടുള്ളതിന് എത്രയെങ്കിലും ഉദാഹരണങ്ങൾക്ക് പ്രയാസമില്ല.

കൃഷിക്കായോ, വ്യവസായങ്ങൾക്കായോ പ്ലാൻറേഷനുവേണ്ടിത്തന്നെയോ കാട് വെട്ടിത്തെളിക്കുമ്പോൾ —പാവം— അവിടെയുള്ള കാട്ടുമൃഗങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആരും തന്നെ ചിന്തിക്കാറില്ല. ആക്കെങ്കിലും ഒരു പ്രചോദനമുണ്ടായാൽത്തന്നെയും അവ അടുത്ത കാടുകളിൽ പോയി രക്ഷപ്പെട്ടുകൊള്ളും എന്നായിരിക്കും സമാധാനം. പക്ഷേ വാസ്തവസ്ഥിതി എന്താണ്? അടുത്ത കാടും അതിനടുത്തതും അതിൻെറ അപ്പുറത്തേതും ഒരുമിച്ചാണ് വെട്ടിത്തെളിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നത്. മരം വെട്ടിമാററാൻ ഉടമ്പടി ഒപ്പുവയ്ക്കുന്നതോടുകൂടി ആ സ്ഥലത്തെ വന്യമൃഗങ്ങളെ നശിപ്പിക്കാനും അലിഖിതാംഗീകാരം കൊടുക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. തത്വങ്ങളും യുക്തിവാദങ്ങളും എന്തൊക്കെയാണെങ്കിലും അനുഭവം നശീകരണമാണ്.

സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കു തൊട്ടുമുമ്പുള്ള ദശകത്തിലേക്ക് ഒന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കാം. ആന, കാട്ടുപോത്ത്, കരടി, കടുവ, പുള്ളിപ്പുലി, മാൻ, മ്ലാവ്, കൂരൻ, കാട്ടുപന്നി, മുള്ളൻപന്നി. കരിംകുരങ്ങ്, കാട്ടുകോഴി, കാട്ടുപ്രാവ്, വേഴാമ്പൽ, പലതരം ഇഴജന്തുക്കൾ മുതലായവ സ്വൈരം വിഹരിച്ചിരുന്ന പലയിടങ്ങളിലും ഇപ്പോൾ മൂട്ടാടും, പട്ടിയും പൂച്ചയുമൊക്കെയാണുള്ളത്. അങ്ങനെ ഏതാണ്ട് മൂന്നു ദശവത്സരങ്ങൾക്കകം ഭൂരിഭാഗങ്ങളിലും കാട് നാടായി കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് നാട്ടുമൃഗങ്ങളുമായി. അന്നൊക്കെ വന്യമൃഗങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്ന പെരിങ്ങമ്മലയിലും (of Palode Range) നരിയമ്പാറയിലും (of Ayyappancoil Range) കാളേജുകളും മററനവധി സ്ഥാപനങ്ങളുമായി. കട്ടപ്പനയിൽ ഇന്ന് ഹൈസ്കൂളും സിനിമാശാലകളും മററുമായിട്ടുണ്ട്. വാളയാർ, ശൃംഗം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും വളരെ വ്യത്യസ്തമല്ല.

ഏതാണ്ട് 15000 ഹെക്ററോളം വരുന്ന കാർഡമം ഹിൽ റിസർവ് (of Kottayam Division) ഇപ്പോൾ അധികഭാഗവും സാധാരണ കൃഷിസ്ഥലമായി മാറി. ആനക്കൂട്ടം ഇത്രയധികമുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥലം വേറെയെവിടെയെങ്കിലുമുണ്ടോയെന്ന് സംശയമാണ്. ഇന്നത്തെ തലമുറക്ക് അവിടെ ആനയെക്കാണണമെങ്കിൽ അമ്പലത്തിലെഴുന്നള്ളിപ്പിലോ, ഘോഷയാത്രയിലോ മാത്രമേ കഴിയൂ. ഇത്രയും ചുരുങ്ങിയ കാലയളവിൽ വന്യ

മൃഗങ്ങൾക്കുണ്ടായ ഗതികേടിതാണെങ്കിൽ അടുത്ത അരനൂററാണ്ടിനകം വന്യ മൃഗങ്ങൾ ചരിത്രരേഖകളായി മാറുമെന്നുള്ളതിനു് സംശയമില്ല.

അൽപ്പമൊരാശ്വാസമുള്ളതു് വന്യമൃഗസങ്കേതങ്ങളുള്ളതുകൊണ്ടാണു്. നെയ്യാർഡാം, തേക്കടി, പറമ്പിക്കുളം മുതലായ സ്ഥലങ്ങൾ ഇതിനകം പ്രശസ്തങ്ങളായിട്ടുണ്ടു്. വളരെ ശ്രമിച്ചാണു് കുറെ മൃഗങ്ങളെ അവിടെ ഒതുക്കി നിറുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. ക്ഷയിച്ചു വരുന്ന വന്യമൃഗങ്ങളുടെ സ്ഥിതിനോക്കിയാൽ ഇപ്പോഴുള്ള വന്യമൃഗസങ്കേതങ്ങൾ തികച്ചും അപര്യാപ്തങ്ങളാണു്. അവയെ ആവശ്യാനുസൃതം വിപുലമാക്കേണ്ടതുണ്ടു്. വളരെ വിരളമായിമാത്രം കാണാറുള്ള ചില ജന്തുക്കൾക്കു് പ്രത്യേക നിബന്ധനകൾമൂലമോ മററോ പരിരക്ഷ ഉറപ്പു വരുത്തിയെങ്കിൽ മാത്രമെ അവയുടെ വളർച്ച മെച്ചപ്പെടുകയുള്ളു. കൂടുതൽ സങ്കേതങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതും നല്ലതാണു്. സിംഹം റൈനോസറസ് മുതലായവയെ ഗീർവനങ്ങളിലും കാശിരംഗാ സംരക്ഷണ കേന്ദ്രങ്ങളിലും മാത്രം ഒതുക്കി നിറുത്തിയാൽ പോരാ. അവയ്ക്കു് വളരാനും വികസിക്കാനുമുള്ള സാഹചര്യം എല്ലാ സങ്കേതങ്ങളിലും സൃഷ്ടിക്കുന്നതു് നന്നായിരിക്കും. അതുപോലെതന്നെ കസ്തൂരിമാനിൻെറയും കാട്ടുകഴുതയുടേയും മററും കാര്യവും.

വേഗതകൂടിയ വാഹനങ്ങൾ ദൂരവ്യാപ്തകങ്ങളായ മാരകായുധങ്ങൾ റററാർച്ചസ് മുതലായവയുടെ ആവിർഭാവം നമ്മുടെ വന്യമൃഗങ്ങളുടെ കെടുതിക്കാഴം കൂട്ടിയതേയുള്ളു. വിനോദത്തിനും നാണ്യസമ്പാദനത്തിനുമാണു് വന്യമൃഗങ്ങളെയധികവും കൊന്നൊടുക്കുന്നതു്. മാംസക്കൊതിയരായ മനുഷ്യരും നല്ലൊരു പങ്കു വഹിക്കുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് വന്യമൃഗസംരക്ഷണം അടിയന്തിരശ്രദ്ധയാർജ്ജിക്കുന്ന ഒരു വൻപ്രശ്നമാണു്. വന്യമൃഗസംരക്ഷണത്തിനു് ബന്ധപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ വളരെയേറെ ശ്രമം നടത്തുന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ ചെയ്തതിലേറെ ചെയ്തുതീർക്കാനവശേഷിക്കുന്നതേയുള്ളു. വന്യമൃഗസംരക്ഷണത്തിൻെറ ആവശ്യം നാട്ടുകാരെ പഠിപ്പിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും വേണം. നിയമങ്ങളും മററു നിബന്ധനകളുമൊക്കെ വളരെയധികം സഹായകരമാണെങ്കിലും ആളുകളെ ശരിക്കും വന്യമൃഗസംരക്ഷണവിഷയത്തിൽ ബോധവാന്മാരാക്കുകയാണു് പ്രധാന പരിഹാരമാർഗ്ഗം. പ്രകൃതിയുടെ മക്കളായ ഈ നിരാശ്രയരോടു് നാം നിർബന്ധമായും കരുണ കാണിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ അവയെ സംരക്ഷിച്ചതായി നമുക്കു് അഭിമാനിക്കാനാവൂ.

ഏകാങ്കം

പെൺകോന്തൻ

(ഐ. ഐ. ചീരൻ)

വക്കീലിൻെറ ആഫീസു മുറി. അലമാരിയിൽ തടിച്ച പുസ്തകങ്ങാം. മേശപ്പുറത്തുഫയലുകളും പുസ്തകങ്ങളും ചിതറികിടക്കുന്നു. പ്രഭാതം.

വക്കീൽ ബാലകൃഷ്ണൻ നായർ പ്രവേശിക്കുന്നു. ഉദ്ദേശം 30 വയസ്സ്. പാൻറും ഷർട്ടുമാണു വേഷം. വിചാരമഗ്നമായ ഭാവം. കസേരയിൽ ഇരിക്കുന്നു.

ഒരു നിമിഷത്തിനു ശേഷം മേശ വലിപ്പു തുറന്ന് ഒരു ഫോട്ടോ എടുത്തു നോക്കുന്നു.

വേലക്കാരൻ രാമൻ നായർ പ്രവേശിക്കുന്നു. ഒററമുണ്ടും തോർത്തുമാണു വേഷം. അറുപതിനോടടുത്ത പ്രായം.

വേലക്കാരെനെ കണ്ടപ്പോഠം വക്കീൽ ഫോട്ടോ മേശയ്ക്കകത്തു തിരുകിവെയ്ക്കുന്നു.

രാ.നാ: നിങ്ങളുടെ കല്യാണഫോട്ടോ അല്ലേ അതു്? അതെന്തിനു ചുവരീന്നെടുത്തു.

ബാ. നാ:- (മിണ്ടുന്നില്ല. മേശചേർത്തടച്ച് ആലോചിച്ചിരിക്കുന്നു.)

രാ.നാ:— നിങ്ങളിലാരാ വലിയതെററു് ചെയ്യുന്നതെന്നാ എൻെറ സംശയം.

ബാ.നാ:— നിങ്ങാംക്കാ സംശയം വരും. നിങ്ങാംക്കു രണ്ടുപേരേം ഒരുപോലേ കാണാൻ പററൂ.

രാ.നാ:— മിനിഞ്ഞാന്നു കുട്ടൻ കാട്ടിയതു തെററ്. കുട്ടനെ വിട്ടിട്ടു ശാരദാമ്മ പോയതു് അതിലും വലിയ തെററ്.

ബാ.നാ;— (നിസ്സംഗത നടിച്ച്) പോകട്ടെ. നില്ക്കേണ്ടതു നില്ക്കും, പോകേണ്ടതു പോകും.

രാ.നാ:— (സ്വഗതമെന്നപോലെ) അല്പ കുട്ടൻ കാണിച്ചതും കുറച്ചക്രമമായി

ബാ.നാ:— അക്രമം! അതു കോടതിയിൽ ഉപയോഗിക്കേണ്ട പാഴ്വാക്കാണ്. ഇമ്മാതിരി പെണ്ണുങ്ങളെ കഴുത്തു ഞെരിച്ചു കൊല്ലുകയാ വേണ്ടത്.

രാ.നാ:— അങ്ങനെ പറേരുതു കുട്ടാ.

ബാ.നാ:— പിന്നെ അനുസരണേം മര്യാദേം ഇല്ലാത്ത പെണ്ണിനെ എന്താ ചെയ്യേണ്ടത്. രാമേട്ടൻ പറ.

രാ.നാ:— എന്തായാലും അമ്മാവൻ ഇതറിഞ്ഞാൽ രാമേട്ടനെ വെച്ചേക്കില്ല, അതോർത്തോളൂ. എത്ര വലിയ കുററമാണേലും ഇങ്ങനെ ദേഹോപദ്രവം ഏൽപിച്ചാൽ ഒരച്ഛനും സഹിക്കില്ല.

ബാ.നാ— മക്കളെ താന്തോന്നികളായി വളർത്തിയാൽ ഇങ്ങനൊക്കെ വരും. അമ്മാവനും ഒന്നു പഠിക്കട്ടെ.

രാ.നാ:— ശാരദാമ്മ അങ്ങോട്ടായിരിക്കും പോയത്.

ബാ.നാ:— അല്ലാതെവിടെപ്പോകാൻ.

രാ.നാ:— അമ്മാവൻ ആ പാട്ടുകളെല്ലാം കണ്ടാൽ——

ബാ നാ:— (കണ്ടാലെന്ത് എന്ന മട്ടിൽ നോക്കുന്നു)

രാ.നാ:— ഈ ബന്ധം തന്നെ——

ബാ.നാ:— വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കുമായിരിക്കും; അല്ലേ അതാണു നല്ലത്.

രാ.നാ:— എന്തായിപ്പറേന്നത്? അമ്മാവനോടു കുട്ടനുള്ള കടപ്പാട്—

ബാ.നാ:— മറന്നിട്ടില്ല. മറക്കാൻ കഴിയുകേമില്ല. രാമേട്ടാ, കടമയുടെ പേരിൽ കടമയെ എത്രനാളും താലോലിക്കും. കടപ്പാടുള്ളത് അമ്മാവനോട്, മകളോടല്ല.

രാ.നാ:— ഈ യുക്തിവാദമൊന്നും വക്കീലമ്മാവന്റെ മുമ്പിൽ വിലപ്പോകില്ല കുട്ടാ. അമ്മാവന്റെ മുമ്പിൽ കുട്ടൻ പതുങ്ങും, പൂച്ചക്കുട്ടിയെപ്പോലെ

ബാ.നാ:— പൂച്ചക്കുട്ടി ചിലപ്പോഴം പുലിക്കുട്ടിയാകും.

രാ.നാ:— എന്തായാലും കുട്ടൻ ഇത്ര കടുംകൈ കാണിക്കരുതായിരുന്നു. കുട്ടൻ ഇത്ര കരുണയില്ലാതെ തല്ലിച്ചതക്കുമെന്ന് ആരു കരുതി?

ബാ.നാ:— (ഉച്ചത്തിൽ) തല്ലിച്ചതയ്ക്കുകയല്ലായിരുന്നു വേണ്ടതു് മ്., ഞാൻ പറയുന്നില്ല. (ശാന്തത നടിക്കാൻ നോക്കുന്നു) രാമേട്ടൻ കേട്ടതല്ലേ അന്നവരം പറഞ്ഞതൊക്കെ.

രാ.നാ:— അല്ല, കുട്ടൻേറം തെററാണെന്നു കൂട്ടിക്കോളൂ. ആദ്യമേ നോക്കണമായിരുന്നു. കുരങ്ങിനു് എന്തിനാ ഏണിവെച്ചുകൊടുത്തതു്. ആദ്യമാദ്യം എടുത്തു തലയിൽ കയററിയതിൻെറ ഫലമാണു്.

ബാ.നാ:— ഞാനാരേയും തലയിൽ കയററിയില്ല. വേണ്ടപ്പഴൊക്കെ നല്ല തല്ലു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്.

രാ.നാ:— അതൊക്കെ ഈയിടയല്ലേ തുടങ്ങിയതു്. അപ്പോഴേയ്ക്കും വൈകിപ്പോയിരുന്നു.

ബാ.നാ:— ഈയിടയോ?

രാ.നാ:— തന്നെ. കഴിഞ്ഞ ഞായറാഴ്ച കുട്ടനെ അനുസരിക്കാതെ ശാരദാമ്മ കൂട്ടുകാരൊന്നിച്ചു സിനിമയ്ക്കു പോയില്ലേ. അന്നായിരുന്നു ആദ്യത്തെ പ്രഹരം അത്രേമൊക്കെ ആകാം. അത്രേ ആകാവുതാനം.

ബാ.നാ— (മിണ്ടുന്നില്ല.)

രാ.നാ— പിറേറന്നു് അതു രണ്ടായി, പിന്നെ നാലു്.

ബാ.നാ— ഇതെല്ലാം രാമേട്ടൻ എണ്ണിവെച്ചിരിക്കുകയാണോ?

രാ.നാ— അതേ കുട്ടാ. ഒന്നും മറക്കാൻ എനിക്കു പററില്ല. നാലുകൊല്ലം മുമ്പുവരെ ഞാൻ ശാരദാമ്മയുടെ അച്ഛൻെറ ഉപ്പും ചോറുമാണു തിന്നതു്. പിന്നീടു് അവരുടെ ഭർത്താവിൻേറയും അതും ഒരു കണക്കിനു് അച്ഛൻേറതു തന്നെയല്ലേ.

ബാ.നാ— അല്ലെന്നു പറേന്നില്ല. ഒരു കാര്യം രാമേട്ടൻ ഓക്ക്ണം• ചീഞ്ഞതു ചേരദിക്കാതെ പററുമോ.

രാ.നാ— ആ കുട്ടി എങ്ങനെ കഴിഞ്ഞതാണെന്നു ഞാൻ പറേണ്ടല്ലോ. അതിൻെറ കയ്യിലായിരുന്നു പണപ്പെട്ടിയുടെ താക്കോൽ• ഭാര്യ മരിച്ചതിനുശേഷം അദ്ദേഹത്തിനു് ഒന്നിലും താല്പര്യമില്ലാതായി.

ബാ.നാ— ആ അമ്മാവൻ തന്നെയല്ലേ ചെലവു നിയന്ത്രിക്കണമെന്നു് കഴിഞ്ഞ മാസത്തിൽ എന്നോടു പറഞ്ഞതു്.

രാ.നാ— അന്നു കുട്ടൻ എന്താ മറുപടി പറഞ്ഞതു്. ഞാനങ്ങു മറന്നു.

ബാ.നാ അന്നൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. എൻെറ കഥ രാമേട്ടനറിയരുതോ. ചെലവുചുരുക്കേണ്ടതു ഞാനാണോ? ആയിരത്തിലേറെ രൂപ മാസം തോറും കിട്ടും. എന്നാലും ഞാനെന്നും കടക്കാരൻ. ചെലവാക്കാം, അതാവശ്യത്തിനായിരിക്കണം.

രാ.നാ— ഇത്തിരിയൊക്കെ ആർഭാടോം വേണ്ടിവരില്ലേ. മനുഷ്യജീവിതമല്ലേ.

ബാ നാ— ശരി അതിനും ചെലവാക്കാം. പക്ഷേ അന്തസ്സിനു വേണ്ടി ചെലവാക്കാൻ എനിക്കു വയ്യ. ഇക്കാര്യം പറഞ്ഞുണ്ടായ വഴക്കാണു് ഇവിടെ കൊണ്ടെത്തിച്ചതു്.

രാ.നാ— എല്ലാം കേട്ടുകൊണ്ടു് അന്നു ഞാൻ ഇറയത്തുണ്ടായിരുന്നു.

ബാ.നാ— രാമേട്ടൻ എല്ലാം കേട്ടോ. എങ്കിൽ പറ അവളെന്താ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞതു്.

രാ.നാ— പോററാൻ കഴിവില്ലെങ്കിൽ എന്തിനു കേട്ടീന്നു്.
(പുറത്തു് കാലൊച്ചയും തുടന്നു് ഒരു ചുമയും.)

ബാ.നാ— (പതുക്കെ) പുറത്താരോ ഉണ്ടു്
(രാമൻ നായർ പുറത്തുപോയി നോക്കിയിട്ടു് അതു വഴി നടന്നു മറയുന്നു. ഗുമസ്തൻ പത്മൻ പ്രവേശിക്കുന്നു. കയ്യിൽ കേസ്സു ഫയലുകൾ)

പത്മൻ — (തൊഴുതുകൊണ്ടു്)സി. സി 640—ം, 388—ം ഇന്നാണു് ഹിയറിംഗു്. പിന്നെ ഡി. എമ്മിലെ 142—ൽ ഉള്ള ക്രാസ്സും ഇന്നാണു്.

ബാ.നാ— (അന്യമനസ്കനായി) ഇന്നു് എനിക്കു വയ്യ. നീട്ടിവയ്ക്കാൻ കടലാസ്സു കൊടുക്കു്. ഒപ്പിട്ട കടലാസ്സു് മേശയിലുണ്ടു്

പത്മൻ: (അത്ഭുതത്തോടെ നോക്കുന്നു.)

ബാ.നാ (അസ്വാസ്ഥ്യതയോടെ) മനസ്സിലായില്ലേ?
(ഗുമസ്തൻ മേശ തുറന്നു കടലാസ്സു് എടുത്തു പുറത്തേയ്ക്കു നടക്കുന്നു)

ബാ. നാ— പത്മാ

(ഗുമസ്തൻ തിരിച്ചു വരുന്നു)

ബാ. നാ— ഒരു കടലാസ്സ് എസ്സ് എമ്മിൽ കൊടുക്കാനുണ്ട്.

(രാമൻ നായർ പ്രവേശിക്കുന്നു)

രാ. നാ— ചായ തണുക്കും.

ബാ. നാ— പത്മൻ ഒരു മിനിട്ട് ഇരിക്കു (പോകുന്നു)

(ഗുമസ്തൻ ബെഞ്ചിൽ ഇരിക്കുന്നു. വക്കീൽ നാരായണമേനോൻ പ്രവേശിക്കുന്നു. അറുപതിനോടടുത്ത പ്രായം. ഒത്ത ഉയരം. കുലീനമായ ഭാവം. കൈയിൽ വാക്കിങ്ങ്സ്റ്റിക്ക്. ഗുമസ്തൻ ആദ്യം ആഗതനെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല:)

പത്മൻ— (ഫയലിൽ നിന്നു മുഖമുയർത്താതെ) വക്കീലിനെ കാണാനാണോ? അദ്ദേഹത്തിനു തീരെ സുഖമില്ല.

നാ. മേ— നിങ്ങൾ?

പത്മൻ:— അസിസ്റ്റൻറ്, ക്ലാർക്കെന്നും പറയും (ഞെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു)

നാ. മേ:— അദ്ദേഹത്തിന് എന്താണസ്സുഖം?

പത്മൻ: അതൊക്കെ എന്തിനറിയുന്നു. നിന്നിട്ടു ഫലമില്ല. നിങ്ങൾ പൊയ്ക്കോ.

(നാരായണമേനോൻ മുമ്പോട്ടു നീങ്ങി കസേര വലിച്ച് ഇരിക്കുന്നു. രാമൻ നായർ പ്രവേശിക്കുന്നു)

രാ. നാ:— (ആശ്ചര്യത്തോടെ) ആര് വല്യഏമാനോ? എപ്പഴാവന്നത്? ശാരദാമ്മ അവിടെ എത്തിയില്ലേ?

നാ. മേ:— എത്തി.

പത്മൻ:— (ചാടി എഴുന്നേററ്) മനസ്സിലായില്ല. ക്ഷമിക്കണം.

നാ. മേ:— (കേൾക്കാത്ത മട്ടിൽ) കുട്ടനോടു ഞാൻ വന്നെന്നു പറയൂ.

(രാമൻ നായർ പോകാൻ തുടങ്ങുന്നു)

നാ. മേ:— (പെട്ടെന്ന്) രാമൻ നായരേ

(രാമൻ നായർ തിരിച്ചു വരുന്നു)

നാ. മേ:— താൻ ആദ്യം പോയി ശാരദയോട് ഇറങ്ങി വരാൻ പറയൂ. കാറിലിരിപ്പുണ്ട്. (രാമൻ നായർ പുറത്തേയ്ക്കു പോകുന്നു. മേനോൻ ചിന്താമൂകനായി ഊന്നു വടിയിൽ ശിരസ്സുതാങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ബാലകൃഷ്ണൻ നായർ പ്രവേശിക്കുന്നു. അമ്മാവനും മരുമകനും മുഖത്തോടു മുഖം നോക്കുന്നു, കണ്ണുകൾ ഇടയുമ്പോൾ ഇരുവരും നോട്ടം പിൻവലിക്കുന്നു)

മറുവശത്തുകൂടി ശാരദയും രാമൻ നായരും കടന്നു വരുന്നു. ശാരദ അച്ഛൻെറ കസേരയുടെ പിന്നിൽ പിടിച്ചു നില്ക്കുന്നു. ലളിതമായ വേഷം, ക്ഷീണിച്ച ഭാവം.

ഗുമസ്തൻ പോകുന്നു.

(രംഗം നിശ്ശബ്ദം. എന്താണ് പറയേണ്ടതെന്ന് എല്ലാവരും ആലോചിക്കുകയാണ്.)

നാ.മേ::— (പതുക്കെഎഴുന്നേററ് ഗൗരവത്തിൽ) മിസ്റ്റർ ബാലകൃഷ്ണൻ നായർ

ബാ.നാ:— (തല ഉയർത്തുന്നില്ല)

നാ.മേ:— (ഉച്ചത്തിൽ) ഇത്ര നിർദ്ദയമായി നിങ്ങൾ പെരുമാറുമെന്നു ഞാൻ കരുതിയില്ല. ഏതായാലും കഴിഞ്ഞതിനെല്ലാം ഞാൻ മാപ്പു തരുന്നു.

(ബാലകൃഷ്ണൻ നായർ എന്തോ പറയാൻ ഒരുങ്ങുന്നു)

നാ.മേ:— (ഇടയിൽ കയറി തടഞ്ഞു കൊണ്ട്) വേണ്ട, ഒന്നും പറയണ്ട. ഇനി ഇതാവർത്തിക്കരുത്. വക്കീൽ നാരായണമേനോനാണു പറേന്നത്

ശാരദ:— ഇല്ലച്ഛാ.

നാ.മേ:— (ശാന്തഭാവം) നിന്നോടല്ല. ബാലാ, ഒരു കാര്യം. ശാരദ എന്റെ മകളാണ്. അവളെ കരയാൻ ഇടയാക്കരുത്. അതുകൊണ്ട് കുറെ നിയന്ത്രിച്ചാൽ നിനക്കു നല്ലത് (ശാരദയോട്) നീ പോയി കുടിക്കാനെന്തെങ്കിലും കൊണ്ടുവാ. (രാമൻ നായരോട്) താനും ചെല്ല് (മേനോൻ ചുററും നോക്കി മററാരുമില്ലെന്ന് ഉറപ്പു വരുത്തുന്നു. ചുണ്ടിൽ ചിരി വിടരുന്നു)

നാ.മേ:— ബാലാ ഇങ്ങടുത്തുവാ. (ബാലകൃഷ്ണൻ നായർ അടുത്തു ചെല്ലുന്നു.)

നാ.മേ:— വിഡ്ഢീ, നീയൊരു പെൺകോന്തനാണ്. നീ എന്തുകൊണ്ടാണ് അവളെ തല്ലിയത്.

ബാ.നാ:— വടികൊണ്ട്

നാ.മേ:— അവൾ അഭയം തേടി ഓടി വന്നപ്പോൾ ഞാനെടുത്തത് ഉലക്കയാണ്, മനസ്സിലായോ? ഉലക്കയെക്കാൾ ഭേദം ചൂരലാണെന്നു തോന്നിയിട്ടാ അവളിങ്ങോട്ടു പോന്നത്.

(ശാരദ കാപ്പിയുമായി വരുന്നു)

SHAKESPEARE'S FORESTS

Prof: C. A. SHEPPARD

From earliest times in India the forest has been a symbol of serenity and a retreat from the bustle of the world into pious communion with God. In Literature, generally, it has been an archetypal symbol of a spiritual crisis leading on to the resolution of a problem in the life of man. For example, Dante's 'Divine Comedy' begins in a forest where the poet encounters his epic ancestor Virgil, who takes him on a tour of supernatural regions, culminating in the Beatific vision. Similarly, in Spenser's 'Faeric Queene', the poem begins in the Wood of Error where spiritual trial and purgation begin.

It is surprising how frequently the forest figures in Shakespeare, and often with a spiritual significance. One of his earliest plays, 'Love's Labours Lost' is laid almost entirely in a silvan setting. The tone of the play is light-hearted, almost frivolous, as one shall expect in a comedy; and yet the serious question of love reaches a crucial point in the forest when the lovers are forced to abandon their deceptions and confront the truth that the pursuit of knowledge is no substitute for fundamental human attachments.

In 'As you like It' the Forest of Arben nearly takes on a character, and represents a kind of Eden into which one may withdraw from the sophisticated life of the court and the town with its Jealousies and intrigues, and find a primeval felicity free from the cares and obligations of society. We are told that the

banished Duke and his followers fleet the time as in the Golden Age. In that imaginary period when gods and men mingled on equal terms, there was no evil, no injustice or tribulation of any kind. One can imagine Shakespeare, amid the pressures of his profession, with drawing into the forest that once surrounded his Village, and was still flourishing at the time when he was a boy. No one who reads the play can forget Shakespear's tender compassion for the dying deer, just as in 'Venus and Adonis', an early poem, we see his sympathy for a hunted hare. The forest becomes indirectly the means of revealing a side of Shakespeare's character which is more poignantly manifested in the great tragedies.

The last plays of Shakespeare are rich in mythical meanings which critics have worked out on the lines of modern racial psychology. The forest plays its part here too. In 'The Winter's Tale', a baby is heartlessly abandoned by the forests of Bohemia, and this inhuman action is punished immediately when a bear devours the agent responsible for it. Even more striking is the role of the forest in Cymbeline'. Here the abducted sons of the King grow up with innate royalty developed from the primitive congenial circumstances, immune from the artificiality and man-made evils of the court. Through them, the malignant influence of the queen is destroyed; and the reign of good returns to the kingdom.

In 'The Tempest' we are never out of a stone's throw of the forest, and it is in this island-paradise that prospero exercises the functions of God's deputy not for revenge, but to bring wrong-doers to a wholesome state of repentance through the penance imposed on them for their crimes. It is impossible within the space of an article to exhaust the implications in Shakespeare's use of forests or those of English Literature in general. There seems, however, to be a consensus of western and eastern thought on this subject though superficially both are widely antithetical. To the Indian mind,the forest has been a hermitage, an asylum

from worldly cares and commitments, a silvan paradise surviving inspite of the transformations undergone by society beyond. To the Western mind, the forest has similarly been a retreat from the afflictions and artificialities of society. Man seems always to look back nostalgically to a world of primeval innocence and happiness. For this way of life and the values that it implies, tbe forest has recurrcntly been a symbol through all teags he.

ചിത്രീകരണം

'മോഹിനി'

(S. R. B. Nair)

- Range officer, Konni -

മോഹിനി എന്നു് എന്റെ പേരു് വിളിക്കുന്നതാരാണെന്നു് ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. ഒരമ്മയാണു്. കൈയിൽ ഒരു കുഞ്ഞും. കുഞ്ഞു് എന്നെ കണ്ടു് ഭയന്നിട്ടാണെന്നു് തോന്നുന്നു, അമ്മയുടെ തോളിൽ ബലമായി പിടിച്ചിരിക്കുകയാണു്. ആ അമ്മ കുഞ്ഞിന്റെ കൈ തോളിൽനിന്നും വിടുവിച്ചുകൊണ്ടു് എന്നെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി പറയുകയാണു്. "പേടിക്കാതെ നിന്നെപ്പോലെ ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയാണു്. മോഹിനിയെ നോക്കു്" ആ അമ്മ എന്നെ വർണ്ണിക്കുകയായിരുന്നു. കുട്ടി എന്നെ ശ്രദ്ധിക്കുകയാണു്. എന്റെ കൊച്ചു തുമ്പിക്കൈയും, ചെറിയകണ്ണുകളും, ഉന്തിനിൽക്കുന്ന നെററിയും, വീർത്ത തലയും, തടിച്ച കാലുകളും, നീണ്ട വാലും എഴുന്നു നില്ക്കുന്ന രോമങ്ങളും, കറുത്ത തൊലിയും എല്ലാം. എല്ലാം. കുട്ടിയുടെ കണ്ണുകൾ അത്ഭുതം

കൊണ്ടു വിടരുകയാണു്. ഞാൻ ഒരു വിചിത്ര വസ്തുവാണെന്നു് ആ കുഞ്ഞിനു് തോന്നിയിട്ടുണ്ടാവും. എങ്കിലും ആ അമ്മ പറയുകയാണു്. 'നിന്നെപ്പോലൊരു കൊച്ചു കുട്ടിയെന്നു്' അമ്മയുടെ മാറത്തു് പററിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന ആ കുഞ്ഞിനു് ഞാനുമായി എന്താണു് സാദൃശ്യം. ഞാൻ ചിന്തിച്ചു. അമ്മ വീണ്ടും പറയുകയാണു്. 'മോടെ പ്രായമാണു് മോഹിനിക്കെന്നു്' ഇപ്പോഴാണു് എനിക്കു് കാര്യം മനസ്സിലായതു്. ആ കുഞ്ഞിനു് ഒരു വയസ്സു് പ്രായമുണ്ടെന്നു്. ഞാൻ തുമ്പിക്കൈ, തടിച്ച എഴികൾക്കിടയിലൂടെവെളിയിലേക്കു നീട്ടി, ആ അമ്മ എന്നെ സാവധാനം തലോടി— ഒരമ്മയുടെ സ്നേഹം നിറഞ്ഞ തലോടൽ—സന്തോഷാധിക്യത്താൽ മതിമറന്നു് ഞാനങ്ങനെ വളരെ നേരം നിന്നു പോയി. എൻെറ പെററമ്മയെ കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ എൻെറ മനസ്സിൽ പൊന്തി വന്നു. ആ സംഭവം കോന്നിയിലെ എഴിക്കൂട്ടിനുള്ളിൽ എന്നെക്കൊണ്ടെത്തിച്ച ആ ദുരന്ത സംഭവം—ഞാൻ ഓക്കുകയാണു്. എൻെറ കണ്ണുകൾ ജലാർദ്രമാവുന്നതും, കണ്ണുനീർ പലക പാകിയ തറയിൽ ഇററു വീഴുന്നതും ആ അമ്മ ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കും. അതായിരിക്കാം ആ അമ്മയുടെ കണ്ണുകളും നിറഞ്ഞതു്. ഞാനും ആ അമ്മയും കരയുകയായിരുന്നുവോ? എൻെറ സങ്കടം ആ അമ്മക്കു് ദുഃഖം ഉണ്ടാക്കിയതു് എന്തു കൊണ്ടാണു്? കൈയിലിരുന്ന കുഞ്ഞിൻെറ കരച്ചിലാണു് ഞങ്ങളിൽ പരിസരബോധമുണ്ടാക്കിയതു് അമ്മിഞ്ഞ കിട്ടിയപ്പോൾ കുഞ്ഞിൻെറ കരച്ചിൽ നിന്നു. എന്നോടൊപ്പം പ്രായമുള്ള ആ കൊച്ചു കുഞ്ഞിൻെറ വായിൽ തൻെറ അമ്മയുടെ മുലപ്പാൽ നിറയുന്നതും, സ്വാദോടുകൂടി കുടിച്ചിറക്കുന്നതും കണ്ടപ്പോൾ എൻെറ വായിൽ വെള്ളമൂറി വരികയായിരുന്നു. എൻെറ അമ്മയുടെ മുലപ്പാലിൻെറ സ്വാദു് ഞാനോർത്തു. ആറു മാസത്തിനു മുൻപു് നിലാവുള്ള ഒരു രാത്രിയിൽ എൻെറ അമ്മയുടെ മുലപ്പാൽ ഞാൻ അവസാനമായി കുടിച്ചതാണു്. ആറു മാസം മാത്രം പ്രായമുള്ള ഞാൻ അമ്മയുടെ കീഴിൽനിന്നു്, തടിച്ച മുലക്കണ്ണുകൾ ചവച്ചു് മതിയാവോളം പാൽ കുടിക്കുന്നതു് എൻെറ അച്ഛനും കൂട്ടുകാരും സമീപത്തു് നിന്നു് കണ്ടു് സന്തോഷിക്കുകയായിരുന്നു. മുമ്പോട്ടു നീങ്ങുവാൻ അച്ഛൻെറ ഉത്തരവു് കിട്ടിയപ്പോഴാണു് അമ്മ തുമ്പിക്കൈകൊണ്ടു് എന്നെ മാററി നിർത്തിയതു്. എന്നിട്ടു് അച്ഛൻ മുൻപിലും, അമ്മയും ഞാനും തൊട്ടു പുറകിലും അച്ഛൻെറ കൂട്ടുകാർ പിറകിലുമായി ഞങ്ങൾ ചേമ്പാല മലയുടെ ചെരിവിൽ കൂടി മുൻപോട്ടു നടന്നു. പെട്ടന്നാണതു് സംഭവിച്ചതു്. എൻെറ അമ്മ തലകുത്തി ഒരു കുഴിയിൽ മറിഞ്ഞു വീഴുന്നതാണു് ഞാൻ കണ്ടതു്. അതൊരു കുഴിയാണെന്നു് ഞങ്ങളാരും കരുതിയില്ല. അമ്മയുടെ വീഴ്ച കണ്ടു് പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഞാൻ പുറകോട്ടു് ഓടാനും, മറെറാരു കുഴിയിൽ ഞാനും വീണു. എൻെറ അച്ഛനും കൂട്ടരും കുഴിക്കരികിൽ നിന്നു് എന്നെയും അമ്മയേയും കരക്കു കയററുവാൻ പലതും ചെയ്തു. പക്ഷേ നേരം വെളുത്ത

പ്പോഴേക്കം, ആളകരം വന്നുകൂടി. എൻെറ അച്ഛനേയും കൂട്ടരേയും വിരട്ടി ഓടിച്ചു. അടുത്ത കഴിയിൽക്കിടന്ന എൻെറ അമ്മ രാത്രി മുഴവൻ എന്നെ വിളിച്ചു കരയുകയായിരുന്നു. അവസാനം അമ്മയുടെ കരച്ചിൽ കേരംക്കാതായി. ഹൃദയം പൊട്ടി ആ അമ്മ മരിച്ചുവെന്നാണു് പിന്നീടു് ഞാനറിഞ്ഞതു്. എന്നെ ഇവിടത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും കൂട്ടരും ചേൎന്നു് പൊക്കിയെടുത്തു് ഒരു വണ്ടിയിൽക്കയററി ഇവിടെ കൊണ്ടെത്തിച്ചു. എൻെറ അമ്മയെ കാണാതെ കരഞ്ഞു കരഞ്ഞു് ഞാൻ ദിവസങ്ങരം കഴിച്ചുകൂട്ടി. അങ്ങനെ എൻെറ കണ്ണുനീർ വററിക്കഴിഞ്ഞു. എനിക്കിവിടെ യാതൊരു കുറവും ഇല്ല. താമസിക്കാൻ തടികൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ വീടുണ്ടു്. കാട്ടിലെപ്പോലെ ആഹാരത്തിന വേണ്ടി അലഞ്ഞു തിരിയണ്ട. വെയിലും, മഴയും, മഞ്ഞും ഒന്നും തന്നെ ഏല്ക്കുകയില്ല. അമൂലും, പാലും, പഴവും, ചോറും, എല്ലാം വില കൂടിയ ആഹാരങ്ങളാണു് എനിക്കു് തരുന്നതു്. അതും വയറു നിറയുവോളം. എനിക്കു് ഒരു വളൎത്തച്ഛനുണ്ടു്. നാണുപിള്ള എന്നാണു് പേരു്. എന്നെ വലിയ സ്നേഹമാണു്. എന്നെ കളിപ്പിക്കുകയും, കളിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. പക്ഷേ ഇതൊരു ജയിലാണു്. ഞാൻ ഒരു ജയിൽ പുള്ളിയും. എന്നെ താമസിയാതെ തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു് കൊണ്ടു പോകുമെന്നും നാണുപിള്ള അച്ഛൻ പറയുന്ന കേട്ടു. എല്ലാം എനിക്കു സന്തോഷം തന്നെ. ഞാൻ എല്ലാം മറന്നതായിരുന്നു. പക്ഷേ ഇന്നു് ആ അമ്മയേയും കുഞ്ഞിനേയും, കണ്ടപ്പോഴേക്കും ഓൎമ്മകരം വീണ്ടും പൊന്തിവരികയായിരുന്നു. എൻെറ ദുഃഖത്തിൽ ആ അമ്മയും പങ്കുചേൎന്നു. ആ അമ്മക്കു് ആ കുഞ്ഞു് നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ—ആ കുഞ്ഞിന്നു് ആ അമ്മ നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ ആ കുഞ്ഞിൻെറ സ്ഥിതി, ആ അമ്മയുടെ ദുഃഖം അതാണു് എൻെറ അമ്മ എനിക്കു് നഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോരം—ഞാൻ എൻെറ അമ്മക്കു് നഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോരം സംഭവിച്ചതു്. ഞാനൊരമ്മയില്ലാത്ത കുഞ്ഞാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോരം സ്വന്തം കുഞ്ഞുള്ള ആ അമ്മയും കരഞ്ഞതു് അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം. അമ്മയില്ലാത്ത കുഞ്ഞിനെ കണ്ടാനന്ദിക്കുവാനായിരിക്കാം എന്നെ ഇന്നു് ഒരു വിചിത്ര വസ്തുവാക്കി മാററിയതു്.

NATIONAL PARKS & SANCTUARIES

(K. P. Moideenkutty)

Al though there are measures taken to preserve the wild life, it does not appear that those at present are satisfact-ory. Poaching by local people, in spite of the preventive measures adopted by the staff, is said to be the main factor against the preservation of Wild Life. If we look at the history of Wild Life it can be seen that these silent denizens which were once upon a time roaming in the forests fearlessly are now being thr-eatened with many dangers as a result of criminal trespasses of man on forests. Whatever be the motive the obvious recondite result is the destruction of the latter. There is, however, no reason or justification why prudent man should behave in this imprudent manner and resort to such intruding transgressions. The aim of the government in celebrating the Wild Life week and improving Tourism and Wild Life Sanctuaries is to make those who once shot animals with guns, to shoot them now with cameras.

The welfare of the animals should be given due con-sideration by the staff in charge of the Sanctuary. Arrange-ments should be made to see that all animals get sufficient food and water always and that adequate number of waterspots and salt licks are provided. Precaution against animal diseases also should be taken. There should be no disturbance to the animals in the Sanctuary or in the Reserve Forests. If the disturbance is mild and regular at a particular time like the movement of vehicles and presence of visitors, animals will soon get used to them. The present regulations to prevent dis-turbance and destruction to Wild animals must be tightened by adding more staff with wider powers to deal with trespassers

effectively. Wherever there is inadequacy of staff additional staff must be posted based on the reports of tresspasses in each area. Rare varieties and those facing extinction must be given especial attention for their preservation.

We have in our State three Sanctuaries the Periyar, the Parambikulam, and the Neyyar. The Periyar Sanctuary is one of the best in India. It is estimated that there will be about 400 Elephants and a good number of other animals like Tiger, Panther, Leopard, Bear, Bison, Barking Deer, Sambur, Wild Boar, Wild Dog, Civet Cat, Malabar Squirrel, Monkey and Mongoose. There is a large number of Birds like Jungle Fowls, Mynas, Parrots, Horn Bills, white Necked Storks, Snake Birds, Spotted Doves, Drongos, Vultures, Kingfishers, etc. We have also huge Pythons and Cobras and Crocodiles and Turtles.

In the Parambikulam Sanctuary, even though there is a good variety of animals and birds, their number is not reported to be increasing, evidently due to human interference. In the Neyyar Sanctuary, a few Samburs, Spotted Deer and Nilgai were introduced recently and it is observed that all these species are thriving well. However the one difficulty there is the lack of convenience for the tourists to go round the Sanctuary.

One important effect of Wild Life is the increasing number of Tourists it attracts every year. At present there are some facilities for accommodating the Tourists at Periyar in the "Aranya Nivas" (First Class Hotel) "Periyar House" (Class II Hotel) and also the Forest Lodges within the Sanctuary. There are also facilities for the Visitors to have cruise on the Lake in Boats owned by the Government and the Tourist Corporation. However, the facilities provided in these Sanctuaries cannot be said to be satisfactory at Present. It is also doubtful whether the travellers will be returning with a fully satisfied heart.

Also the common man's demands and necessities are neglected most in these areas. It is understood that a Master Plan has already been drawn up for the development of Sanctuaries which is under the serious consideration of the Government. Further, the recommendation of the Study Team of the International Union for the Conservation of Nature and Natural Resources has been passed on to the Government of Kerala for implementation It is heartening to hear that the Periyar Sanctuary is going to be upgraded to a National Park.

In this connection, a few suggestions are offered to improve Tourism and in turn the Sanctuaries and thereby earn more foreign exchange. Our aim should be to attract as many Tourists as possible and also to induce them to visit these areas again and again. The important thing which a visitor would like to know before he plans a visit is the expenditure it in volves. Therefore details regarding expenditure both for the rich as well as the middle class should be made available. Information regarding transport facilities with distances from the nearest Aerodrome, Railway Station and the Big towns, as also the season for the visit and the Game available should be furnished in advance for the tourists. There must be facilities to accommodate people of all income groups. Worked out standard food should be supplied. Sometimes visitors would like to have a change in their stay and may welcome neat thatched houses resembling some Hill Tribe Huts or tents or House Boats.

A well planned programme for the day may be chalked out, soemthing like detailed below, ar far as possible:—

5 00 A M Morning Tea
6 00 A M to 8 00 A M Morning ride in the Jungle.
8 00 A M to 9 00 A M Breakfast.
9 00 A M to 12 00 Noon. Swimming, fishing Boating etc.

12 00 Noon to 2 00 P M Lunch
2 00 P M to 4 00 P M Rest and Tea
4 00 P M to 7 00 P M Evening ride in jungle
7 00 P M to 8 00 P M Entertainments
8 00 P M to 9 00 P M Dinner.
9 00 P M Late ride in the Jungle.

Visitors may be taken for sight-seeing in groups in vehicles specially provided with glass cover and attached with search lights. Elephants may be used for morning and evening rides with expert Guides well acquainted with the area and the local fauna. Each group should be supplied with enough number of binoculars and Walkie Talkie etc. A good network of roads ls a must. Large number of well distributed Machans and Tower Houses with modern facilities like electricity and telephone should be provided. Majority of the Tourists would like to have compiete relief from the "madding crowd". Relaxation always goes hand in hand with entertainment. Tamed elephants, Deer, Monkeys, Mongeese etc. will very much attract the people. There shonld be Boating and fishing facilities and Angles should be provided free of cost. A swimming Pool should be another attraction. Slides and Movie Films about the Sanctuary should be exhibited. Natural sounds of all animals should be Tape-recorded and played.

All information pertaining to the Sanctuary should be readily made available to the Tourists. Picture Post Cards of Animals and Books on Wild Life should be made available for reference and purchase. A map showing the available species and their distribution should be made available in which daily

movements of the animals can be indicated. If the map is made of iron sheet magnetic symbols of animals can be used for this purpose.

India, as we know, is rich in luxuriantly growing dense forests and quite a good variety of birds and animals living in consonance with varying climatic conditions. It is also an incontrovertible fact that the forests of Kerala are the repository of nature's lavish and ravishing beauty. The variety of the rich scenery loudly extolling sublime nature would thrill a sight- seen to the marrow. The forests with the sprouting creepers and flowering trees and the dates wrapped in green speckled verdure and soulenthralling sights are sure to steal the heart of any visitor.

As though to dispel the deep stillness pervading these woods, we can see the Peacock rythmically waving its mul ticoloured plume; Philomel- the bird of melody warbling sweet to the vales and flowers, the Rabbits skipping with gusto here and there and the friskly Fawn scampering in these glades. The green Parrots and yellow Popinjays, white Cranes and blue Love Birds are the darling progeny of our woods. Anyone will be enthralled to gaze in rapturous enchantment at the variety of fish glittering in these gurgling, zig-zag wild streams and pure pellucid lotus lakes on the bosoms of which Swans swim with majestic exhilaration.

FLORA, FAUNA & MAN.

S. Parmeswara Iyer,

Introduction

The benefits from FORESTS are multifarious. Contributions come from the flora, fauna, the terra firma of the forest and even its atmosphere. Forests are never static but are in a state of continuous development and growth, which may be constructive or at rare times distructive. Forests comprise a wealth which really defies evaluation. We can measure and find out the discharge in a river, we can measure rain but evaluation of a forest can be done only within reasonable limits or accuracy and never can we say that an actual correct assessment has been done. Forest supports flora and fauna which are in a state of continuous growth and it is this growth or increase which affects correct evaluation. By the time a valuation is complete, the forest would have grown in flora and fauna affecting the figures of evaluation. Such an unassessable and invaluable wealth can never be brushed aside as unimportant by the ruthless actions of the so-called intelligent and discerning man who is in Panditji's words "not only wild, but more dangerous than any of the so called wild animals".

With best Compliments from:–

JOSEPH INDUSTRIES

Dealers in Timber & Matches

KOTHAMANGALAM

Flora and Fauna-their inter-relation-

Flora is composed of the stationery life in the forest viz., the members of the vegetable kingdom– herbs, shrubs and trees; while the fauna is composed of the motile members of the animal world which are terrestrial, subterranean, acquatic or aerial. Flora and fauna are so intimately connected that the one cannot exist in the absence of the other. So close is their hand–in glove relationship. The trees in the forest not only provide shade and shelter for the animal world but at times they provide even with food for the subsistence of a few members of the animal kingdom. Clearance of forest affects the fauna especially the avifauna very adveresly. Mosts of the birds live on trees either by making their own nests on trees or in the hollows of tree trunks. When once the trees are cut the birds are denied their habitat and their life becomes impossible. See what Seshadri has said in his treatise entitled"Development projects and Wild Life Conservation." "Destruction of insectivorous birds through destruction of trees, for example, leads immediately to a great increase in the pests of agricultural crops, locusts for instance." Peter Scot, the distinguished naturalist and Chairman of the World Wild Life Fund wrote as follows. "To destroy their(Wild Animals) habitat is as unnecessary as it would be to pull down a great cathedral in order to grow potatoe on the site". It is, I am sure, quite clear that clearance

With best Compliments from:–

T. U. KURUVILLA

KOTHAMANGALAM

of forest not only deprives the natural home of the inhabiting fauna but has repercussions on agriculture even by indirectly increasing pests that harm crops which are definitely necessary for the betterment or even the very existence of man. Such actions which are not commendable should not be done.

India's Animal Wealth-

There are animals and animals. But certain members of the animal kingdom are found only in particular countries; or to put it differently, some animals are peculiar to certain countries and they are not normally seen at other places. In common with other countries India has some members of the deer and cat family, like the sambhur, spotted deer, barking deer and such belonging to the former group; and spotted leopard, cheetah, black panther tiger etc., belonging to the latter or cat group, Of course, we do have the Asiatic Lion in the Gir forests of Gujarath another member of the cat family, but this animal is not found in the rest of India. We have the gigantic elephant, magnificient bison, the beautiful peafowl which are really the picks from our Wild Life. There are other animals even peculiar

With best Compliments from:—

M. O. LAZAR

TRICHUR

to India like the Swamp Deer of Kannah and the Kashmir Stag. There are still others peculiar to India. The stark fact remains that, animals which could not be reckoned and which were countless do not remain as such, but their number is getting reduced as time progresses, not only due to natural causes but due to causes that are artificial or even manipulated "Equatorial Africa and India, long regarded as the world's greatest and most interesting wild life areas are acutely threatened by processes which unless arrested, will inevitably lead to a total extermination of wild life population in the next two or three decades. The greatest herds in Africa, and to a lesser extent the herds of India, were once the World's truly wonderful sights. Today, they are faced with the stark fact of extinction. Where once their numbers were beyond count, the reckoning now for many threatened species is down to the thousands and in some cases, to the hundreds or even less". says Seshadri.

Extinction of Animals–

Man's so–called progress, though externally to his benefit has real repercussions on the animal World among others

With best Compliments from:–

M. SKARIA & Co.

Tapioca Cultivators

MANGALATHU PUTHEN PURAYIL

KOOTHATTUKULAM

His projects are situated far into the interior of the forests, which are the domain of the Wild Animals. Once Man enters and establishes, the misfortune of the ANIMALS starts and they have perforce to leave the place for pastures new, if at all there are any. The destruction, by man, which at times is even ruthless, not only brings down the number of the animals but in rare cases exterminates particular species of the Globe. Where is the twohorned Rhinoceros of the Assam jungles? It has become a legend of the past, to be seen in the future as models along with other extinct animals like the Dinosaur, Ichthyosaurus and the like. The Indian Black Buck and Chinkara are in danger of immediate extinction. So is the case with the Hunting Leopard or Cheetah. The numbers of the Gir Lions and the Snoe Leopard are also coming down. Same is the case with the big bird "The Indian Bustard". If the present position is continued without any check, the days may not be far off, when we, or at least our children will have to go to regularly maintained Zoos or Wild Life Sanctuaries or National Parks to have a view of animals. It may be too much to say that they will have to be satisfied by looking at pictures and feel contented that they depict

With best Compliments from:—

P. I. BABY

FORFST CONTRACTOR

KALADY

animals of past by gone days which came to extermination or to extinction, to be more correct, because their forefathers betrayed the trust placed on them. Rightly King George VI said "Wild Life to-day is not ours to dispose as we please. We hold it in trust and must account for it to those who come after".

Necessity for Preservation-

As King George VI rightly remarked, Wild Life is not ours to dispose at our pleasure. They are only to be handed down to posterity with due account. A trustee cannot misuse his previleges and betray the trust placed in him. All creations of GOD have their definite particular purposes, to maintain the balance of nature and to keep the wheel of time in constant rotation. Any upsetting in the balance will cause things to come to a standstill. Animals do a lot of good for man and his well-being. Majority of the animals whether acquatic, terrestrial or aerial provide food for man from its own flesh. They provide protection for his feet by their skin. Skins of animals are used not only for shoes but for manufacture of boxes, water-bottles dresses, bags and a variety of other things. Certain animals give produce peculiar to themselves, like the beautiful feathers of the pheasants and the peafowls, skins of the cats, horns and head of bison and the deer family, tusks of elephants, epidermal horn of Rhino (unicorn), fats and a variety of even very useful medicinal articles. They help in the pollination of flowers, in the dispersal of seeds and their excreta and even their putrifying body after death add manure and organic matter to the soil. Insectivorous birds keep insect pests under control. Once the birds get destroyed, the pests increase in large numbers and this affects agriculture very adversely, striking a death-blow at the very existence of man. The foregoing gives a glimpse into the materialistic and utilitarian aspects of the animals. What about

their aesthetic magnificience, which cannot be evaluated in Rupees, Pies. "A thing of beauty is a joy for ever" and if this is true, the magnificient, gorgeous, beautiful animals can never be destroyed, but should be preserved for time. Our Scriptures glorify and say lots about Wild Life and preservation of the same. If flora gives the sights or colour, fauna gives splendour and sound. How bleak will our forests be, if we did not have fauna there? A beautiful garden becomes complete only when there is the accompanying sight and sounds of insects and birds, flitting from flower to flower. The music of birds, in the wee hours of the

CLOTH FROM MURIKKU!

MURIKKU - botanically called ERYTHRINA INDICA, hitherto a neglected wood, though abundantly grown in Kerala, used only for fences and as supports for pepper vines, has been found to be an ideal raw material for the manufacture of RAYON-GRADE PULP after conducting extensive researches and experiments by

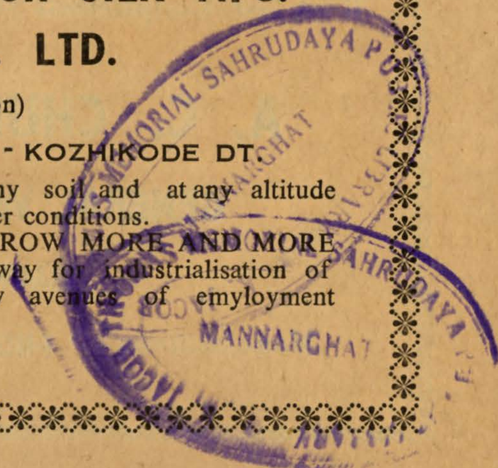
THE GWALIOR RAYON SILK MFG. (WVG.) CO. LTD.

(Pulp Division)

BIRLAKOOTAM - MAVOOR - KOZHIKODE DT.

MURIKKU - grows rapidly on any soil and at any altitude irrespective of weather conditions.

MURIKKU - do not destory; but GROW MORE AND MORE of it, and thus pave way for industrialisation of Kerala opening new avenues of emyloyment to thousands.

morning ushering the dawn of day wakes man who comes to a peculiar delight. The pleasure of looking at Wild Life is almost instinctive to man. Even a small child feels happy, while looking at some animal. Crying children suddenly stop crying and look with wide open mouths in awe and amazement at some passing bird or animal. Our mythology says that even Gods have their own particular pets and the pious man can never afford to displease his God by doing or even thinking of doing the God's animal pet a bad turn. Wild Life is entirely worthy of being preserved since it attracts lots of tourists as well. In Kenya, tourism is almost a major industry largely due to its Wild Life.

History of Wild Life Preservation in India and Kerala-

The question is how to preserve this animal life without extinction. It is now worthwhile to examine the history of Wild Life preservation as far as it concerns India. The first piece of legislation passed in India for Game (Wild Life) preservation

With best Compliments from:–

A. C. CHUMMAR & SON.

GENERAL WOOD INDUSTRIES

OLLUR- TRICHUR -4.

Manufacturers of; HIGH CLASS VENEERS.

was in 1879 and it was known as the "Nilgiri Game and Fish preserves Act". In erstwhile Travancore State there were laws for preservation of Game and Fish even as early as 1893. Later in the third decade of the present (20th) Century S. C. H. Robinson, who was the Commissioner of Deviculom, moved the Travancore Government to form a regular Game (Wild Life)Sanctuary around the periyar Lake and to set apart an area of about-300 square miles of Government Reserve Forests for the purpose. Fortunately Robinson's toils proved fruitful and the present Periyar Wild Life Sanctuary at Thekkady took shape by about the middle of the third decade of the present century and Robinson was the first Game Warden. A man with wonderful initiative, push and drive Robinson formed the peermade Game Association which brought in its membership, almost all the important estate owners of the High Ranges of the then Travancore State. As years passed matters progressed and the Sanctuary at Thekkady became well known in and out of India and it is to-day attracting lots of tourists and statistics maintained by the Wild Life preservation Officer at Thekkady should show a steady increase in the number of tourists from year to year. The formation of the regular sanctuary has really marked a milestone in the progress of our State. More sanctuaries have now been formed at Neyyar and parambikulom realising the value of Wild Life and its preservation. The Indian Board of Wild Life was formed in I952 and the Board has put an all out effort in the cause of Wild Life and its Conservation.

Why all this Threat to Wild Life?

Man is extremely selfish and wants to gain his ends at the cost of anything. "The end justifies the means", is his guid-

ing principle. He goes into the forests, clears land and cultivates the same, thereby extending an indirect invitation to animals of the locality to attack him, his possessions and his crop. He later complains about destruction of crops and threat to life and property, forgetting the real fact that no animal encroached into his township but he encroached into the domain of the animals and disturbed their peace. The animals should also be able to register their protests against the inroads of the selfish man. Gradually, not satisfied with cultivation he proceeds to peach and begins to get small game for the pot. This killing of small game has other repercussions. "Killing of Deer and Wild Pig which form the primary diet of tigers in our jungles, through clearance of plains forests, make the tigers, cattle lifters and the blame is laid wholly and squarely on the tigers"(Seshadri) This is most uncharitable. Why not live and let live; for mutual benefit and development and avoid foisting of undeserved blames on the other. Be at peace so that peace may be got in return.

Increase in Population- the real Cause-

This threat to the forest and fauna has its basis on population. Have a glance at the population figures for about 50 years past and how swelled the figure is at present? This increased population should live. It was formerly depending on the available land for cultivation and existence. Man had to find out more land for cultivation and without doubt the forests had to bear the pressure and yield to the required extent. Along with the forests, its fauna also get destroyed to a considerable extent. " Even the inhospitable Arctic and Antartic regions are not exempt and are to-day invaded on many fronts by Government and private enterprises" says Seshadri. The

balance of nature really gets upset. More men, less animals !!!! What an imbalance ???? How to rectify this deplorable condition? Control of populationincrease through birth-control is really a small progress made in Wild Life Conservation, since the cause of Wild Life destruction gets reduced in the wake of birth-control. "Human life and Wild Life are closely joined together in a cause and effect relationship,, a natural law in which one event is a cause of the next which becomes its effect. The Blue whale is at the verge of extinction" says Seshadri again. There are yet many others under the very same threat.

Cattle lifters etc- Cause?

This does not mean that all Wild Animals should be preserved at any cost; but it means only that Wild Life should be conserved properly. A scientific approach should be made. It may be necessary to destroy a crop-raiding elephant or a cattle lifting tiger or leopard, but these cannot be termed destruction of Wild Life. It is very necessary that a census of the different members of Wild Life is conducted so as to watch whether the numbers ofparticular animals increase or decrease. This census will enable us also to manage Wild Life in a more scientific manner. Animals that tend to dwindle in numbers should be given better protection than those that increase in better numbers. Shooting licenses should be issued with the extreme caution only after due enquiry to real sportsmen and never to the unscrupulous poacher. The limit of bag for each shooting license should be fixed in such a way that only animals existing in greater numbers are allowed to be shot keeping the rarer animals under strict protection

and never to brook a female to be shot. Shooting of animals with the camera should be encouraged and necessary facilities for the same should also be provided in sanctuaries especially, so that people will thereby develop a love and appreciation for Wild Life in their natural habitat. This will really be Wild Life education through pictures which will definitely give better impress on the minds and gradually develop what can be called a "Wild Life consciousness".

Legislation etc.-

State Governments may be able to pass legislation aiming at preservation or conservation of Wild Life. But before the promulgation of laws, our people are able to find out ways and means to circumvent the law by finding some loop-hole somewhere. So, before a law becomes capable of enforcement, other interpretations to even nullify the law make their appearance. Net result is that the law is made unable to serve the purpose for which it was originally intended. Legislation and threats alone cannot help any country to make much progress while coaxing and good convincing reason expounded in the proper way can achieve progress. This is possible only if the common man becomes entirely awakened and his civic sense is completely stirred up. When a public opinion is created against the destruction of Wild Life, half the battle is won.

Conclusion-

Let us not forget the important role played by our Wild Life in our economy, our science, our art and our culture. Let them be at peace with themselves without interference. Let not man poke his nose unnecessarily into their affairs to their detriment. LIVE AND LET LIVE. Put this motto into practice to the good and well being of man, the Wild Life and the forest.

മയിൽ

ശ്രീ സുബ്രഹ്മണ്യന്റെ വാഹനമെന്നനിലയിൽ പ്രസിദ്ധിയും ബഹുമതിയുമാർജ്ജിച്ചുകഴിഞ്ഞ മയിലിനെ ഭാരതത്തിന്റെ ''ദേശീയപക്ഷി''യായി അംഗീകരിച്ച് ഇൻഡ്യാഗവണ്മെൻറ് വീണ്ടും ബഹുമാനിച്ചിരിക്കയാണ്. എന്നാൽ മയിലുകൾക്ക് തദനുസരണമായ സ്ഥാനം ജനഹൃദയങ്ങളിൽ നേടിക്കൊടുക്കുവാൻ ഗവണ്മെൻറിനു് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നുള്ളതാണ് സത്യം. വിലപ്പെട്ട ഔഷധമായ എണ്ണയ്ക്കും മാംസത്തിനും വേണ്ടി മയിലുകൾ വേട്ടയാടപ്പെടുകയാണ്. മയിൽ ദേശീയപക്ഷിയായതും, നിരോധിത ലിസ്റ്റിൽപ്പെട്ടതുമൊന്നും വേട്ടക്കാർക്കൊരു പ്രശ്നമേയല്ല. കേരളത്തിൽ മറയൂർ, വടക്കാഞ്ചേരി, തിരുവിഴാംകുന്ന്, ബേഗൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലാണ് മയിലുകൾ വളരുന്നതു്. കൊന്നൊടുക്കുന്നതിനു പുറമേ മുട്ടകൾ ശേഖരിച്ചും മയിലുകൾക്ക് വംശനാശം വരുത്തുന്നതിൽ ദത്തശ്രദ്ധരാണ് ചിലർ. നിരന്തരമായ പ്രചരണമൊന്നുകൊണ്ടു മാത്രമേ ജനഹൃദയങ്ങളിൽ ഈ പക്ഷിയോടുള്ള ആദരവു സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളു.

വന്യപ്രാണിസപ്താ പോലുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ ഇതിലേക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. ഔദ്യോഗിക ചടങ്ങായി മാത്രം കണക്കാക്കി വരുന്ന ഈ വാരാഘോഷം ഒരു സാമൂഹ്യാഘോഷമാക്കി മാറേറണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കയാണ്. ഇതിലേക്ക് ഗവണ്മെൻറിൻേറയും മററു ബന്ധപ്പെട്ടവരുടെയും ശ്രദ്ധപതിയുമെന്നാശിക്കാം.

സിംഹം

മൃഗരാജനായ സിംഹത്തെ നീതിനിർവ്വഹണത്തിന്റെ പ്രതീകമായാണു് കണക്കാക്കുന്നതു്. ഇക്കാരണത്താലാണു് ഭാരതത്തിന്റെ ഔദ്യോഗികചിഹ്നത്തിലും സിംഹത്തിനു് സ്ഥാനം നൽകിയിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ ഒരു കാലത്തു് ഇൻഡ്യയിൽ പലയിടത്തും കാണുമായിരുന്ന സിംഹം ഇപ്പോൾ ഗുജറാത്തിലെ ഗീർ വനങ്ങളിൽ ഏതാണ്ടു് തടവിലാക്കപ്പെട്ട മട്ടിലാണുള്ളതു്. അവിടെയും സിംഹത്തിനു് രക്ഷയില്ലാത്ത സ്ഥിതിവിശേഷമാണിപ്പോൾ. കാട്ടിൽ കയറിച്ചെന്ന പശുവിനെ കൊന്നതിന്നു എന്ന കുററം ചുമത്തി നാട്ടുകാർ വിഷം ചേർത്ത മാംസം കൊടുത്തു് സിംഹങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്നതായി വാർത്തയുണ്ടു്. ഇങ്ങനെപോയാൽ ഒരു പക്ഷെ പഴയ സിംഹാസനങ്ങൾ തന്നെ സൂക്ഷിച്ചു വയ്ക്കേണ്ടി വരും ഭാവിതലമുറയെ സിംഹപരിജ്ഞാനമുള്ളവരാക്കുവാൻ.

വനം സൂക്ഷിപ്പുകാരിൽ ജനകീയവളർച്ച

'വനം സൂക്ഷിപ്പുകാർ സമരത്തിലേക്കു്' എന്ന തലക്കെട്ടിൽ ഒക്ടോബർ രണ്ടാം തീയതിയിലെ ദിനപ്പത്രങ്ങളിൽ ഒരു വാർത്ത കണ്ടു. ഫോറസ്റ്റു് പ്രൊട്ടക്റ്റീവു് സ്റ്റാഫു് അസോസിയേഷൻ പ്രസിഡണ്ടും ചില മെംബർമാരും ചേർന്നു നടത്തിയ പത്രസമ്മേളനത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു് പ്രസ്തുതറിപ്പോർട്ടു വന്നിട്ടുള്ളതു്. ഇതുവരെ മരത്തെപ്പററി മാത്രം ചിന്തിച്ചുപോന്നവർ സമരത്തെപ്പററി ചിന്തിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു ശുഭോദർക്കം തന്നെ. ബൂഷ്വാചേരിയിൽനിന്നു് സാക്ഷാൽ ജനകീയചേരിയിലേക്കു് അവർ മാറിയിരിക്കുന്നു എന്നു സാരം. പക്ഷെ അതുകൊണ്ടൊന്നുമായിട്ടില്ല. 'വനം സൂക്ഷിപ്പുകാർ സമരത്തിൽ' എന്നു റിപ്പോർട്ടുചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന കാലത്തുമാത്രമേ അല്പമെങ്കിലും പരിഗണന ലഭിക്കാൻ സാദ്ധ്യതയുള്ളു. അതാണു് ഇന്നത്തെ നിലവാരം. നാടോടുമ്പോൾ നടുവേ. ഒന്നാം പടിയിലേക്കെങ്കിലും കാലുകുത്തുവാൻ തുനിഞ്ഞതിനു് ഈ സഹോദര സംഘടന അനുമോദനം അർഹിക്കുന്നു.

വാച്ചറും, ഗാർഡും

വനം വകുപ്പിൽ വനം സൂക്ഷിപ്പു ജോലികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വിവിധതസ്തികകളിൽ താഴെക്കിടയിലുള്ള രണ്ടാണു് വാച്ചറും ഗാർഡും. മുൻകാലങ്ങളിൽ വാച്ചർ കണ്ടിജൻസിയോ വർക്കു് എസ്റ്റാബ്ളീഷ്മെൻറോ വിഭാഗത്തിൽ പെട്ട പെൻഷൻ ഇല്ലാത്ത വിഭാഗമായിരുന്നു. എന്നാൽ കഴിഞ്ഞ ശമ്പളപരിഷ്കരണത്തോടെ വാച്ചറും പെൻഷൻ അർഹതയുള്ള സ്ഥിരം സർവ്വീസിലായി. എന്നാൽ തദനുസരണമായ മററാനുകൂല്യങ്ങൾ ഒന്നും ഇവർക്കു നൽകിക്കാണുന്നില്ല. ഫോറസ്ററു് ആക്ടു് അനുസരിച്ചു് വാച്ചർ ഒരു ഫോറസ്ററാഫീസറാണു്. ഗാർഡിനെപ്പോലെ തന്നെ വന സംരക്ഷണ ചുമതലയാണു് നോക്കുന്നതു്. ശമ്പളസ്കെയിൽ വാച്ചറുടേതു് 70– 130–0. ഗാർഡിൻേറതു് 80–150–0. ആണു് പ്രൊട്ടക്ടീവുവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട ഫോറസ്റ്റാഫീസറായ വാച്ചർക്കു് കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിനു സഹായകമാംവിധം ഔദ്യോഗിക യൂണിഫോറം നിശ്ചയിച്ചുനൽകുന്നതിനു് ആരും തുനിഞ്ഞുകാണുന്നില്ല. അതുപോലെ തന്നെ കൊടുത്ത തസ്തികയിലേക്കു്— ഗാർഡായി—പ്രൊമോഷൻ കൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തിലും വലിയ പിശുക്കാണു് പ്രദർശിപ്പിച്ചു കാണുന്നതു്. വാച്ചർ പെൻഷനബിൾ അല്ലാതിരുന്ന കാലത്തു് അക്ഷരജ്ഞാനം ഉള്ള വാച്ചർമാരെ 5 കൊല്ലം സർവ്വീസ് പൂർത്തിയായാൽ ഗാർഡാക്കി നിയമിക്കാമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നാകട്ടെ വാച്ചർ പെൻഷനബിളായിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഒരു ഉയർന്ന പ്രായപരിധി കല്പിച്ചു് അവരുടെ പ്രൊമോഷൻ തടയപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണു്. 40 വയസ്സു് കഴിഞ്ഞാൽ ഗാർഡാക്കുകയില്ലെന്നാണു് ഇപ്പോഴത്തെ ചട്ടം, സ്ഥിരം സർവ്വീസിലെ ഒരു തസ്തികയിൽനിന്നു് തൊട്ടുയർന്ന തസ്തികയിലേക്കുള്ള പ്രൊമോഷനു് ഇപ്രകാരം ഒരു പ്രായനിബന്ധന വയ്ക്കുന്നതിൻെറ സാംഗത്യം തികച്ചും അജ്ഞാതമാണു്. പഴയ നിയമം പകർത്തിയെഴുതിയതിൻെറ ഫലമാണിതു്. ഈ നിബന്ധനയെടുത്തു കളഞ്ഞു് ഈ വനജീവികളോടു നീതി കാട്ടുവാൻ വന്യജീവിവാരം പ്രചോദനം നൽകട്ടെ.

വാച്ചർ, മേസ്തിരി, എന്നീ തസ്തികകൾ ഇനിയെന്തിനു് നിലനിറുത്തണം? എന്നൊരു ചോദ്യവും പ്രസക്തമാണു്. ഇവരെയെല്ലാം ഗാർഡുമാരായി ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു് മേലാൽ ഇങ്ങനെയൊരു തസ്തിക വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കുന്നതിലും യാതൊരു അപാകതയുമില്ല. ഇപ്രകാരം ഒരു പരിഷ്ക്കാരം വരുത്തുന്നതുകൊണ്ടു് കാര്യമായ യാതൊരു സാമ്പത്തിക ബാദ്ധ്യതയും വരാനുമില്ല. സർവ്വീസിലുള്ളവരെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ അതു് വലിയൊരനുഗ്രഹമായി കണക്കാക്കപ്പെടുകയുംചെയ്യും. ഇത്തരം ഒരു ജീവകാരുണ്യ പ്രവർത്തനത്തിനു് ഈവാരാഘോഷം വഴിവയ്ക്കുമെങ്കിൽ....

പ്രസാധകക്കുറിപ്പ്

ടാങ്കിയാ കൃഷി-തേക്കുതോട്ടങ്ങളിൽ

ശാസ്ത്രപരിജ്ഞാനത്തിൻെറയും ദീർഘകാലപരിചയത്തിൻെറയും പശ്ചാത്തലത്തിൽ ടാങ്കിയാസമ്പ്രദായത്തിൻെറ പശ്ചാത്തലവും ഇപ്പോഴത്തെ നിലവാരവുമാണ് ഈ ലേഖനത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം. മരത്തോട്ടങ്ങളുടെ മരണമണിനാദം കേട്ടുതുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. അതിരുകവിഞ്ഞ മരച്ചീനിപ്രേമമാണ് അതിനുകാരണം. ടാങ്കിയാ കൃഷി സഹകരണസംഘങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകാനുകൂല്യങ്ങളോടെ ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തതോടുകൂടി മരത്തോട്ടങ്ങളുടെ സ്ഥിതി അപരിഹാര്യമാംവണ്ണം വഷളായിക്കഴിഞ്ഞു. ഇത:പര്യന്തം സൊസൈററികൾ ഏറെറടുത്തുനടത്തിയിട്ടുള്ള ടാങ്കിയാകൃഷിയുടെ നടത്തിപ്പും അവസാനവും പരിശോധിച്ചാൽ 98 ശതമാനവും സർക്കാർ താല്പര്യങ്ങൾക്കു കോടാലിവയ്ക്കുന്ന തരത്തിലാണെന്നു കാണാം. ഉടമ്പടി വ്യവസ്ഥകൾ ലംഘിക്കുക സർവ്വസാധാരണമാണ്. ശിക്ഷണനടപടികൾക്കു മുതിർന്നാൽ ഒരിക്കലും വിജയകരമാകാറുമില്ല. മാത്രമല്ല, തോട്ടം നശിച്ചുകഴിഞ്ഞ് എന്തു നടപടികൾ നടത്തിയാലും പ്രയോജനമില്ലല്ലോ. അടുത്തകാലത്തു് മലയാററൂർ, ചാലക്കുടി പ്രദേശങ്ങളിൽ വ്യാപകമായരീതിയിൽ യൂക്കാലിപ്ററസ് നട്ടുവളർത്തുകയുണ്ടായി. അത്രതന്നെ വ്യാപകമായി മരച്ചീനിയും നട്ടു. ചുരുക്കത്തിൽ മരച്ചീനിത്തോട്ടങ്ങൾ നിലനിന്നു. യൂക്കാലിപ്ററസിനു് ചില രോഗങ്ങൾ പിടിപെട്ടതായും കണ്ടു. മരവൈദ്യന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയിലാണ് പാവം യൂക്കാലിപ്ററസ്. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും മൂന്നാംവർഷവും നാലാംവർഷവുംകൂടി മരച്ചീനികൃഷി അനുവദിച്ചുവരുന്നുവെന്നുള്ളതാണ് ഒരു സവിശേഷത; പൊരുൾ എന്താണാവോ? നഷ്ടപ്പെട്ട തൈകൾക്കുപകരം പുതിയ തൈകൾ സർക്കാർ ചെലവില്ലാതെ വയ്ക്കാമെന്ന ഭാവേനയാണ് മരച്ചീനികൃഷി അനുവദിക്കുന്നതു്. പക്ഷെ കുളിപ്പിച്ചുകുളിപ്പിച്ചു കുഞ്ഞില്ലാതാകയാണെന്നുമാത്രം. ടാങ്കിയാ ഇല്ലാതെ യൂക്കാലിപ്ററസ് മററു പലയിടത്തും നട്ടുവളർത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അവയെല്ലാം വിജയകരമായിട്ടുമുണ്ടു്. ഈ പരമാർത്ഥം പരക്കെ അറിഞ്ഞിട്ടും മരച്ചീനിയെ ഒഴിവാക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ 'മരച്ചീനിയ്ക്കു സിന്ദാബാദ്' വിളിക്കുകതന്നെ. മറെറന്തുണ്ടു പോംവഴി?

(ലേഖനം ചുവടെ ചേർക്കുന്നു:–)

ടാങ്കിയാകൃഷി-തേക്കതോട്ടങ്ങളിൽ

N. G. Poulose.

തേക്കതോട്ടങ്ങ**ം** വച്ചുപിടിപ്പിക്കുന്നതിൽ ടാങ്കിയാ കൃഷിക്കുള്ള പ്രാധാന്യം ഇന്ന് പരക്കെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ബർമ്മീസ് ഭാഷയിൽ മല എന്നതിനുള്ള 'taun' എന്നും കൃഷിയെന്നതിനുള്ള 'ya' എന്നുമുള്ള വാക്കുകളിൽ നിന്നുമാണ് 'taungya' എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പ്രയോഗം ഉണ്ടായതെന്നു് മിക്കവരും അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതാണല്ലോ. ഒരു പ്രത്യേക ഏറ്റ പാടിലുള്ള കൃഷിയെപ്പററിപ്പറയുന്നതിന് പ്രയോഗിക്കുന്ന വാക്കായി അതു് മലയാളത്തിലും സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ചിലയിനം മരങ്ങൾ വച്ചുപിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള തോട്ടങ്ങളിൽ, ആ ഇനം ചെടികൾക്ക് ഉപദ്രവം കൂടാതെ, എന്നാൽ ഇടക്കാടുകൾ വളർന്നുവരാതെ തികച്ചും ആദായകരമായരീതിയിൽ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ എടുക്കുന്ന കൃഷിക്കാണ് ഇന്നു് നാം ടാങ്കിയാകൃഷി എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. വെട്ടിത്തെളിച്ച് തീയിട്ട്, വെടിപ്പാക്കിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ, തൈകൾ വച്ചാലുടൻ, വനഭാഗങ്ങളിൽ കണ്ടുവരാറുള്ള ഇളക്കവും വളക്കൂറുള്ള മണ്ണിനു മുകളിൽ, തീയിട്ടതിൻെറ ഫലമായി ചാരം വീണിട്ടുള്ളിടത്തു്; ആദ്യമായി വളരെ വിജയകരമായി ചെയ്തു വരുന്ന ടാങ്കിയാകൃഷി, തൈകൾക്കിടയിൽ മുളച്ചു പടരാവുന്ന വേളകളെ ഒതുക്കി നിറുത്തുന്നതിനും, മേൽനിരമണ്ണ് ഒലിച്ചു പോകാതെ കുറെയെങ്കിലും തടയുന്നതിനും, തോട്ടം വച്ചുപിടിപ്പിക്കൽ സംരംഭത്തെ ആദ്യം മുതലെ ആദായകരമാക്കി മാററുന്നതിനും ആവശ്യം ഒഴിച്ചു കൂടാത്ത ഒന്നായിവേണം കരുതുവാൻ. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ തേക്കതോട്ടങ്ങൾ വച്ചുപിടിപ്പിക്കുന്നതിൽ മാത്രം പ്രായോഗികമാക്കിയിരുന്ന ഈ സമ്പ്രദായം, ഇലവ്, യൂക്കാലിപ്പററസ്സ്, മററു പാഴ്മരങ്ങൾ എന്നിവയുടെ തോട്ടങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നതിലും ഇപ്പോൾ സ്വീകരിച്ചു വരുന്നു. മലയോരപ്രദേശങ്ങളിൽ തെങ്ങ്, കവുങ്ങ്, മുതലായവയുടെ തോട്ടങ്ങൾ വച്ചുപിടിപ്പിക്കുന്നതിലുംചെറിയ തോതിൽ റബ്ബർ, കാപ്പി എന്നിവ വച്ചുപിടിപ്പിക്കുന്നതിലും ഇന്നു് ടാങ്കിയാ സമ്പ്രദായം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

നെൽകൃഷി—തേക്കതോട്ടത്തിൽ

തേക്കതോട്ടങ്ങളിലാണ് ടാങ്കിയാ സമ്പ്രദായം ആദ്യമായികേരളത്തിൽ സ്വീകരിച്ചു വന്നതു്, അതും പ്രധാനമായും നെൽകൃഷിയാണ്.

ആറൊ. എട്ടൊ, അടി സമചതുരകോണുകളിൽ മാത്രം തേക്ക തൈ നട്ടിരുന്നതിനാൽ അവയ്ക്കിടയിൽ ധാരാളം സ്ഥലം വെറുതെ കിടന്നിരുന്നു. പുതുതായി വെട്ടിത്തെളിച്ച്. ചുട്ടെരിച്ച, വളക്കൂറുള്ള ഈ ഭാഗത്തു മററിനം ചെടികളും കളകളും ആദ്യ മഴയോടു കൂടിത്തന്നെ ധാരാളമായി മുളക്കുന്നതിനും സമൃദ്ധിയായി വളരുന്നതിനും ഇടവരുന്നു. അവയെ പിഴുതു മാററുകയൊ, കിളച്ചു കളയുകയൊ, തുടരെയായി വെട്ടി ഒതുക്കി നിറുത്തുകയൊ ചെയ്യുന്നതു് വളരെ ശ്രമകരമായിരുന്നു. പോരെങ്കിൽ തേക്കതൈകൾ വളന്നു് വന്നു് കളകളെ ഒതുക്കി നിറുത്തുന്നതിനു് ആഴ്ചകളല്ല മാസങ്ങളും വർഷങ്ങൾതന്നെയും വേണ്ടി വന്നു. എന്നാൽ തേക്ക തൈ വയ്ക്കുന്നതോടൊപ്പം നെൽകൃഷിയും ഇറക്കുന്നതായാൽ മററു ചെടികളും കളകളും അധികമായി വളരാതിരിക്കുന്നതിനു സഹായിക്കും.

നെൽകൃഷിയുടെ സമൃദ്ധിയായ വളർച്ചക്കു്, കളകളും മററു ചെടികളും കൂടെ കൂടെ പറിച്ചു നീക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും പടന്നു കയറുന്ന വള്ളികൾ മുറിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ അത്തരം പ്രവത്തനങ്ങൾ തേക്ക തൈകളുടെ വളർച്ചക്കും പ്രയോജനപ്പെടുന്നു. നെൽവിത്തു വിതച്ചിട്ടു് സ്ഥലം കിളച്ചുമറിക്കുന്നതിനാൽ, മേൽനിരയിൽ കത്തിക്കൂടിയിരുന്ന ചാരം മണ്ണോടുകൂടി ഇളകിച്ചേരുകയും ആദ്യമഴയോടുകൂടി അധികം ഒലിച്ചു പോകാതെയിരിക്കുന്നതിനു് സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

തേക്ക തൈകളൊ മററിനം തൈകളൊ വയ്ക്കുന്നതിനു് സ്ഥലം ഒരുക്കുന്ന കാലം വിരിപ്പു്–കരനെല്ല കൃഷി–കൃഷിയിറക്കുന്നതിനു് പററിയ അവസരമായിവന്നു എന്നുള്ളതാണു് ഈ പദ്ധതിയുടെ പൊതു അംഗീകാരത്തിനും, വിജയത്തിനും ഒരു പ്രധാന കാരണം

എന്നാൽ നെൽകൃഷിയും തേക്കതൈകളുടെ വളർച്ചക്കു് ഒരളവോളം ഹാനികരമല്ലേ എന്നു ചോദിച്ചേക്കാം. നെല്ലു വളന്നു പൊങ്ങി, കാററത്തു് ഉലഞ്ഞു വീഴുമ്പോൾ തേക്ക തൈകളിന്മേൽ വീണു് ഉപദ്രവമുണ്ടാക്കുന്നതിനും പുറമെ നെൽച്ചെടികളും കൂടുതലായി വളം വലിച്ചെടുക്കുമല്ലോ. അതിനാൽ തേക്ക തൈയുടെ ചുററുംരണ്ടടി വ്യാസത്തിനുള്ളിൽ വളരുന്ന നെൽ ചെടികൾ പറിച്ചു നീക്കണമെന്നു് ടാങ്കിയാ ഉടമ്പടികളിൽ പ്രത്യേകം അനുശാസിച്ചു വരുന്നു. ഇതിനും പുറമെ വളന്നു വരുന്ന നെൽച്ചെടികൾ ചായുവാൻ പാകമാകുമ്പോൾ തൈകളിൽ നിന്നു് അകലേക്കായി ചായ്ച്ചിട്ടു പോരുന്നതായാൽ ഈ അസൗകര്യം കാര്യമായി ഇല്ലാതാക്കാനും കഴിയും.

തേക്ക തൈകൾക്കിടയിൽ വളരുന്ന ഏതു കളയും വളം വലിച്ചെടുക്കുമെന്നുള്ളതും, അവയെല്ലാം തന്നെ നെൽകൃഷിയേക്കാൾ കൂടുതൽ വളം വലിച്ചെടുത്തേക്കാമെന്നുള്ളതും, നെൽകൃഷിയിൽ കളകൾ കൂടെക്കൂടെ പറിച്ചു മാററുന്നതുകൊണ്ടു് വളം വലിച്ചെടുക്കുന്നതു കുറയുമെന്നുള്ളതും, ശ്രദ്ധേയമാണു്. പോരെങ്കിൽ നെൽകൃഷിക്കുശേഷം 'നൈട്രിജൻ' മണ്ണിൽ ശേഖരി

ക്കുന്നതിനുതകുന്ന ഉഴുന്നു്, തുവര, മുതിര, മുതലായ പയറുവർഗ്ഗങ്ങൾ കൃഷി ചെയ്യുന്നതു് വളരെ പ്രയോജനപ്പെടുകയും ചെയ്യും. ടാങ്കിയാ കൃഷി നടത്തുന്നകാലയളവിൽ തൈകൾക്കു് അധിക ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും വളം വലിച്ചെടുക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല.

ഗവർമെൻറു് ഡിപ്പോവിലേക്കു് തടികൾ വെട്ടിയിറക്കി, ബാക്കി വരുന്ന മരങ്ങളും മററും ലേലം ചെയ്തിരുന്ന കൂട്ടത്തിൽ തന്നെ ടാങ്കിയാ കൃഷിയിറക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശവും കൂടി മുൻകാലങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾകൃഷിയിറക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം പ്രത്യേകമായി ലേലം ചെയ്തു കൊടുക്കുന്നതിനാൽ, തൈ വച്ചതിനു ശേഷം മാത്രമെ നെൽകൃഷി ഇറക്കുവാൻ ഇടവരുന്നുള്ളു. അപ്രകാരമെ അനുവദിക്കുകയുള്ളു എന്നു വയ്ക്കുന്നതും ഒരാവശ്യമാണു്. തന്മൂലം നെല്ലു വളർന്നു വരുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ തേക്കു 'സ്റ്റമ്പു്' മുളവന്നു് ഇലകൾ വിടർന്നു് എപ്പോഴും നെൽകൃഷിക്കു മുകളിൽ തന്നെ മിക്കവാറും എത്തിനില്ക്കുന്നതാണു്.

തുടർച്ചയായ മഴയും കാററും കഴിഞ്ഞു് ആകാശം തെളിയുകയും വളർച്ചക്കു് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം കിട്ടുകയും ചെയ്യുന്ന ചിങ്ങം കന്നി മാസങ്ങളിൽ നെൽകൃഷി കൊയ്തു മാററുന്നതു് തേക്കു തൈകളുടെ വളർച്ചക്കു് പ്രത്യേകം പ്രയോജനപ്പെടുന്നു. കാററും വെളിച്ചവും തൈയുടെ അടിമുടി ആസകലം കിട്ടത്തക്കവിധത്തിൽ തുറസ്സാകുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, കൊയ്തു മുഖാന്തിരം കിട്ടുന്നപോലെ ഭംഗിയായ ഒരു കളനീക്കൽ പ്രവർത്തനം സാദ്ധ്യമല്ലതാനും.

കൊയ്ത്തിനു ശേഷം കച്ചി വലിച്ചു, കളമായും നിരയായും വച്ചു് മണ്ണൊലിപ്പു തടയുന്നതും, പയറു വർഗ്ഗങ്ങൾ കൃഷി ചെയ്യുന്നതിനുള്ള പരുക്കൻ കിളയും, അത്യാവശ്യത്തിൽ ഒട്ടുംകൂടുതലല്ലാത്ത മണ്ണിളക്കവും തരുന്നു. ഇതെല്ലാം കൊണ്ടു് തേക്കു തൈകൾ വളരെ വേഗത്തിൽ വളർന്നു് ശക്തിപ്രാപിച്ചു് അടുത്തു വരുന്ന വേനല്ക്കാലകെടുതികളെ അതിജീവിക്കാൻ കരുത്തേറിയവയായിത്തീരുന്നു.

രണ്ടുനെൽകൃഷിയും രണ്ടു പയറുവർഗ്ഗകൃഷിയുമാണു് സാധാരണ ടാങ്കിയാ ഉടമ്പടിയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നതു്. ആദ്യത്തെ നെൽകൃഷി ചിങ്ങം കന്നി മാസങ്ങളിൽ എടുക്കുന്നതും, തുടർന്നു പയറുവർഗ്ഗകൃഷി ഉഴുന്നു് തുവര, മുതിര എന്നിവയൊ എള്ളൊ വൃശ്ചികം ധനു മാസത്തോടു കൂടി എടുക്കുന്നതുമാണു്. രണ്ടാമത്തെ നെൽകൃഷി മീനം മേടം മാസങ്ങളിൽ ഇറക്കി അടുത്ത ചിങ്ങം കന്നി മാസങ്ങളിൽ എടുക്കുന്നതും വീണ്ടും പയറു വർഗ്ഗകൃഷി ഒഴിഞ്ഞു് തോട്ടം തിരിച്ചേല്പിക്കുന്നതുമാണു് അപ്പോഴേക്കും തേക്കുതൈകൾ പത്തിരുപതടി വളർന്നു പൊങ്ങിയിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. പിന്നീടു് അടിക്കാടു വെട്ടുകയും വള്ളികൾ നീക്കം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങൾ മാത്രമെ വേണ്ടിവരികയുള്ളു.

ഇപ്രകാരം നെല്ലും പയറുവർഗ്ഗങ്ങളും കൃഷി ചെയ്യുന്ന ടാങ്കിയാ സമ്പ്രദാ

യം മററിനം മരതോട്ടങ്ങളിലും സാധാരണയായി സ്വീകരിച്ചു വരുന്നു.

മരച്ചീനികൃഷി—തേക്കുതോട്ടത്തിൽ

ടാങ്കിയാസമ്പ്രദായത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ നെൽകൃഷി, നന്നായി വളർന്നു വരുന്ന തേക്കുതോട്ടത്തിൽ നാമമാത്രമായിട്ടേ വിജയിക്കാറുള്ളു. പയർ വർഗ്ഗകൃഷി സ്ഥലം കാടുകയറാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനുപകരിമെന്നതിൽ കവിഞ്ഞു് ലാഭകരവുമല്ല. ആയതിനാൽ ആദ്യത്തെ നെൽകൃഷി കഴിഞ്ഞാൽ തുലാവർഷത്തിന്റെ സഹായത്തോടു കൂടി മരച്ചീനികൃഷിയിറക്കുന്നതിനു് ടാങ്കിയാക്കാർ താല്പര്യപ്പെട്ടു മുന്നോട്ടു വന്നു. കഴിഞ്ഞ യുദ്ധാനന്തര വർഷങ്ങളിൽ ഒരു പ്രധാന ഭക്ഷണസാധനമെന്ന രീതിയിലും കവിഞ്ഞു്, വ്യവസായയാശ്യങ്ങൾക്കു് മരച്ചീനിയുടെ ഉപയോഗം വർദ്ധിച്ചതിന്റെ ഫലമായി മരച്ചീനി വില കുതിച്ചു കയറി. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ തോട്ടങ്ങളിൽ മരച്ചീനികൃഷി ടാങ്കിയായായി പ്രയോഗിച്ചു നോക്കുന്നതിനു് വനം ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറു തീരുമാനിച്ചു. കോന്നി ഡിവിഷനിൽ നടുവത്തുമുഴി തേക്കുതോട്ടംറയിഞ്ചിൽ ഇഞ്ചിപ്പാറഭാഗത്താണു് 1943ലെ തേക്കുതോട്ടത്തിൽ മരച്ചീനികൃഷിആദ്യമായി ടാങ്കിയായായി പരീക്ഷിച്ചു നോക്കിയതു്. അതായിരിക്കണം അറിയപ്പെട്ടിടത്തോളം അപ്രകാരമുള്ള ആദ്യത്തെ പരീക്ഷണം. അതും ആദ്യത്തെകൃഷിക്കു പകരം മീനം മേടമാസങ്ങളിൽ തന്നെ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

തേക്കു തൈകളുടെ നിരകൾക്കിടയിലൂടെ വാരമെടുത്തു് നാട്ടിൻപുറത്തു് കൃഷിചെയ്യുന്നതു പോലെയായിരുന്നു ആദ്യത്തെ ടാങ്കിയാ മരച്ചീനികൃഷിയും ഇറക്കിയതു്. മരച്ചീനി കമ്പുകൾ നട്ടിരുന്നതു് ആവുന്നിടത്തോളം കോണ്ടുറുകളിൽ കൂടിയും അതു സാധിക്കാത്തിടത്തു് തടങ്ങളെടുത്തു് അവയിലും ആയിരുന്നു. വായ്ച്ചു തഴയ്ക്കുന്ന ഇനമായിരുന്നതു കൊണ്ടും വളക്കൂറുള്ള മണ്ണിലായതു കൊണ്ടും മരച്ചീനികൃഷി വളരെ സമൃദ്ധിയായി തന്നെ വിളവു തന്നു. ഒന്നു രണ്ടു മാസങ്ങൾക്കകം അവ വളർന്നു തേക്കുതൈകൾക്കു മുകളിൽ പൊങ്ങി വളർന്നു പന്തലിച്ചു. തൽഫലമായി തേക്കുതൈകൾ ശോഷിച്ചവയും പൊക്കമുള്ളവയുമായി കണ്ടു. മരച്ചീനി കൃഷി നീക്കിയപ്പോൾ അവ പലതും ചാഞ്ഞു വളർന്നു വീഴുന്ന കാഴ്ചയാണു കണ്ടതു്. വളർന്നുപൊക്കമുണ്ടായിരുന്ന മിക്കതൈകളും ഊന്നുകൾ നാട്ടി നിവർത്തി കെട്ടേണ്ടിവന്നു. എന്നിട്ടും മരച്ചീനികൃഷി നീക്കം ചെയ്തതു കൊണ്ടുള്ള സാവകാശം മുഴവനായും പല തൈകൾക്കും വളർച്ചയിൽ പ്രയോജനപ്പെട്ടു കണ്ടില്ല. നെട്ടായമായി വളരാത്ത മിക്ക തൈകളിലും, വളഞ്ഞു നിന്നിരുന്നിടങ്ങളിൽ പാർശ്വശിഖരങ്ങൾ മുളച്ചു വളർന്നു. മിക്കതൈകൾക്കും തലപ്പുകൾ മുറിച്ചു കളഞ്ഞു മുകളിലേക്കു തന്നെ വളർന്നു വന്ന പൊടിപ്പുകൾ കാലക്രമത്തിൽ നിലനിറുത്തി എടുക്കേണ്ടതായും വന്നു. കൂടുതൽ ഇളക്കമുള്ള മണ്ണിൽ ബൃഹത്തായ മരച്ചീനി കിഴങ്ങുകൾ വലിച്ചെടുത്തതു കൊണ്ടുണ്ടായ വലിയ മണ്ണിളക്കം അടുത്ത മഴക്കാലത്തു് ശക്തിയായ മണ്ണൊലിപ്പിനു കാരണമാകുകയും ചെയ്തു.

എങ്കിലും ടാങ്കിയാ കൃഷി സമ്പ്രദായത്തിൽ നിന്നു് മരച്ചീനികൃഷി പൂർണ്ണമായും ഒഴിവാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വിളയുന്ന നെല്ലിൻെറ ഒരു ഭാഗം സർക്കാരിലേക്കു് ലെവിയായി, തിട്ടപ്പെടുത്തിയ തുഛമായ വിലക്കു കൊടുക്കണമെന്നുള്ള ചട്ടവും, അതിനെ തുടൎന്നുള്ള നടപടികൾ വരുത്തിവച്ച ക്ലേശകരമായ സ്ഥിതിവിശേഷവും, മരച്ചീനിക്കു് തുടൎന്നു നിലനിന്ന കൂട്ടിയ വിലയും, പ്രിയവും ഇതിനു കാരണമായി. പൊതുജനാഭിപ്രായവും ആവശ്യവും ചേൎന്നു സമ്മൎദ്ദം, ഈ വിഷയത്തിലും ശക്തിയായ സ്വാധീനം ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിൽ വരുത്തി. മരച്ചീനികൃഷിക്കു് വളരെ പ്രാധാന്യം അന്നുമുണ്ടായിരുന്ന മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂർ ഭാഗങ്ങളിൽ മുഴുവനായൊ, രണ്ടാം കൃഷിയൊ മരച്ചീനികൃഷി ടാങ്കിയാ സമ്പ്രദായത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടി. ടാങ്കിയാ കൃഷിയിൽ ആദ്യവർഷം നെല്ലും, അതിനുശേഷം മരച്ചീനിയും ഒരു പയർ കൃഷിയും വീണ്ടും അതിനു ശേഷം ഒരു മരച്ചീനികൃഷിയും നടപ്പിൽ വന്നു. അതു് മിക്കവാറും മോശമായ തേക്കുതോട്ടങ്ങളിൽ ആയിരുന്നു. മരച്ചീനികൃഷി ഉൾപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ കൃഷിയെടുപ്പുവേളകൾ ആദ്യ ടാങ്കിയാ സമ്പ്രദായത്തിലേതിൽ നിന്നും വിഭിന്നമായി വന്നു. അതുമൂലം മൂന്നാംവഷ ടാങ്കിയായും നിലവിൽ വന്നു. തേക്കു വളൎന്നു പൊങ്ങിയിരുന്നതിനാൽ മൂന്നാംകൃഷി നെൽകൃഷിക്കു പററാതെ പകരം അതു് മരച്ചീനിയാക്കി മാററി. ഈ മാററങ്ങളെല്ലാം, മരച്ചീനികൃഷി ടാങ്കിയായിൽ നിന്നും പരിപൂർണ്ണമായി മാററിനിൎത്തരുതെന്നുള്ള ശക്തിയായ പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിൻേറയും' മരച്ചീനികൃഷികൊണ്ടു് തോട്ടത്തിനുണ്ടാകാവുന്ന കോട്ടങ്ങൾ എങ്ങിനെയും കുറയ്ക്കണമെന്നുള്ള ആശയത്തിൻെറയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ രൂപം കൊണ്ടവയാണു്.

അതുകൊണ്ടു് തേക്കുതോട്ടത്തിൽ മരച്ചീനി കൃഷി ഇറക്കുന്നതു് ഏതാനും നിബന്ധനകൾക്കു വിധേയമായിതീൎന്നു.

1) ആദ്യത്തെ ടാങ്കിയാ കൃഷി എങ്ങിനെയും നെല്ലുതന്നെ ആയിരിക്കണം.

2) രണ്ടാമത്തേതും മൂന്നാമത്തേതും മരച്ചീനികൃഷിയായിരിക്കുക.

3) നാലു തൈകൾക്കിടയിൽ ഒരു തടമെടുത്തു് അതിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ മാത്രം മരച്ചീനി കമ്പു നടുക.

4) പൊക്കം കുറഞ്ഞ ഇനം (short variety) മരച്ചീനി മാത്രമേ, ടാങ്കിയാകൃഷിക്കുപയോഗിക്കാവൂ.

പൊക്കം കുറഞ്ഞയിനം മരച്ചീനി വളക്കുറവുള്ള കുടിയിടകളിലും, അതും തുടച്ചയായി കൃഷിയിറക്കി വരാറുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ മാത്രം കൃഷി ചെയ്യുന്നവയും, വളക്കൂറുള്ള കൃഷിസ്ഥലങ്ങളിൽ നടുന്നതിനു പററാത്തവയുമാണെന്ന ധാരണ നിലനിൽക്കുന്നു. വളക്കൂറുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലെ ടാങ്കിയാകൃഷിക്കു പററിയതരം പൊക്കം കുറഞ്ഞ മരച്ചീനിവർഗ്ഗം പ്രത്യേകമായി ഇതുവരെ വളർത്തിയെടുക്കുന്നതായി അറിവില്ല. അതുകൊണ്ടു് നിബന്ധനക്കെതിരായും പൊക്കംകൂടിയ (Long variety) മരച്ചീനി തന്നെ കൃഷി ചെയ്തുവരുന്നതായി കാണുന്നു.

നാലു തേക്കുതൈകൾക്കിടയിൽ നടുന്ന മരച്ചീനികളുടെ എണ്ണം കുറച്ചതുകൊണ്ടു് തേക്കുതൈകൾക്കു് പ്രത്യേകം പ്രയോജനം കാര്യമായിട്ടുണ്ടാകുന്നില്ല. കമ്പുകളുടെ എണ്ണം കുറയുന്നതുകൊണ്ടു് ഉള്ളവ കൂടുതൽ വലുതാകുന്നു. മൂന്നാം ടാങ്കിയാകൃഷി മരച്ചീനിയെങ്കിൽ പൊക്കംകൂടിയ തേക്കുകൾക്കിടയിലായതിനാൽ മരച്ചീനിയുടെ പൊക്കവും കൂടുകയാണുണ്ടാവുക. ആക്കം കുറഞ്ഞിട്ടും പൊക്കത്തിലുള്ള വളർച്ച കുറഞ്ഞില്ല. അതിനാൽ തേക്കുതൈകൾ ശോഷിച്ചതും പാർശ്വകമ്പുകൾ ഇല്ലാത്തവയുമായി കണ്ടുവന്നു. മരച്ചീനികൃഷി നീക്കിക്കഴിയുമ്പോൾ ശോഷിച്ച ഏതാനും തേക്കുകൾ മാത്രമാണു് ശേഷിക്കുന്നതു്. മുററിയ തലപ്പുകളില്ലാത്ത ത്തരം ശോഷിച്ച തേക്കുകൾ നമ്മുടെ ഉദ്യമത്തിന്റെ ശരിയായ ഫലപ്രാപ്തിയോ അധ്വാനങ്ങളുടെ വിജയകരമായ പൂർത്തീകരണമോ ആകുന്നില്ല.

മരച്ചീനികൃഷി ചെയ്തിരുന്ന തേക്കുതോട്ടം മരച്ചീനി പിഴുതു മാററിക്കഴിഞ്ഞയുടനെ

മരച്ചീനി കൃഷി നീക്കം ചെയ്തു പെട്ടെന്നു് കാററും വെളിച്ചവും കിട്ടുമ്പോൾ തേക്കു തൈകളിൽ പാർശ്വമൊട്ടുകൾ പെട്ടെന്നു് വളരുകയും ചെയ്തു. ആ രീതി ചിലപ്പോൾ തൈകളുടെ അടി മുതൽ മുടി വരെ കാണപ്പെടുകയും ചെയ്യും. അങ്ങിനെ വരുമ്പോൾ തൈകളുടെ തലപ്പ് പുഷ്ടിപ്പെടാതിരിക്കുകയും ശോഷിച്ച് അവസാനം ഒരു പക്ഷേ ഉണങ്ങിപ്പോകാൻ തന്നെ ഇടവരുന്നതും സാധാരണയായി ഇന്നു കണ്ടു വരുന്നു. അങ്ങിനെയായാൽ വീണ്ടും ചില പൊടിപ്പുകൾ തലപ്പററത്തു നിന്നു വരുന്നതും തൈയുടെ വളച്ച് ഏതാണ്ടു് നിലച്ചു പോകുന്നതുമാണു്. ഈ പ്രതിഭാസത്തിനു് തക്കതായ പ്രതിവിധി മൂന്നാം വർഷം ടാങ്കിയാ അനുവദിക്കാതിരിക്കുക എന്നതു മാത്രമാണു്.

വളർച്ച മുരടിച്ച തൈകളോടു കൂടിയ ഒരുതേക്കുതോട്ടം കാലടിക്കടുത്ത കാരക്കാട്ടുഭാഗത്തു് ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു് കണ്ടുമുട്ടാൻ ഇടയായി. മൂന്നുനാലു വഷം പ്രായമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും തൈകൾക്കു് വേണ്ടത്ര പൊക്കം വന്നിട്ടില്ലായിരുന്നു. സവ്വസാധാരണമായി കന്നുകാലി മേഞ്ഞിരുന്ന ആ ഭാഗത്തു് പുല്ലുപിടിച്ചു് തറഞ്ഞതായി കാണപ്പെട്ടു. മുകളിലെ കുന്നിൻചരുവിൽ നിന്നു ഒലിച്ചിറങ്ങി വീണിട്ടുള്ള അടിമണ്ണു് കറുത്തും ഫലഭൂയിഷ്ഠവുമായി തോന്നിയില്ല. ഏതായാലും ആ ഭാഗം ഒരു മരച്ചീനി കൃഷിക്കു കൊടുത്തു പരീക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നതു് കൊള്ളാമെന്നു വിചാരിച്ചു.

തൈകളുടെ വളച്ച കുറവായിരുന്നതിനാൻ മരച്ചീനികൃഷി ചെയ്യുന്നതിനു് തരക്കേടില്ലാത്തതും, നാട്ടുപ്രദേശത്തിനടുത്തും, റോഡരുകിലുള്ളതുമായിരുന്നതിനാൽ ടാങ്കിയാ കൃഷിക്കാരെ കിട്ടുവാൻ എളുപ്പവുമായിരുന്നു. കൃഷിയിറക്കുന്നതിനു വേണ്ടി മണ്ണിളക്കുന്നതും, കൃഷിക്കായി വേലി കെട്ടുന്നതുകൊണ്ടു് കന്നുകാലിശല്യം തടുക്കപ്പെടുകയും, ചെയ്യുമെന്ന പ്രതീക്ഷയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഏതായാലും ഫലം ഉദ്ദേശിച്ചതിനേക്കാൾ വളരെയേറെ പ്രോത്സാഹജനകമായിരുന്നു. അടുത്ത കാലവഷത്തിൽ തേക്കുതൈകൾ എല്ലാം തന്നെ 10 മുതൽ 15 അടി വരെ കൂടുതൽ വളന്നു പൊങ്ങി ബലപ്പെട്ടു. വീണ്ടും ഒരു ടാങ്കിയാ കൃഷി കൂടെ പരീക്ഷിക്കുവാൻ തോന്നാത്ത വിധം തേക്കു വളന്നു കയറി എന്നതാണു് പരമാത്ഥം. ഇതു ഒററപ്പെട്ട അനുഭവമാണെങ്കിലും, നിലം തറഞ്ഞു തകടിയുറക്കുന്നതു കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന തൈകളുടെ മുരടിച്ചു, മണ്ണിളക്കവും കന്നുകാലിമേച്ചിൽ നിരോധനവുംകൊണ്ടു് മാറിക്കിട്ടാൻ സാധിക്കുന്നു എന്നു കാണാം. ഇതിനുവേണ്ടി ഓരോ ജോലിക്കും പണം ചെലവാക്കിയാൽ അതു് കൂടുതൽ വ്യയഹേതുകമാണു്. ഒരു ടാങ്കിയാകൃഷി ഏതാണ്ടു് പരിപൂണ്ണപരിഹാരമാണുതാനും. സന്ദർഭത്തിനും സ്ഥലത്തിനും മററുചുററു

പാട്ടകാംക്ഷമനുസരിച്ചുമാത്രമേ അതു പ്രയോജനപ്പെടുത്താവൂ എന്നുമാത്രം.

കൂവരക് — ടാങ്കിയായിൽ

വടക്കൻകേരളത്തിൽ, പ്രത്യേകിച്ചും മലവർഗ്ഗക്കാരെ ടാങ്കിയാകൃഷി ചുമതലപ്പെടുത്തിയിരുന്നിടത്തു് കൂടുതലായി കണ്ടുവരുന്ന മറെറാരു കൃഷിയാണു് കൂവരക്. ടാങ്കിയാകൃഷിയെന്നനിലയിൽ തേക്കുതൈകൾക്കു് വളരെ കൂടുതൽ ഗുണം വരുത്തിവയ്ക്കുന്ന ഒരു കൃഷിയിനമാണിതു്. ടാങ്കിയാകൃഷിമൂലം തൈകൾ ഒട്ടും മൂടിപ്പോകാതിരിക്കുന്നതിനും ഒരുപക്ഷെ മണ്ണൊലിപ്പു് കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമമായി തടയുന്നതിനും ഈ കൃഷിമൂലം സാധിച്ചേക്കും. പക്ഷേ കൃഷിയിൽനിന്നുള്ള ആദായം പരിമിതവും ടാങ്കിയാ അവകാശലേലത്തിൽ കൊടുത്താൽ സാധാരണകൃഷിക്കാർക്കു് ആകർഷണീയമാകാത്തതുമാണു് ഈ ടാങ്കിയാകൃഷി.

ഇഞ്ചികൃഷി — ടാങ്കിയായിൽ

അടുത്ത ഏതാനും വർഷങ്ങളായി ടാങ്കിയായിൽ വളരെയധികം ആകർഷകമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതു് ഇഞ്ചികൃഷിയാണു്. നല്ലവളക്കൂറുള്ളതും ആണ്ടുതോറും തുടർച്ചയായി ഇളക്കിമറിക്കപ്പെടാതെ കട്ടിയായികിടക്കുന്ന ഭൂഭാഗമാണു് ഇഞ്ചികൃഷിക്കു് നാട്ടുകാർ കൂടുതൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു്. ഇഞ്ചികൃഷിയിൽനിന്നുള്ള ആദായം മററുള്ളവയെക്കാളേറെ ആകർഷണീയമായതുകൊണ്ടു് അതിനു കൂടുതൽ പ്രചാരവും കിട്ടുന്നു. ഇഞ്ചികൃഷി വളർന്നു് തൈകളെ ഒരിക്കലും മൂടികളയുന്നില്ല. കൂടാതെ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ട കാററും വെളിച്ചവും തൈകൾക്കു കിട്ടുന്നതിനു് സൌകര്യം നിലനിർത്തുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഗവണ്മെൻറുഭാഗത്തുനിന്നും ഇഞ്ചികൃഷി വളരെ സ്വീകാര്യമാണു്. ഇഞ്ചികൃഷിക്കു് കൂടുതൽ വളം വയ്ക്കുന്നതിനാൽ കൃഷികൊണ്ടു് വളക്കുറവുവരുന്ന പ്രശ്നവുമില്ല. എന്നാലും അതു് ആദ്യടാങ്കിയാകൃഷിയായി നെല്ലു് വിളവെടുത്തതിനുശേഷം രണ്ടാംകൃഷിയായി മാത്രമാണു് ഇന്നും പരീക്ഷിച്ചുവരുന്നതു്. തേക്കുവേരുകൾ പൊങ്ങിയാലും അതു് കൃഷിക്കു കാര്യമായ മോശം വരുത്താത്തതുകൊണ്ടു് വിസ്തൃതമായ തേക്കുതോട്ടങ്ങളിൽ ഇന്നത്തെ പ്രധാനകൃഷി ഇഞ്ചിതന്നെ. പക്ഷേ ആഴത്തിൽ മണ്ണുകിളച്ചു് വാരം കൂട്ടുന്നതിനാൽ തേക്കുതൈകളുടെ ചുററും രണ്ടടിയെങ്കിലും വ്യാസത്തിൽ മണ്ണിളക്കാതെവിടേണ്ടതും ഇഞ്ചിക്കണ്ടങ്ങൾ ചരുവിനെതിരെ എടുത്തു് മണ്ണൊലിപ്പുതടയത്തക്കവിധത്തിൽ നിർബ്ബന്ധിക്കേണ്ടതുമാണു്.

നിലം തറഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ള തോട്ടങ്ങളിൽ അഞ്ചാംകൊല്ലം 'മെക്കാനി'ക്കൽ ഇടവെട്ടുനടത്തിയാൽ ഉടൻ ഇപ്രകാരം ഇഞ്ചികൃഷി പ്രയോജനകരമായി പരീക്ഷിക്കാവുന്നതാണു്. രണ്ടുനിര തൈകൾക്കിടയിൽ ഓരോനിര

ഇഞ്ചിക്കണ്ടങ്ങൾ എടുക്കാവുന്നതും തൈകളുടെ ചോല, കൃഷിക്ക് അത്രവളരെ ദൂഷ്യം ചെയ്യുന്നതല്ലാത്തതുമാകുന്നു. എന്നാൽ ഒന്നിൽക്കൂടുതൽ ഇഞ്ചികൃഷി വളർന്ന തോട്ടങ്ങളിൽ നടത്തിയാൽ തേക്കുതൈകളുടെ വേരുകൾ കൂടുതലായി വ്രണപ്പെടുന്നതിനും അതുവഴി കുമിഴരോഗങ്ങൾ കൂടുതൽ വ്യാപകമാകുന്നതിനും കാരണമായേക്കാം. വളന്നുപൊങ്ങിയ ഇലവുതോട്ടങ്ങളിലും മററും ഇന്നു നടത്തുന്ന ഇഞ്ചികൃഷി തുടർച്ചയായി ചെയ്താൽ ദൂഷ്യഫലങ്ങളും ഉണ്ടാകാവുന്നതാണ്.

ഏതു ടാങ്കിയാകൃഷിയായാലും അതു് തൈകൾക്ക് ഉപദ്രവകരമല്ലാത്തതും മണ്ണൊലിപ്പിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കാത്തതും ഭൂമിയിൽ കൂടുതൽ വളക്കുറവ് വരുത്താത്തതും ആയിരിക്കണം. കൃഷിയിറക്കുമ്പോഴും അവയ്ക്കു് ശുശ്രൂഷകൾ നടത്തുമ്പോഴും, കൃഷിയെടുക്കുമ്പോഴും ശരിയായ മേൽനോട്ടം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നതു് ഒഴിച്ചുകൂടാൻപാടില്ലാത്ത കർശനനിബന്ധനകൾതന്നെ. സ്ഥലത്തിനും സന്ദർഭത്തിനും അനുസരിച്ചുമാത്രം ഏതിനും ടാങ്കിയാകൃഷിയു അനുവദിക്കേണ്ടതും അശ്രദ്ധമൂലം അവയിൽനിന്നും ദൂഷ്യങ്ങളുണ്ടാകാതെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി തുടർച്ചയായി നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു.

HAJEE KALLADI CHERIA

KUNHAMMED

MANNARGHAT

ഒരു ജലവൈദ്യുതപദ്ധതിക്കുള്ള ഒരുക്കമാണു്
കുററ്യാടിവനത്തിൽ

ആന

കരജീവികളിൽ ഏററവും കൂടുതൽ വലിപ്പമുള്ള ആനയുടെ ബുദ്ധിയും ഓർമ്മശക്തിയും വളരെമികച്ചതാണ്. കാണാൻ ചന്തമുള്ള ഈ മൃഗം ശരീരബലവും, അനുസരണശീലവും, നന്ദിയും വിവേകവും ഒത്തിണങ്ങിയതാകയാൽ ഘോഷയാത്രകൾ, ഉത്സവാഘോഷങ്ങൾ, സർക്കസ്ക്യാമ്പുകൾ, മരങ്ങൾ വെട്ടിയിറക്കുന്ന കൂപ്പുകൾ, കാട്ടാനകളെ പിടിച്ചിണക്കുന്ന ക്യാമ്പുകൾ എന്നിങ്ങനെ പലയിടത്തും മികച്ചസേവനം നിർവ്വഹിക്കുന്നതായി കാണാം. കൂടാതെ ഒരുനല്ല സവാരിമൃഗം കൂടിയാണ് ആന. ചരിത്രപുരാണേതിഹാസങ്ങളിലും ആനയ്ക്ക് അനശ്വരസ്ഥാനമുണ്ട്. പഴയതിരുവിതാംകൂർഗവണ്മെൻറിൻെറ ഔദ്യോഗികചിഹ്നത്തിലും കേരളത്തിൻെറ ഔദ്യോഗികചിഹ്നരത്തിലും പ്രധാനസ്ഥാനം ആനയ്ക്കുണ്ട്.

ഇങ്ങനെയൊക്കെയായാലും കഴിഞ്ഞ കുറെക്കാലങ്ങളായി അനിയന്ത്രിതവും വ്യാപകവുമായ വനനാശനം ആനകളുടെ നിലനില്പിനുതന്നെ കനത്ത ആഘാതം ഏല്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്. പാർപ്പിടവും, ഭക്ഷണവുമാണ് ഇന്നു കാട്ടാനകളെ അലട്ടുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ. ആനകളെ കൃഷിനാശനത്തിൻെറപേരിൽ 'ഒററയാൻ' മുദ്രകുത്തി കൊലയ്ക്കുവിധിക്കാനും മററു ചതിമാർഗ്ഗങ്ങളുപയോഗിച്ച് അപായപ്പെടുത്താനും അങ്ങനെ വംശനാശം വരുത്താനും ദത്തശ്രദ്ധരാണ് ഒരുകൂട്ടം ആളുകൾ.

മൃഗങ്ങളോടു നന്ദികാട്ടുന്നതിന്, മനുഷ്യരോടുതന്നെ നന്ദികാട്ടാത്ത ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യസിദ്ധാന്തത്തിൽ, യാതൊരു പ്രസക്തിയും കണ്ടില്ലെന്നുവരാം. എന്നാൽ ജീവകാരുണ്യംകാട്ടുന്നതിന് യാതൊന്നും തടസ്സമല്ലല്ലോ. വന്യപ്രാണികളോടു കരുണകാട്ടുന്നതിന് പ്രേരണചെലുത്താൻവേണ്ടി ആചരിക്കപ്പെടുന്ന വന്യപ്രാണിസപ്താഹയിലെങ്കിലും പാവം ആനയെപ്പററി അനുകമ്പാപൂർവ്വം ചിന്തിക്കേണ്ടതല്ലേ? ആനകൾ നമ്മുടെ കാടുകളിൽ ക്രമേണ കുറയുന്നുവെന്നതും, കൊമ്പനാനകൾ ക്രമാതീതമായി കുറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞുവെന്നതും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധയർഹിക്കുന്ന വസ്തുതകളാണ്. ഒരുപക്ഷെ അടുത്ത ഒരു ദശവർഷത്തിനകം ആനയും ദൗർലഭ്യങ്ങളുടെ നീണ്ടപട്ടികയിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചെന്നുവരാം. ആനകളെപ്പററി വളരെയേറെ തെററിദ്ധാരണകളും ഊഹക്കഥകളും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന കാലമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യർ ആനകളുടെ വാസസ്ഥലം കയ്യേറിയതോടെ പല കഥകളും നിഷ്പ്രഭമായിക്കഴിഞ്ഞു. എങ്കിലും ചില സവിശേഷതകൾ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

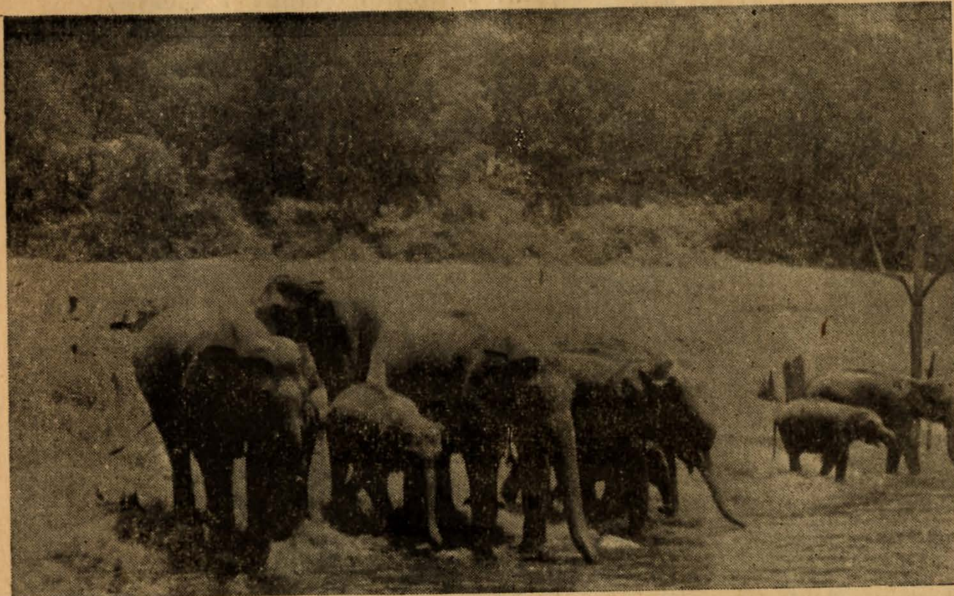
ഒരു ആനയുടെ ആയുസ്സ് 75 വർഷം മുതൽ 90 വർഷം വരെയാണ്. പിടിയാനകൾക്കാണ് സാധാരണയായി ആയുർദൈർഘ്യം കൂടുതൽ. പന്ത്രണ്ടുവയസ്സായാൽ പിടിയാനകൾ ഗർഭധാരണത്തിന് തയാറാകും. ഒരു പിടിയാന ഒരു കൊമ്പനാനയെമാത്രമേ സ്വീകരിക്കാറുള്ളൂ. ഗർഭകാലം 18 മുതൽ 22 വരെ മാസങ്ങളായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഗർഭപൂർത്തീകരണത്തിന് ആൺകുട്ടികളുടെകാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ സമയം വേണം. ആനകൾ ഇണചേരുന്നതുസംബന്ധിച്ച് പലകെട്ടുകഥകളുമുണ്ട്. തികഞ്ഞ പൊള്ളക്കഥകളാണവ. സാധാരണ ആടുമാടുകളെപ്പോലെതന്നെയാണ് ആനകളും ഇണചേരുന്നത്. പ്രസവംകഴിഞ്ഞാൽ 4 വർഷംവരെ കുട്ടികൾ മുലകുടിക്കും. മുലകുടിക്കുന്നതിന് തുമ്പിക്കൈ തടസ്സമാകാറില്ല. വനംവകുപ്പുവക ആനക്യാമ്പുകളിലെ ഇണങ്ങിയ ആനകളും ഇണചേരുകയും പ്രസവിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. ക്യാമ്പിൽ രണ്ടുവയസ്സുപ്രായമായാൽ പിന്നീടു കുട്ടികളെ തള്ളയിൽനിന്നുമാററി പ്രത്യേകം വളർത്തുകയാണു പതിവ്. പരിശീലനം നൽകുന്നതിനുള്ള സൗകര്യം പ്രമാണിച്ചാണ് ഇപ്രകാരം VENING നടത്തുന്നത്. ഒരു പ്രസവം കഴിഞ്ഞാൽ സാധാരണയായി അഞ്ചു വർഷം കഴിഞ്ഞേ അടുത്ത പ്രസവം നടക്കാറുള്ളൂ. വളരെ വിരളമായി ഇരട്ടപ്രസവങ്ങൾ നടക്കാറുണ്ടെങ്കിലും ഒരു പ്രസവത്തിന് ഒരു കുഞ്ഞ് എന്നതാണ് സാധാരണ പതിവ്.

"കരിണീചാരേണ സ്തുതേ: സകലമഹീപാലലാളിതം കളഭം" എന്നുണ്ടല്ലോ. ആനയുടെ പൊക്കം തൂക്കം മുതലായവ കണ്ടുപിടിക്കാനും ചില കണക്കുകളുണ്ട്. മുൻകാലടിയുടെ ചുററളവിന്റെ ഇരട്ടിയായിരിക്കും ആനയുടെ ഉയരം. കഴുത്തിന്റെ ചുററളവിന്റെ $\frac{1}{2}$ ഭാഗവും ഉയരത്തിനു തുല്യമായിരിക്കും. ഏകദേശമായി തൂക്കം നിശ്ചയിക്കുന്നതിന് താഴെക്കാണുന്ന ഫോർമുല ഉപകരിക്കും.

$$\frac{\text{ഉയരം (ഇഞ്ച്)} \times \text{വണ്ണം}^{2} \text{ (ഇഞ്ച്)}}{300} = \text{തൂക്കം (പൗണ്ട്)}$$

ആരോഗ്യമുള്ള ആനയുടെ ശരീരത്തിന് 95.8° F. മുതൽ 97.8° F. വരെ ചൂടുണ്ടായിരിക്കും. ആനകളുടെ ഗുണഗണങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കുന്നതിന് പല ലക്ഷണങ്ങളും ഉണ്ട്. കാലിലെ നഖങ്ങളുടെ എണ്ണമാണ് ഏററവും ലളിതമായത്. നഖങ്ങളുടെ എണ്ണം 19 ആയാൽ ഉത്തമവും, 18 ആയാൽ മദ്ധ്യമവും 16 ആയാൽ അധമവും ആയി കണക്കാക്കാം. കാട്ടാനയെ പിടിച്ചാൽ ഇണക്കിപരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിന് 3 മാസം മതിയാകും. ഇപ്രകാരം പരിശീലനം കഴിഞ്ഞു വിൽക്കുമ്പോൾ ശരാശരി 10,000 രൂപ വില കിട്ടുന്നുണ്ട്. കേരളത്തിന്റെ നിമ്നോന്നത ഭൂപ്രകൃതിയിൽ ഭാരിച്ച തടികൾ പണിതിറക്കുന്നതിന് ആന തികച്ചും അത്യന്താപേക്ഷിതമാകയാൽ നല്ല ഡിമാൻഡുള്ള ഒരു വന വിഭവം എന്ന സ്ഥാനം ആനയ്ക്കുണ്ട്.

ആനപിടുത്തം - ചിത്രങ്ങളിലൂടെ

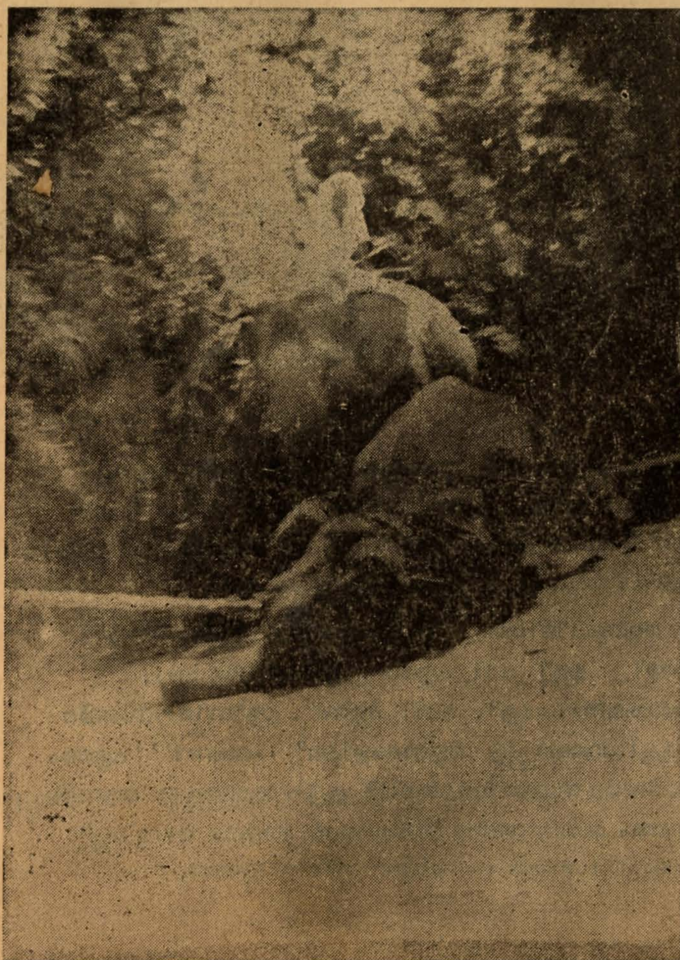
വനാന്തരങ്ങളിൽ സർവതന്ത്രസ്വതന്ത്രരായി നടക്കുന്ന ആനകളെ
ചതിവിൽ കുഴികളിൽ വീഴ്ത്തി പിടിക്കുന്നതു് വനം വകുപ്പിന്റെ
പതിവു പദ്ധതിയാണ്. ഈ വർഷം കോന്നിയിലും മലയാറ്റൂരും കൂടി
ആകെ 17 ആനകളെ പിടികൂടുകയുണ്ടായി.

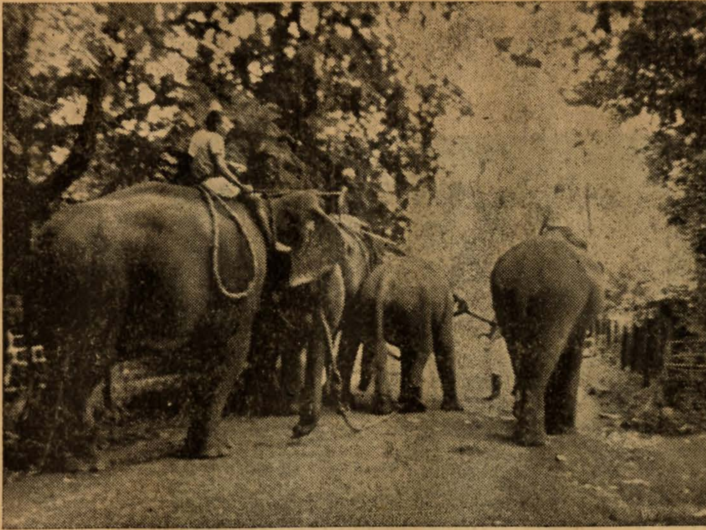
കോന്നിയിലെ ആനപിടിത്തം രണ്ടു സംസ്ഥാന മന്ത്രിമാർ
കാണുകയുണ്ടായി. ശ്രീ. പി. എസ്. ശ്രീനിവാസനും,
ശ്രീ. ററി. കെ. ദിവാരകനും. ശ്രീ. പി. എസ്. ശ്രീനിവാസന്റെ
സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ കൂട്ടിലാക്കപ്പെട്ട ആനക്കുട്ടിക്കു് "റാണി" എന്നും
ശ്രീ. ററി. കെ. ദിവാകരന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ കൂട്ടിലാക്കപ്പെട്ട ആനക്കുട്ടി
ക്കു് "അജിത" എന്നും മന്ത്രിമാരുടെ മക്കളുടെ പേരുകൾ വിളിച്ച്
വനം വകുപ്പ് പ്രസ്തുത സ്മരണ നിലനിറുത്തി.

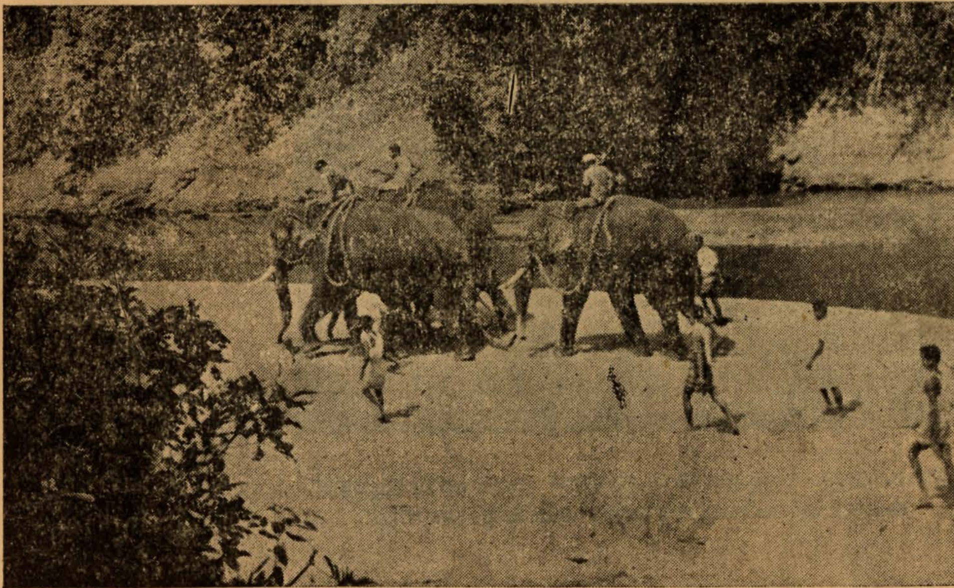
മുകളിൽ:—കുഴിയിൽ വീണ ആന യുടെ കഴുത്തിൽ വടം കെട്ടുന്നു. അ പകടം പിടിച്ച പണിയാണിതു്

താഴെ:—കഴുത്തിലും കാലുകളിലും വടം കെട്ടിയ ശേഷം കുഴിയിൽ നിന്നും കരയ്ക്കുകയററുന്നു. രക്ഷപെ ടാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ നിലത്തുവീ ണുപോകുന്നു.

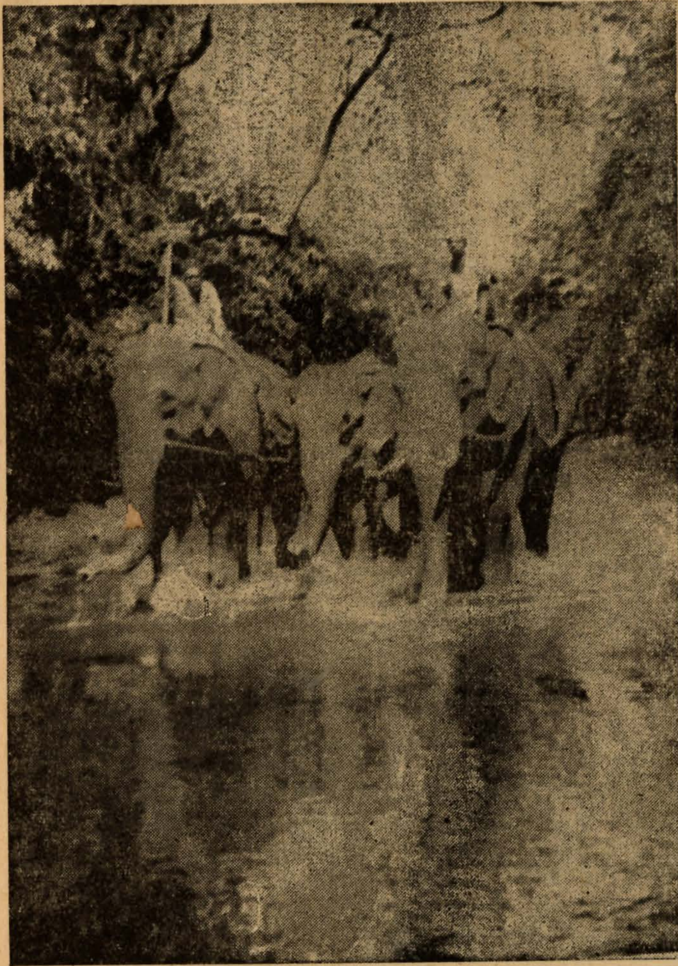

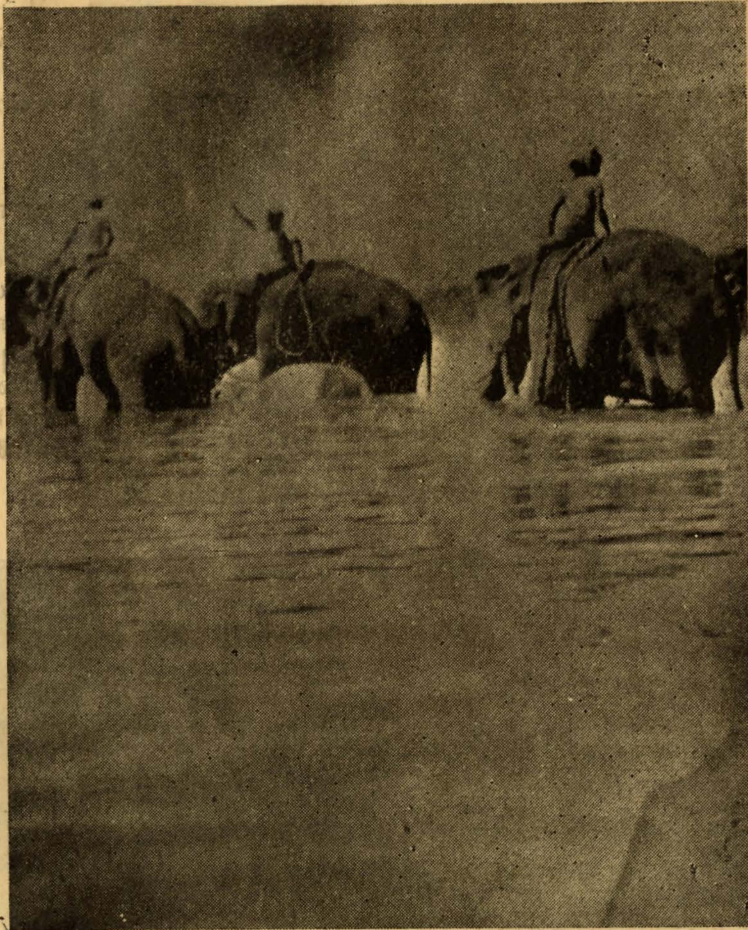
രണ്ടു താപ്പാനകൾ ഇരുവശത്തും മറെറാരു താപ്പാന പിറകിലുമായിട്ടാണ് ഘോഷയാത്ര

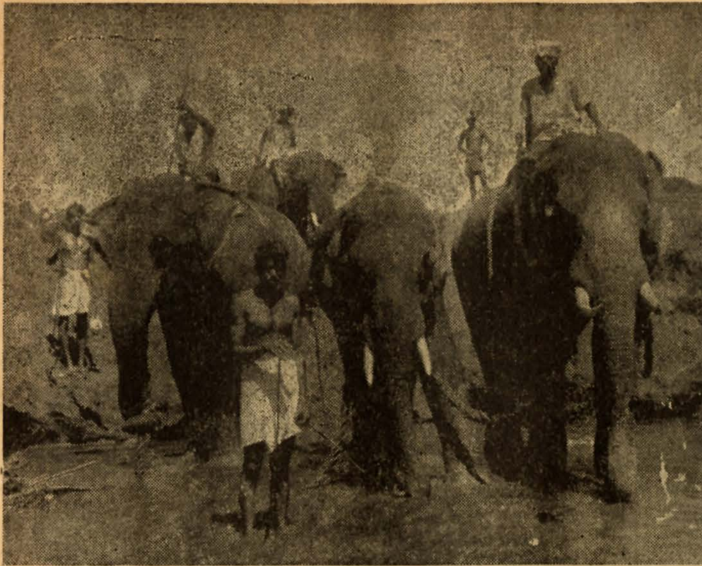
കുഴിയിൽ നിന്നും കയററിയ ശേഷം താപ്പാനകളുടെ നിയന്ത്രണത്തിലും അകമ്പടിയോടെയും ക്യാമ്പിലേക്ക് നയിക്കപ്പെടുന്നു.

ഇരുവശത്തും താപ്പാനകൾ നിന്ന് വടം പിടിച്ചാണ്
കുഴിയിൽ വീണ ആനയെ കൊണ്ടുവരുന്നത്

ക്യാമ്പിലേക്കുള്ള യാത്ര കഴിയുന്നതും വെള്ളത്തിന് സമീപത്തുകൂടിയാവണം. അന്യഥാ ആന ക്ഷീണിച്ചുവീണെന്നുവരും.

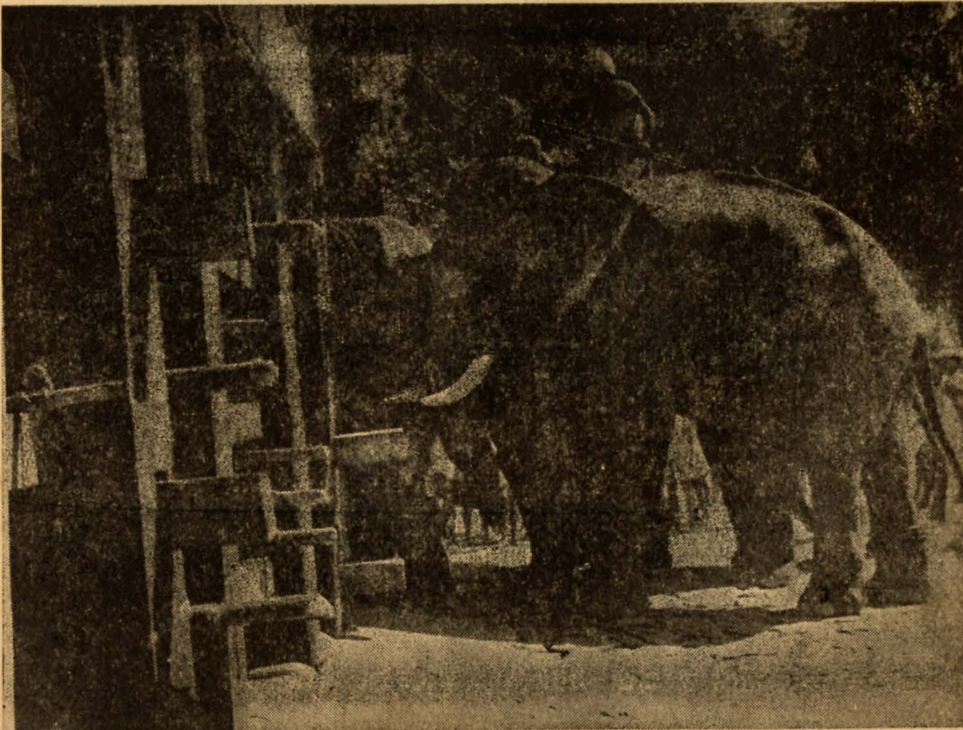

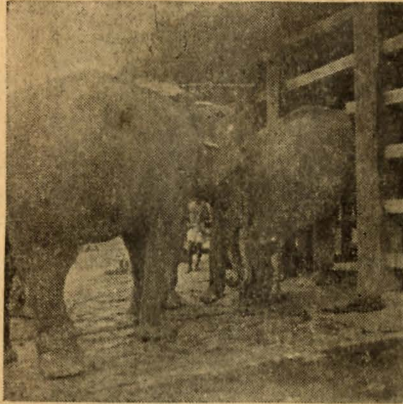
മുകളിൽ:—

ക്യാമ്പിലെത്തിച്ചേൎന്നു. ഇനിക്കൂട്ടിലാക്കണം.

താഴെ:—

ദീൎഘമായ യാത്രയ്ക്കു ശേഷം ക്യാമ്പിലെത്തിയ ആനയെ താപ്പാന പിറകിൽ നിന്നു് സമൎത്ഥമായി തള്ളി കൂട്ടിനുള്ളിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

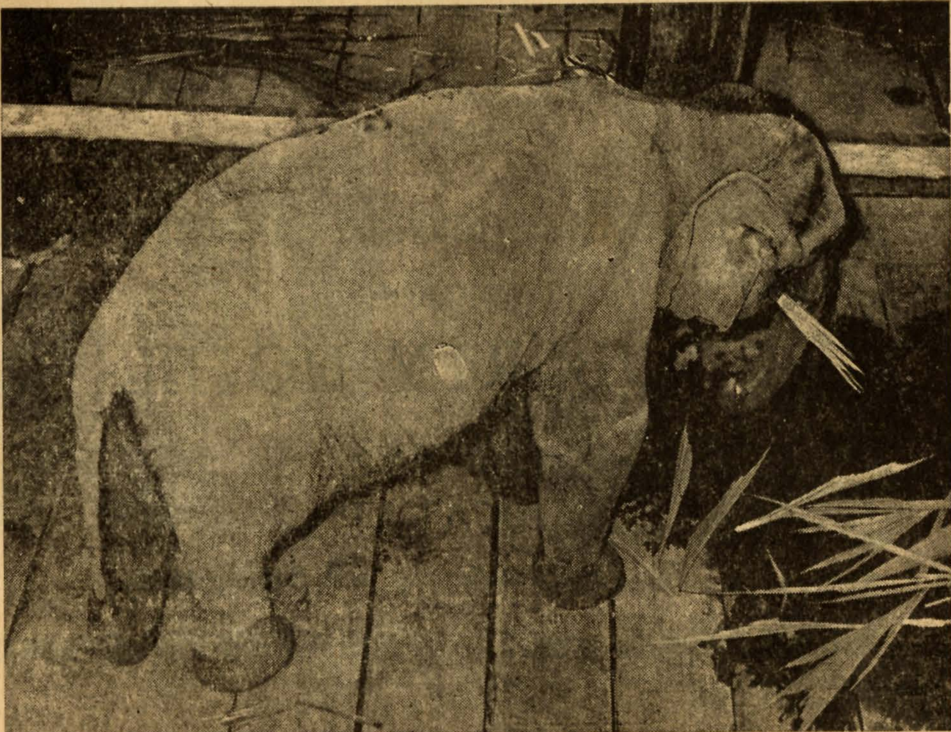

മുകളിൽ:—

കുഴിയിൽ നിന്നു പിടിച്ച ആനയെ താപ്പാന പിറകിൽ നിന്നു തള്ളി കൂട്ടിലാക്കുന്നു.

താഴെ:—

കൂട്ടിലാക്കി വാതിലടച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ബന്ധനവിമുക്തനാക്കും. പുതിയ സാഹചര്യവുമായി ഇണങ്ങിച്ചേരാൻ കുറെ ദിവസങ്ങൾ വേണ്ടിവരും. കൂട്ടിനുള്ളിൽ രുചികരമായ തീററകൾ കൊടുത്താൽ തിന്നുകൊള്ളും, വെള്ളം കൊടുക്കാനും കൂട്ടിൽ സൗകര്യമുണ്ട്.

നവാഗതരെ താപ്പാനകളുടെ ബന്തവസ്സിൽ പുഴയിൽ ഇറക്കി
കുളിപ്പിക്കുന്നു.

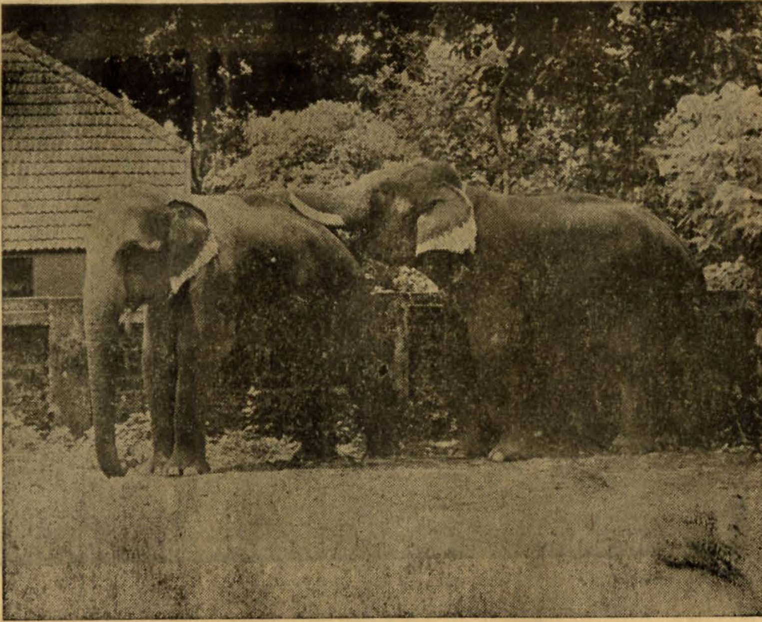

With best Compliments from:–

LIBERTY HOTEL

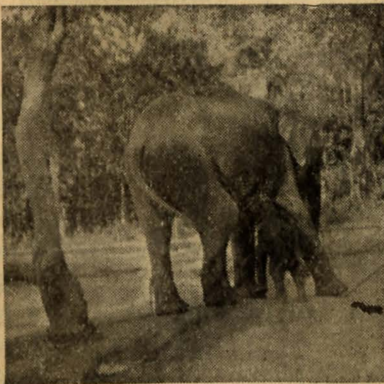
Boarding & Lodging

KALADY

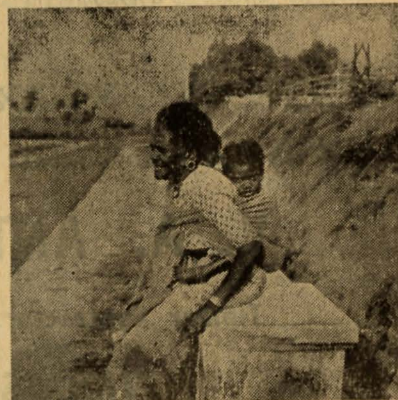
For Comfortable stay and Homely foods.

പ്രണയബദ്ധരായ കരികരണിമാർ.
നാട്ടാനകളും ഇണചേരുകയും പ്രസവിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്.

മുലയൂട്ടൽ

മരങ്ങളും മൃഗങ്ങളും മാത്രമല്ല മനുഷ്യരുമുണ്ട് വനങ്ങളിൽ. കാടവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട സ്ത്രീ പേരക്കുട്ടിയെ മുതുകിലേററിയിരിക്കുന്നു

കേരളവനങ്ങളിൽ ഒരുകാലത്തു് ആധിപത്യം പുലർത്തിയിരുന്ന
വരയൻ കടുവാ
അപ്രത്യക്ഷമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വന്യജീവികളിൽ ഒന്നാണിതു്.

With best Compliments from:–

V. A. ANTONY & BROS

Timber Contractors & Tapioca Cultivators

VADASSERY HOUSE

ELANJIPRA

മഴയായി. ഭൂമിയിൽ ഈർപ്പം കൊണ്ടു, നിരാഹാരവ്രതം ഉപേക്ഷിച്ച് വീണ്ടും തളിർക്കൊണ്ടു. കാലങ്ങൾക്കും സാഹചര്യങ്ങൾക്കും ഒത്തിണങ്ങി കഴിയുന്നവിധം വൃക്ഷങ്ങളെ നയിക്കുന്നതു് പ്രകൃതിയുടെ തെററാത്ത നിയമങ്ങളാണ്.

സ്വയം പട്ടിണി നിന്നാലും അതിഥിയേയും ആശ്രിതനേയും സൽക്കരിക്കുന്നു—മരങ്ങൾ മനുഷ്യനു പാഠമായിരിക്കട്ടെ

വേനലായി. ഭൂമിയിൽ
ഈർപ്പം കുറഞ്ഞു. സന്ദർഭം
ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കി
ഒരു നിരാഹാര വ്രതത്തി
നൊരുങ്ങുകയാണ്. ഇല
കളും കൊഴിച്ചു. മരങ്ങളുടെ
വിട്ടുവീഴ്ച മനുഷ്യൻ
പഠിക്കുമോ?

With best Compliments from:—

C. D. STEPHEN

Tapioca Cultivator

CHITTOOPARAMBAN.

KALADY

WILD LIFE WEEK

P. T. Devassy
(Chief Conservator of Forests)

Ever since 1955 Wild Life week is celebrated all over India every year during the first week of October. Just as "Vanamahotsava" is celebrated every year in the month of July to make the public "tree-conscious" by appealing to them to raise more trees to replace those destroyed, so a Wild Life week is celebrated to impress the people with the need to preserve our Wild Life and maintain nature's balance and beauty and to solicit their active co-operation in this laudable object. With the end of World War II and the advent of freedom, India had to face many problems. Not the least of these problems was that of preserving Wild Life in several parts of India where numbers were diminishing so rapidly as to threaten the extinction of some rare species of Wild Animals, birds and reptiles. Steps taken to conserve Wild Life can be effective only when they are backed by co-operation of an enlightened public. It was to enlist public co-operation and national interest on this matter that Wild Life week has been celebrated in every nook and corner of India for the last seventeen years.

A large percentage of our people have no idea about Wild Life in India. The average man may have some emotions and pity for certain types of Wild Animals, birds and reptiles which, due to some emotional or religious associations, have made themselves prominent in Indian literature and religion. But we have yet to realise the value of Wild Life to mankind. Many people might ask "Why should we preserve and protect Wild Life, most of which is apparently so dangerous and harmful to humanity?". The reply is another question "Why do people go to Zoos, Game Santuaries and National Parks to look at the lion, the tiger, the elephant, the deer and the various types of birds and snakes? What is it that prompts such people to spend minutes together looking at these voiceless denizens from the forests?" There is that aesthetic sense in all human beings to appreciate and love Wild Life, though some of which are capable of killing us in seconds. Who will not enjoy the sight of a herd of Wild Elephant or bison moving slowly through a dense forest? Who else will not take pleasure to watch monkeys jumping from one branch to another with their usual funny ways? No wonder, often we forget ourselves when we observe the ways and behaviour of some of the common animals we come across in the country side and the zoos. We do not even try to differentiate between friend and

foe, with the result all Wild Animals have been considered as enemies. The destructive elements in these animals is not a factor to be reckoned with when one considers the question of preserving and protecting them to satisfy the aesthetic sense not so apparently visible in human nature.

There is one more point to illustrate that Wild Animals are not so dangerous as the general public assume them to be. On many occasions I have met Wild Elephants, bison, Wild pigs, etc. Invariably I have found that they do not make any attempt to attack you unless you prompt them to do so. If you try to shoot them or scare them off, sometimes they recoil against you and it might end in disaster. On the other hand if we go ahead without disturbing them, they will also march on as if they had not been observed. It is when wounded or when escape is endangered that animals attack in self defence. A snake usually bites you when you trample on it or disturb it suddenly in one way or other. There are, of course, instances where innocent people have been bitten by snakes, but these are rare. This characteristic in snakes is reflected in most Wild animals. Once we come to the conclusion that Wild Animals are more an asset than an enemy of the public, it follows that we should co. operate in the preservation and protection of Wild Life. It is part of our heritage and should be conserved, not wasted

The preservation and protection of Wild Life is necessary to maintain the balance of nature. The fauna and flora are inseparable parts of nature and one would not exist without the other. We cannot afford to overlook any of the natural phenomena affecting the welfare of our wood lands, least of all, perhaps the inter-reaction of the multitudinous Wild Life of the forest, because few, if any, of the animals and plants which populate our woods are without some significance, great or small. Directly or indirectly some members of the forest fauna are beneficial to the forests and some otherwise. So far as observation and research have gone, the influence of Wild birds may be considered helpful to the forester's efforts in the proper care and protection of the forest crops. A limited number of forest dwelling birds do physical damage to timber trees by bark and wood boring or buddestroying. Others destroy seed. On the other hand some of them act as seed carriers, thus helping regeneration. Birds, insects and animals play an important role in pollination and dispersal of plants or as scavangers. But the correct balance is essential. Undue multiplication of

ceriain insects, in particular, can cause great harm in the same way as too many elephants or deer. In spite of the very wide gaps in our knowledge, there is ground for belief that a sufficiently numerous bird popul ation, properly balanced in regard to species, may be of considerable advantage in the woods and plantations, particularly as insect destroyers, thus keeping them in delicate balance. Carnivorous birds like the hawks and owls live on animal food. They kill rabbits and rodents. Owls are indispensable as a check on the multiplication of mice and voles. How many of us realise the above simple fact. We destroy birds for their fine feathers, as table delicacies and they are also caught and sold as pets. Why is it that some of the carnivorous animals prey upon human beings, cattle, etc.? It is because we have destroyed the deer, sampar and the Wild pig. which are the natural prey of these animals. A slight upset in the natural balance may bring serious consequences to humanity.

Wild Life also play an important part in the economy of our country. Take for instance the elephant. If we do not preserve them, how could we get the services of such useful and intelligent animals. Probably the majority of the public are unaware of the type of work that is being done by elephants, especially in the jungle. It is difficult to devise a better sub. stitute than these animals for dragging timber from the forests. From steep slopes they can drag the timber down to the roadside, which any amount of human labour oould not achieve and which mechanical equipment can seldom do more efficiently. They are so intelligent that one would be surprised at the way in which they do their work. What about their tusks? They are very much in demand for ornamental works and earn a good revenue to the Exchequer. Income from shooting and fishing licenses, sale of animals products like nests, skins, hides and horns cannot be overlooked and it has gone a long way to increase the economic potential of our country. India with its wide range of fauna and flora has much to offer to the tourist. One of India's most popular "ambassadors" for tourism is the tiger, in some ways being as big an attraction as the Taj Mahal. Our rhinoceros, our buffalo, our bison and our elephant are all similarly great attractions to the visitor to India, while our lesser species have their own charm. In putting these attractions to work in a planned and rational manner within the framework of our mighty forests and attractive sanctuaries, the foresters of India can both serve the cause of Wild Life and assist the economy of the country; while for the millions of animals which have suffered and gone, there could be no greater satisfaction than the insurance of a future and the satisfaction of the instinct of survival for their species.

From the scientific point of view also, it becomes incumbent on us to protect Wild Life in our forests from wanton and wasteful destruction. The role of monkeys as experimental animals in applied and fundamental science needs no special mention. Some of these animals, like black monkeys, are widely used for medical preparations, "Karingorangu Rasayanam" made out of black monkeys is a very popular tonic for improving general health.

I have endeavoured in the foregoing paragraphs to present to the reader a picture of certain aspects of the aesthetic, biological, economic and scientific value of Wild Life and I may state that I have only touched on the fringes of this important subject. I am, however, sure that these facts are enough to convince anyone of the primary duty to oneself and to one's country to preserve and protect the Wild Life of our country. If this is achieved we can say with satisfaction that the Wild Life week celebration is a success, Otherwise there is absolutely no meaning in celebrating the Wild Life week every year. The object of the celebration will turn out to be nothing more than some of the usual celebrations that we indulge in without any serious thought. Let us now consider how far man is responsible for destruction of Wild Life and how best he could mend his ways to achieve the national call for preservation of Wild Life.

Large scale destruction of Wild Life is going on in all the areas and villages adjoining forests to satisfy the craze for flesh. The flesh of some of the Wild Animals is considered to be more delicious than that of the demestic animals. Large numbers of bison, Wild Pigs, deer and sampur are being shot and destroyed for the sake of flesh alone. The craze for hunting has also been responsible for the wanton killing of many Wild Animals and birds. But most important of all is the misuse of crop protection guns, and the abuse of powerful modern weapons and their attendant evils, the motor vehicle, above all the jeep, and the improved road systems, by unscrupulous sportsmen and poachers. Shikaries kill dangerous game like tiger panther etc. for trophies and enhancing their reputation. Black monkeys are destroyed for making "Karingorangu Rasayanam". With improvement in agriculture, building towns and roads and the destruction of dense forests, the home range for

Wild Life has been restricted, thereby reducing the faunal population Illicit trade in animals and birds has also been a cause of destruction and even extinction of some of our fauna. The catching and caging of birds deserves special attention. Generally caged birds and animals either die or spend their lives wretchedly. Reptiles are least thought of by, people. Pythons, snakes, crocodiles and lizards are prized for their valuable skins. Similarly a large amount of fish is also destroyed by illegal netting, dynamiting etc, With the craze for hunting man has developed a sort of pleasure in exterminating wild animals for their skins and birds for their plumage to satisfy fashionable demands in dress. Everyone who can get hold of a gun wants to shoot and does so indiscriminately. It is very sad to say that the beautiful cheetah has become extinct in India very recently and it is a pity that we have imported some of them from Africa to be kept in the zoos as the relic of the past. No wonder that our leopard, lion and one horned rhino. are on the way to extinction. The Asiatic rhinoceros, the antelope, the deer etc. have become victimised merely because of horns, scales and other parts of their bodies. If this practice continues we may have to bow our heads in shame before other nations which have realised this earlier and taken necessary steps to conserve Wild Life. Perhaps next to the archaelogical beauty of India, one of the most attractive things that she can show to tourists is her Wild Life. Our country and forests would be bleak and blank without the existence of Wild beasts and birds.

The fauna and flora go hand in hand as they are inseparable parts of nature, the man's environment, without which he cannot exist. If we destroy the Wild Life, we destroy the nature, our environment and thus we destory ourselves. Harmony between us and them is essential. Legislation will only help to some extent in the conservation of wild life and the main solution lies in our realisation of the importance and value of preserving Wild Life and co-operating with the Government. Those who are interested in shooting for the sake of sport can do so after obtaining a shooting licence from the forest Department. But poaching leads to an uncontrolled destruction of Wild Life and should not be indulged in if we pay any respect to the solemn pledge taken on this auspicious occasion. Similarly if Wild Life is causing damage to cultivations adjoining forests, the best way of dealing with them is to scare them off by the usual methods, Crop protection guns are to be used only for self defence and under exceptional circumstances. There is not much scarcity for meat in India and to kill Wild Life for flesh will be a great injustice done to the country. If one wants fish, there is a recognised way of catching them. But illegal netting and dynamiting lead to large scale destruction for which we will have to pay heavily in the long run. In order to create a love for Wild Life among children it will be quite helpful if they are encour-

aged to visit zoological parks and zoological gardens followed by instructions in nature conservation, in which the schools have a great role to play. Public sympathy for Wild Life and an understanding of the problems involved in finding a lasting place for it in our rapidly expanding economy; much greater display of the willingness to "live and let live" and the suppression of the instinct to kill a Wild creature on sight; moderation in shikar and respect for the game and Wild Life rules; support for bodies which are working for Wild Life and contribution of individual effort in support of Wild Life protection are the chief measures of assistance that India's long suffering Wild Life is entitled to expect in its struggle for survival from the general public. Until and unless all forms of wanton destruction of our Wild Life wealth are prevented with the active co-operation of the public, a day will come when the Indian lion, the Indian elephant, the Indian rhinoceros, etc. which have gained international reputation, will face extinction. Let us not pave the way for this self destruction and let us hope that the solemn pledge we take on this occasion will guide us to build up a richer Wild Life in India. Wild Life week is not the product of poetic fancy; it is not a spectacular festival; it is the most far reaching display of Wild Life consciousness. It is a festival of the young, and the old to protect our country's forests and their voiceless denizens from wanton and wasteful destruction.

With best Compliment from:–

P. V. THOMMAN

TAPIOCA CULTIVATOR

PAZHUKALIL HOUSE

KOTHAMANGALAM

WILD LIFE SANCTUARIES IN KERALA

(P. M. Abraham, Wild Life preservation Officer, Thekkady)

The conservator of forests, Travancore brought to the notice of the Government, as early as 1926, that wild animals and birds were becoming scarce in the state forests owing to indiscriminate shooting, that several valuable and useful species were completely exterminated and that places like bison valley, Kaduvapara, Karadikuzhi were not much more than names reminiscent of the wild animals that once abounded there. Affairs have reached a similar stage in British India, Kashmir and Mysore, and in order to prevent further extinction of wild life, these Governments have started game Associations. In 1933 Government of Travancore appointed Mr. S. C. H. Robinson retired land revenue and income tax commissioner as the 'Game Warden'. The Kannan Devan Hills produce Company Munnar have been preserving and increasing game in High ranges. The European planters in Peermade started the Peermade game Association to promote interest of Wild Life Preservation and conservation among the public.

Periyar Lake reserve, was the place where all state guests were taken for shikar, Mr. Robinson found this area as the best locality to start a game sanctuary. He realised that large section of modern sportsmen who, instead of destroying animals find mere pleasure in watching and taking photographs of Wild animals in their native haunts and that they were prepard to

MEMORIAL ... RUDAYA ...

spend lavishly for the realisation of this pleasure. He brought to the notice of the Government that Periyar lake and its surroundings provide one of the most wonderful sights in India, where, in day time, herds of bison, elephant, and deer could be seen at close quarters if one circumnavigate along the shores of the lake and that the Periyar lake area could be developed into one of the most beautiful game sanctuaries in the world. The Periyar wild Life Sanctuary was thus formed in 1934 consisting of the catchment area of Periyar lake and mount plateau. Later rattenden valley and portion of Rani reserve were also declared as part of the Periyar sanctuary. The present area of the Periyar Wild life sanctuary is 777 sq. K. M. with lake area of 26sq. K. M. This artificial lake, the reservoier of Periyar dam was formed in 1900 to supply water for irrigation in Madurai District.

The rounded hill tope, steep grassy slopes with pockets of evergreen tropical vegetation provide really wonderful, peaceful unspoilt scenery with added attractions of wild life. Motor boats take one round the delightful creeks, promontories and islands where one can see herds of wild elephants, gaur and sambhar for certain, barking deer, wild bear and wild dogs possibly and tiger, leopard and bears by chance. The rarest of Indian primates the Nilgiri laugur is found in these forests on tall trees. Mangoose, Malabar squirell, and birds like Malabar hornbill, grey horn-bill bulbul minivets, hillmyna, jungle foul, darters white-necked stork etc. and reptiles like giant lizard, python, king cobra etc. are also seen. In the lake fishes like carps, masheer, introduced thilopia are in abundance.

Luxury hotel 'Aranyanivas', middle class hotel 'Periyar House', P. W. D. inspection bungalow at Thekkady, palace rest

house at Edappalayam, and the four well furnished forest rest houses on the lake side in interior forest where food can be served on supply of provisions by visitors are availablc to accommodate the tourists from all over the world. There is a watch tower near every forest rest house with facilities for nocturnal observations of wild life. The nature park at Thekkady is an ideal place for botanical studies.

Cruice in the lake on hired boats is possible throughout the year. The Forest Department arranges shiking and elephant riding on request. Wild animals can be shot with camera from the boat and by climbing over the crest of the grassy hills. As one climbs the hill, the hole panorama of the sanctuary gradually changes and become spread out below revealing an unspoilt tract of beautiful wooded hills and valleys, the crooks of the lake become visible like the long tentacles of an octopus stretching in all directions and Wild elephants and gaur seen grazing here and there solitary or in herds a delightful experience "a thing of beauty and joy for ever." The essential requirements of wild life conservation namely food, water, cover and safety are available in the sanctuary. The extension grass lands form the main grazing lands to the wild animals like elephant, bison, sambur etc. Grass lands also afford clear visibility of the denizens roaming about even from a distance.

Large. number of tourists from all over the world visit the Periyar wild life sanctuary through out the year. The number of tourists visited the sanctuary during the past five years are as follows. About 50% of the tourists are foreigners.

1966	1967	1968	1969	1970
45182	59804	50531	41838	45058

A master plan is prepard for the development of Thekkady. The inadequacy of facilities for the tourists is keenly felt by both the Government and the public. At present number of agencies have control over the sanctuary in one way or other. The Madras electricity board, the Kerala Forest Department, the Kerala P. W. D., the Kerala tourist Development corporation and the wild life preservation society exercise their control and previleges within the sanctuary.

In 1960, the Government of Kerala sanctioned the formation of a wild life sanctuary in sumgam range in Nenmara forest division in Palghat district. The area around the Tunakadavu reservoir consists of thick forests with abundant growth of bamboo. Large varieties of fauna such as elephants, bison, sambur, spotted deer, barking deer, black monkey' lion tailed monkey, moun deer, tiger, leopard, bear, wild bear and a good variety of birds are available there in plenty. The potentiality of the locality has formed sumgam forests into a natural wild life sanctuary. This sanctuary is well protected by the Madras state forests and Kollengode private forests on one side and so the conservation of wild life in this sanctuary is not at all a problem. The luxurious growth of bamboo in the area afford good fodder to the elephants.

The sanctuary requires development to attract tourists in large numbers. At present there are no facilities to view the animals. Motor boats are to be provided for cruise in the lake. The margin of the lake has to be cleared of undergrowth so that the tourists may see the animals. There are no good hotels or tourist bungalows in this sanctuary. The forest rest house at Thellickal is the only place where one can stay. If developed this sanctuary shall be improved considerably and Kerala can be proud of another tourist paradise in Palghat district.

In 1958, the Government of Kerala declared the catchment area of Neyyar reservoir in Trivandrum district as a wild life sanctuary. The area of the sanctuary is about 130 sq. K. M.

Sri. Raj Bahadur, then union minister of state, transport and communications who visited Neyyar Dam site during 1961 recorded in the visitors diary as follows.

"It was a delight to visit the Neyyar Dam - one of the fruite that "freedom" has brought in its wake to this part of our motherland. It is an ideal example of how "man" and "nature" can conspire and combine to make a spot beautiful beyond words. Beauty has been added to the immense utility of the project for the development of the area.

"It has now turned out to be a charming holiday resort, equipped with a canteen, a swimming pool and other amenities that tourist from far and near can reasonably expect. I am sure quite a few other attractions can be added to it, for example, boating facilities, aquatic sports, hiking etc. If the hills around the lake could be reclaimed for afforestation and the entire area declared as a wild life sanctuay, it would become another Thekkady within fortyfive minutes drive from Trivandrum. The road also needs improvement. I am certain that the future of this spot as a tourist resort is bright and assured".

By its proximity to Trivandrum, Cape Comerin and Kovalam Neyyar Sanctuary if developed shall sttract large number of tourists from home and abroad. Even at present large number of people from southern districts of Kerala visit Neyyar Dam. The absence of adequate facilities for boating is keenly felt

and the forest department shall be providing a boat there next year.

The barren islands in the Neyyar reservoir were planted with eucalyptus and animals like nilgai, spotted deer, sambur were released. Out of the four nilgais released one died, another one escaped into the adjoining reserve forest and only two female nilgais are available now. This year one male nilgai and some more spotted deers shall to released. The animals are prevented from escaping to adjoining private holdings by wire fences. The sambur and spotted deer released have started breeding and within a few years, the beautiful spotted deer and sambur population in the island shall be the main attraction in Neyyar Dam.

In 1958, Government of Kerala declared game sanctuaries in Peechi and Vazhani. Subsequently the preservation of Vazhni as a sanctuary was dropped. Due to the presence of large number of assignments and lease settlements in this locality, the preservation laws could not be enforced and no effective steps were taken to conserve the wild life in Peechi. As a result the sanctuary at Peechi is yet to function as a sanctuary proper.

THE ELEPHANT

P. M. Abraham

(Assistant Conservator of Forests.)

Elephants are familiar to everyone in Kerala. To the school children it is an object of great curiosity, to the timber operation it is an economic transport agency. The decorated magestic tusker has an important role in the pomp and splendour of festivals and processions. Yet many are unaware of the peculiar habits and characterization of this familiar fauna of our forests

Elephants are probably the most highly evolved form of life on this planet, meaning that they are furthest removed from primitive basic mammals without having become grossly specialised. That they walk on the tips of their fingers and toes, have 'Knees' that like ours bend forwards and have developed their noses into grasping organs, does not render therein either grotesque or dangerously over adapted to their environment and way of life. With its prudent trunk, its curious dentition, its great size, the elephant presents, distinctive character which differentiate it from all other animals. They are nomadie, gregarious, tribal, and social creatures, having a wide complex of community laws; rules and regulations a marked descipline and many well established customs.

There are but two species of elephants in existence on earth, the African and the Indian. They are sole survivors of great assemblage of species which once inhabited the earth. Indian elephants are smaller in height, have smaller ears, convex not concave backs, smaller but symetrical and beauti ful tusks than their African cousins. Indian cow elephants never have tusks unlike their African counterparts but have rudimentary growth of tusks, called scrivelloes which scarcely protrude. The African elephant has only three nails on the hind foot while the Indian species has four. The trunks of Indian elephants end in a single lip in contrast with two equal sized lips in African elephants. The African Loxoden is the largest living land mammal, the Indian elephant, however is not the second largest. This place is taken by a race of the African ceratothere or white Rhinoceros. The largest Loxoden is recorded as standing 12 feet 6 inches (3. 80 M). The Indian elephant. rarely exceeds 10 feet 6 inches (3· 20 M) at the shoulder. The average height

of an adult male is 9 feet (2. 75m). The female is a foot lower. The contour of the tusks varies. They may be wide spread, curved, straight or pointed down wards. The record African tusk is 11 ft. 5" (3. 47 M) and weighs 293 lbs (132.9 kg.). A pair of Indian elephant tusks in the Royal Museum at Bankok, Siam taped 9 ft. 10½" (3. 01m.). A pair in the possession of King George VI measured 8 ft. 9 inches (0.67 m) and 8ft. 6½ inches (2. 60 m) and weighed 160 lbs (72. 57 Kg.) and 161 lbs (73. 03Kg) respectively. Few tusks weigh more than 100 lbs (45. 5 Kg) the pair. Not all male elephants have tusks. Some are tuskless and are known as makhnas. The makhnas are very large in build with extraordinarily well developed trunks The ratio of tuskers to makhnas is about fifty- fifty in north east India while in south makhnas are very rare. In south India the makhnas are invariably quiet and docile and never become rogue. But in north India a makhna can become as dangerous a rogue as a tusker.

Elephants chiefly frequent areas covered with tall forests where ground is hilly or undulating and where bamboos or reeds grow in profusion. They are extremely adaptable and will live in steamy hurid jungle or in cool elevated forests. In Burma they wander all seasons of the year into bamboo forests at a height of 10000 ft. (3050 m): while in sikkim their tracks have been seen in the snow 12000 ft. (3660 M) above sea level. In dry seasons the herds generally keep to denser forests, but during rains they come out into open glades and frequently enter cultivation. Individuals of various sizes and ages associate in herds which may vary from 5 to 60 or more animals. Herds are believed to be composed of single families. Diflerent herds do not mix but stray females and young males may migrate from one herd to another. When fodder is scarce the larger herds break up into small parties which reunite when conditions are favourable. The big tuskers are usually seen feeding at some distance from the main herd. The bulls when they arrive at a certain age live as solitaries, or two males of equal age may associate together. A solitary. male will graze with a herd when it happens to be in the same patch of jungle and will seek the herd when the urge to mate is on him and desert it again when his desire is appeased.

When undisturbed, the herd persues a regular and ordered routine, drinking and grazing in accustomed places and lying up to rest in its usual retreat. Elephants sleep during hot hours of the day, being intolerent of the hot sum, graze early in the morning and evening,. and come out after night fall to feed in open forest or to raid crops, returning to sleep after midnight, An elephant rests standing or stretched out on its side. The food consists of various kinds of grasses, leaves. sterns and leaves of bamboos. reeds, pla-

ntains, all species of crops and the bark of particuar kinds of trees. A full grown elephant will eat from 600 to 700 lbs (270 to 320 Kgs,) of green fodder a day. This gigantic animal move along tracks of easy gradient and forest reeds in hilly tracks are generally aligned following the elephant tracks. Elephant is easily susceptible to hot sun and the animal is often seen throwing mud or loose wet soil over its body to keep the body cool.

Male elephants very rarely females both tame and wild. on attaining maturity are subject to peculiar periodical paroxysms of excitement. At such times thev are spoken of as being "musth" The condition seems to have some connection with the sexual-functions. It is probably analogous to the 'rut' in deer. It occurs most frequently during the cold season and may be due to ungratified sexual desire, This is not alwavs so, since the society of a female will bv no means quell or pacify the animal. At other times a musth elephant will seek a mate when in musth, a black continous discharge is seen from the glands between the eyes and ears. The period of musth lasts up to a month and the elephant sprav water on its head frequently while in musth. Musth is sometimes discribed as an instinctive desire in the male to fight and even kill before matting. But there have been cases when a male in musth was not interested in a cow which was sired instead by another male not in musth. Also a male elephant in musth remains as such even after mating.

The exact breeding season is uncertain but as most of the young ones are seen dropped from november to january and the period of gestation lasts from eighteen to twentytwo months it is probable that the main breeding is during hot season and by commencement of rains. One calf only is born at a time though on rare instances twins and even triplets are born. The baby is dropped with placenta on the ground by the mother in standing position by drawing the hind legs apart and lowering the body. The dropped baby breaks the placenta in a few seconds by slight twists and jerks and throws out the tiny trunk in search of suckling mother Within fifteen minutes the tiny calf stands on its own legs after a number of trials. It is a lovely sight to watch the new born baby following the mother close to heels within half an hour of its birth. The new born calf is approximately two to three feet in height. The mother of an young calf is invariably assisted in caring for her young one by another female who takes on the duties of a guardian and is as assiduous in her care of the calf as the mother. Tuskers seldom bother about their progeny but leaves the burden to the female. Calves in a herd are always found protected by grown up females when ever there is a disturbance or threat or danger signal.

It is quite interesting and rare thing to see wild elephants swimming across lake or rivers. As usual their leader shall be an old and experienced cow elephant. Carefully watching and ascertaining the safety in the operation, the leader slowly walks into the water and swims to be followed by others in the herd. The animal keeps half the trunk above water level and by synchronised movements of body and legs swims in slow speed. It is a tiresome job for the gigantic creature. While swiming the elephant has no grip on the ground and is incapable of charging and so one can go very close to it by boat or raft. The calves are carried on the shoulders of two grown up female care-takers on either, side of the baby testing its buoyancy or giving occasional chances to swim. When a herd swims in water it may appear from a distance as black buoyage in the water.

several stories and speculations are told about the mating of wild elephants. The following note by Mr. J. Gonsalez from Pegu in. " The journal of the Bombay Natural History society vol XL. No. 4 published in May 1939 may be unique but interesting.

"While out shooting wild elephants in 1919 on the west of Payagale about 20 miles north-west of Pegu, Burma, I chanced to witness a unique sight, and was sorry to be without a camera at the time. It was the mating of a wild bull-elephant and cow-elephant. I was searching for a tusker that morning and came upon a herd of wild elephants which were scattered grazing. Entering stealthily in their midst followed by two Burman guiden, I saw from a hill streamlet, after an hour's stalking, two wild elephants-a bull tusker and a cow-far removed from the herd just at the foot of a hillock. The bull had its trunk round the left hind leg of the cow-elephant, at the same time pressing his right tusk on her left rump, using this as a lever to inflict pain so that the cow would be obliged to submit to his wishes. No resistance was shown, apparently because the bull had a thorough hold on her.

From my place of vantage, say within 50 feet away, I saw the bull forcing the cow, held in the above manner, to walk up the rising ground for about the space of 20 or 30 yards; they turned and the bull loosening his hold, rose on the cow in the act of service. They gradually descended in this manner to the foot of the hill. On reaching level ground the bull got off, laid held of the cow again as described above and made her repeat the assent. This movement was carried out three or four times in succession till the service apparently came to an end.

The wild bull then released the cow which ran away to join the herd once more. The bull stood for sometime before he moved off.

The scene was so impressive and unique that I was loath to shoot the tusker, and allowed him to go his way. I don't think such a sight has been witnessed by many shikaries, and I therefore record this note."

Elephant is the only wild animal that is capable of a remarkable degree of domestication, its docility and obedience when thoroughly trained exceed that of any other animal. Tamed elephants are used in circus, in timber dragging, shikars in forest, festivals and processions. Though in its work it takes orders and performs assigned tasks it is not considered to have a high degree of intelligence. It is an infategable animal. The elephant is rarely still. It has a highly developed sense of smell but its eyesight and hearing is not particularly good. After death the elephant is valued for its ivory which is highly priced and it is the best material for delicate carvings.

ASSOCIATION CORNER

1. CONGRATULATIONS

We Congratulate the undermentioned four members who have been promoted as Assistant Conservators, recently. The Association will watch with pride their good performances in the new posts.

1. Sri K Ramankutty Nair, Former General Secretary.
2. " E.K. Kurian
3. " K. Sreedharan Nair–Present General Secretary.
4. " Abraham Varughese.

2. Kerala Forest Ranger's Association published a bulletin in connection with Vanamahotsava– 1971. The bulletin has attracted warm appreciation from various personalities and organisations, including the President of India.

3. Our Association has yet another proposal to publish a 'Forester's Diary' for 1972. This will contain all relevant information on various aspects of Forest administration and management including silivicultural operations and Forest Law of frequent reference. Proposals and suggestions on the general constitution of the Diary are very earnestly solicited. All are requested to contribute informations for incorporation in the Diary. Besides technical points, informations of educational value which will help to spread knowledge of forestry among the common public are also welcome.

4. The Kerala Forest Department has no periodical publication where-in the activities of the department can be detailed for general information. Though activities targetted at boosting up the industrial and economical potentialities are many, only very little of them is known even among the members of the Department. This 'know not' condition has in effect retarded the general efficiency as also the self confidence of departmental officers. Above all, the depart-

ment could not gain due importance and consideration in the state among other Govt. Services with the result that parity and equal justice are often denied. In order to mend the above sorrowful conditions, we have been thinking of starting a periodical publication and the general attitude towards the idea is favourable. But without encouragement from the departmental higherarchy and co-operation of other service Associations in the department, the idea cannot become successful. We look forward for such encouragement and co-operation.

5. Sri K. Sreedharan Nair, General Secretary of our Association has been promoted as Assistant Conservator of Forests. He has therefore ceased to be a member of the Association. Sri Antoney Joseph, now joint Secretary will hold full charge of General Secretary till the regular election. The Association acknowledges with profound gratitude the marvellous service rendered by Sri. K. Sreedharan Nair, during his office as General Secretary. We are sure that he will maintain the same relations with the organisation in future and show all sympathies to our causes. His high zeal and enthusiasm as an organisation worker cannot be left to idle. We expect his high talents will pave way for better understanding and co-ordination among the various organisations in the Department.

Be prepared for an agitation

Having come to know that there is a move to introduce direct recruitment to the cadre of Assistant Conservator of Forests outside I. F. S. , the Association has taken up the matter with the Hon:Minister for Forests, requesting him to interfere and discourage any such move as it will be detrimental to the best interests of Rangers at large and is in

clear violation of assurance given by Government in their letter No. 62713/FE–1–68 Agri. dated 5–8–'69 in response to a resolution adopted by the General Body of this Association. We are determined to fight by tooth and nail against such unholy move based on vested interests. Members are requested to keep vigil on this and be readyfor an agitation on this issue, when called–upon.

Central Office for the Association.

. The president of the Kerala Forest Rangers Association has in his letter P–6/71 dt. 23.10.'71' requested the Minister for Forests for allotting 15 cents of land from the Depot compound at Ernakulam for the purpose of constructing a Central Office for the Association.

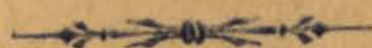
Departmental Staff Council

Sri Joseph K. Kurian, President of the Association has been appointed the member of staff council in place of Sri K. S. Nair, promoted as Assistant Conservator of Forests.

Technical Assistants to Officers.

The President in his No P–7/71 dated 25. 10.'71 addressed to the Minister for Forests has suggested to provide Technical Assistants to various Officers as detailed below. This has been a follow up action on his suggestion made to the Taxation Enquiry Committee Constituted in 1968.

1.	Range Offices	:	Dy Ranger – 1
2.	Divisional Forest Offices including Special Division	:	Ranger – 1
3.	Circle Offices including Special Circle	:	Dy.Conservator of Forests– 1 Ranger – 1
4.	Chief Conservator's Office	:	a) Conservator of Forests – 1 (Vigilence Officer) b) Asst. Conservators as Asst. Chief Conservators (personal Assistants) – 4 (2 for each C. C. F.) c) Rangers – 5 (one to be attached to each of the above Officers)

"Help the Bangladesh Refugees,,

വന്യപ്രാണിസപ്താഹ ബുള്ളററിൻ

Vanyaprani Saptha Bulletin

A View of PERIYAR Sanctuary

(Elephants top the Wild Life Society)

Printed and published by Joseph K. Kurian, President, Kerala Forest Rangers' Association at Sairam Printers, Palace Road, Kottayam-1.